

ΠΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΡΑΘΕΣΗ

Χριστιανισμός και "θρησκεία".

C.S. Lewis

Οι άνθρωποι είναι απρόθυμοι να περάσουν από την αντίληψη μιας αφηρημένης θεότητας στον Ζώντα Χριστό. Αυτό δεν με εκπλήσσει. Η αφηρημένη θεότητα δεν κάνει και δεν απαιτεί τίποτα. Είναι εκεί αν τη θελήσεις, όπως ένα βιβλίο στη βιβλιοθήκη. Δεν θα σε κυνηγήσει, δεν θα σε καταδιώξει. Δεν υπάρχει ο κίνδυνος την κάθε στιγμή ο Παράδεισος και η Γη να χαθούν με ένα Του βλέμμα. Αν η αφηρημένη θεότητα ήταν η αλήθεια, τότε θα μπορούσαμε να πούμε πως όλες οι Χριστιανικές εικόνες (συμβολισμοί) της βασιλείας, ήταν απλά ένα ιστορικό ατύχημα της "θρησκείας" μας που πρέπει να διορθωθεί. Και όμως, προς μεγάλη μας έκπληξη ανακαλύπτουμε ότι είναι απαραίτητες. Ίσως να έχουμε αισθανθεί παρόμοια έκπληξη, σε θέματα μικρότερης σημασίας, όπως όταν η πετονιά μας τραβάει το χέρι, όταν κάτι αναπνέει δίπλα μας στο σκοτάδι. Έτσι και εδώ. Η έκπληξη, το σοκ έρχεται εκείνη ακριβώς τη στιγμή που νιώθουμε το ρίγος της ζωής να μας μεταδίδεται από το νήμα που ακολουθήσαμε. Είναι πάντα σοκαριστικό να ανακαλύπτουμε ζωή εκεί που νομίζαμε ότι ήμασταν μόνοι μας. "Κοίτα!" αναφωνούμε, "είναι ζωντανός!". Αυτό είναι το σημείο που τόσοι πολλοί αποτραβιούνται και σταματάνε να ασχολούνται άλλο με τον Χριστιανισμό. Ένας "απρόσωπος Θεός". "Έχει καλώς". Ένας υποκειμενικός Θεός της ομορφιάς, της αλήθειας και της καλοσύνης, υπαρκτός μόνο μέσα στο κεφάλι μας. Ακόμα καλύτερα! Μια άμορφη ζωική δύναμη που μας διαπερνά, μια τεράστια δύναμη που μπορούμε να τιθασεύσουμε, το καλύτερο απ'

όλα.

Όμως ο Προσωπικός Θεός, ζωντανός, που τραβάει από την άλλη μεριά του νήματος, πλησιάζοντας ίσως με άπειρη ταχύτητα, ο Κυνηγός, ο Βασιλιάς, ο Σύζυγος, αυτό είναι ένα τελείως διαφορετικό θέμα. Έρχεται κάποτε η στιγμή που τα παιδιά παίζοντας τους διαρρήκτες αναρωτιούνται: αυτό που ακούστηκε στο χολ ήταν πραγματικά βήματα κάποιου; Έρχεται κάποτε η στιγμή που όλοι όσοι χαζολογάνε επιπόλαια στην θρησκεία ("η αναζήτηση του Ανθρώπου για το Θεό!) ξαφνικά αποτραβιούνται.

Και αν Τον βρούμε αλήθεια; Ποτέ δεν θέλαμε να φτάσει εκεί το θέμα! Ακόμα χειρότερα, αν Αυτός βρήκε εμάς;

Το μεγάλο θαύμα.

C.S. Lewis

Ο χριστιανισμός είναι ακριβώς η εξιστόρηση ενός μεγάλου θαύματος.

Ο χριστιανικός ισχυρισμός είναι ότι Εκείνος που είναι έξω από τον χρόνο και τον χώρο, ο αδημιούργητος, ο αιώνιος, ήρθε μες στα δεδομένα της φύσης, μέσα στην ανθρώπινη φύση, κατήλθε μέσα στην ίδια Του την δημιουργία, και ανελήφθη πάλι ανεβάζοντας και την φύση μαζί Του. Αν το απορρίψουμε αυτό δεν μένει τίποτα το χριστιανικό. Μπορεί να υπάρχουν πολλά θαυμαστά ανθρώπινα πράγματα που ο Χριστιανισμός μοιράζεται με τα άλλα συστήματα, όμως τίποτα από αυτά δεν είναι χριστιανικό....

Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να ισχυριστούμε, ότι ο θάνατος δεν έχει καμία σημασία! Τίποτα δεν είναι λιγότερο χριστιανικό από αυτό. Ο θάνατος, που έκανε την Όντως Ζωή να δακρύνει έξω από τον τάφο του Λαζάρου (Ιωάννη 11:35), και να χύσει δάκρυα αίματος στον κήπο της Γεσθημανή (Λουκά 22:44). Το γεγονός αυτό αποτελεί μια αποκρουστική φρίκη, μια βρωμερή προσβολή. Ωστόσο, την ίδια στιγμή παραμένει ένα απέραντο καλό.

Ο χριστιανισμός δεν αποδέχεται απλά ή αρνείται την φρίκη του θανάτου, αλλά μου μαθαίνει κάτι καινούριο για αυτόν. Δεν θα μου επιτρέψει με κανέναν τρόπο να γίνω ένας εκμεταλλευτής για τους γύρω μου, και θα μου γκρεμίσει κάθε ψευδαίσθηση να ζήσω στηριγμένος μόνο στις δικές μου δυνάμεις. Θα με μάθει να αποδέχομαι με μια ευχάριστη ταπείνωση την απέραντη θυσία που κάνουν οι άλλοι για μένα, και να κάνω και εγώ θυσίες για τους άλλους...

Ο Χριστός αναστήθηκε, και με τον ίδιο τρόπο θα αναστηθούμε και εμείς.

Ο απ. Πέτρος περπάτησε για λίγα δευτερόλεπτα στο νερό, και θα έρθει η μέρα όπου θα υπάρξει ένα ανακαινισμένο σύμπαν, ατελείωτα υπάκουο στην θέληση των δοξασμένων υπάκουων στον Θεό ανθρώπων, όπου θα μπορούμε να κάνουμε τα πάντα, όπου θα είμαστε εκείνοι οι θεοί που περιγράφει το ευαγγέλιο...

Σίγουρα, έχει αρκετή ψύχρα ακόμα. Όμως έτσι συμβαίνει συνήθως στις αρχές της άνοιξης. Δύο χιλιάδες χρόνια είναι μόνο μια ή δύο μέρες με βάση την κλίμακα της βασιλείας του Θεού. Θα έπρεπε να λέμε ότι "η Ανάσταση έγινε δυο χιλιάδες χρόνια πριν" όπως όταν λέμε "είδα ένα άνθος χθες". Γιατί ξέρουμε τι έρχεται μαζί με το άνθος. Η άνοιξη. Υπάρχει βέβαια η διαφορά, ότι στην φυσική άνοιξη το άνθος δεν μπορεί να επιλέξει αν θα ανταποκριθεί ή όχι στο κάλεσμά της. Εμείς μπορούμε. Έχουμε την δύναμη είτε να αντισταθούμε στην άνοιξη, και να βυθιστούμε πάλι στον κοσμικό χειμώνα, είτε να προχωρήσουμε στην "ζεστασιά" του κατακαλόκαιρου στην οποία ο Αρχηγός μας, ο Υιός του Ανθρώπου, κατοικεί ήδη, και στην οποία μας καλεί.

Δύο κείμενα του μεγάλου Χριστιανού συγγραφέα C.S. Lewis θεωρήσαμε ότι είναι η καλύτερη εισαγωγή και ο ουσιαστικότερος πρόλογος για το κατά Λουκάν Ευαγγέλιο που αποτελεί ίσως την "λαϊκότερη" εκδοχή αφήγησης της ζωής του Χριστού.

Ο τρίτος συνοπτικός Ευαγγελιστής είναι η ομορφότερη (με την έννοια της παραστατικής αφήγησης) "βιογραφία" του Χριστού. Αποπνέει και αναδίδει την "ζεστασιά" για την οποία μιλάει στο τέλος του κειμένου του, ο C.S. Lewis.

Εμείς οι άνθρωποι του 21^{ου} αιώνα, "παγωμένοι" από τους εγωϊστικούς αέρηδες της σύγχρονης εποχής, χρειαζόμαστε περισσότερο απ' ο,τιδήποτε άλλο αυτού του είδους την "ζεστασιά".

Θεοδ. Μ.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Κεφ. 1^ο

¹ Επειδή, πολλοί προσπάθησαν να γράψουν μια διήγηση για τα γεγονότα, που είναι γνωστά σε μας, ² καθώς μας τα παρέδωσαν εκείνοι που από την αρχή ήταν αυτόπτες μάρτυρες και έγιναν κήρυκες του Λόγου, ³ φάνηκε και σε μένα καλό, εξοχώτατε Θεόφιλε, αφού ερεύνησα τα πάντα από την αρχή και με ακρίβεια, να σου τα γράψω με τη σειρά, ⁴ για να βεβαιωθείς για την αλήθεια όσων διδάχθηκες.

⁵ Την εποχή που βασιλιάς στην Ιουδαία ήταν ο Ηρώδης, ζούσε κάποιος ιερέας από την ιερατική τάξη του Αβιά, που τον έλεγαν Ζαχαρία· η γυναίκα του λεγόταν Ελισάβετ, και ήταν απόγονος του Ααρών. ⁶ Ήταν και οι δύο άνθρωποι πιστοί στο Θεό, και η ζωή τους ήταν άμεμπτη, σύμφωνη με το νόμο και τις εντολές του Κυρίου. ⁷ Δεν είχαν όμως παιδιά, γιατί η Ελισάβετ ήταν στείρα, και ήταν κι οι δυο τους περασμένης ηλικίας. ⁸ Όταν ήρθε ο καιρός να εφημερεύσει η "ιερατική ομάδα" του Ζαχαρία και ενώ τελούσε τα ιερατικά καθήκοντα προς τον Θεό, συνέβη ⁹ να του ανατεθεί με κλήρο (όπως συνηθιζόταν) να μπει στο ναό του Κυρίου και να προσφέρει θυμίαμα. ¹⁰ Όλο το πλήθος του λαού, την ώρα του θυμιάματος, προσευχόταν έξω. ¹¹ Εμφανίστηκε τότε στον Ζαχαρία ένας άγγελος Κυρίου, και στάθηκε στα δεξιά του θυσιαστηρίου του θυμιάματος. ¹² Ο Ζαχαρίας ταραχτήκε, όταν τον είδε, και τον κυρίεψε φόβος. ¹³ Ο άγγελος όμως του είπε: "Μη φοβάσαι, Ζαχαρία, η προσευχή σου εισακούστηκε· η γυναίκα σου η Ελισάβετ θα σου γεννήσει γιο, και θα του δώσεις το όνομα Ιωάννης. ¹⁴ Θα έχεις χαρά και αγαλλίαση και πολλοί θα χαρούν με τη

γέννησή του. ¹⁵ Θα είναι μεγάλος ενώπιον Κυρίου· κρασί και άλλα οινοπνευματώδη ποτά δεν θα πει· θα είναι "πλήρης Πνεύματος Αγίου" ήδη από την κοιλιά της μάνας του ¹⁶ και θα κάνει πολλούς Ισραηλίτες να επιστρέψουν στον Κύριο και Θεό τους. ¹⁷ Αυτός θα προπορευτεί στο έργο του Κυρίου, έχοντας το πνεύμα και τη δύναμη του προφήτη Ηλία. Θα συμφιλιώσει πατέρες με παιδιά, και θα κάνει τους ασεβείς να αποκτήσουν τη φρόνηση των δικαίων· έτσι θα ετοιμάσει τον λαό να υποδεχτεί τον Κύριο". ¹⁸ Ο Ζαχαρίας είπε στον άγγελο: "Πώς μπορώ να βεβαιωθώ γι' αυτό; Εγώ είμαι πια γέρος και η γυναίκα μου περασμένης ηλικίας". ¹⁹ Ο άγγελος του αποκρίθηκε: "Εγώ είμαι ο Γαβριήλ, που "παρίσταμαι ενώπιον Κυρίου". Με έστειλε να σου μιλήσω και να σου αναγγειλώ αυτή την ευχάριστη είδηση. ²⁰ Επειδή όμως δεν πίστευες στα λόγια μου, τα οποία θα εκπληρωθούν στην ώρα τους, γι' αυτό απ' αυτή τη στιγμή θα χάσεις την φωνή σου. Δε θα μπορείς να μιλήσεις ως την ημέρα που όλα αυτά θα πραγματοποιηθούν". ²¹ Ο λαός στο μεταξύ περίμενε τον Ζαχαρία και απορούσε για την αργοπορία του μέσα στο ναό. ²² Όταν βγήκε δεν μπορούσε να τους μιλήσει, και κατάλαβαν ότι κάποιο όραμα είχε δει μέσα στο ναό. Εκείνος τους έκανε νοήματα και παρέμενε άλαλος. ²³ Όταν τελείωσαν οι μέρες της υπηρεσίας του στο ναό, επέστρεψε στο σπίτι του. ²⁴ Μερικές μέρες αργότερα, η γυναίκα του η Ελισάβετ έμεινε έγκυος. Έκρυβε όμως την εγκυμοσύνη της για πέντε μήνες ²⁵ και έλεγε: "Ο Θεός είδε τη στενοχώρια μου και φρόντισε να με απαλλάξει από την ντροπή που ένιωθα μπροστά στους ανθρώπους για την ατεκνία μου".

²⁶ Τον έκτο μήνα της εγκυμοσύνης της Ελισάβετ, ο Θεός έστειλε τον άγγελο Γαβριήλ στην πόλη της Γαλιλαίας Ναζαρέτ ²⁷ σε μια παρθένο, που ήταν αρραβωνιασμένη με

κάποιον που λεγόταν Ιωσήφ και προερχόταν από τη γενιά του Δαβίδ. Η παρθένος λεγόταν Μαριάμ.²⁸ Παρουσιάστηκε, λοιπόν, σ' αυτήν ο άγγελος και της είπε: "Χαίρε συ προικισμένη με τη χάρη του Θεού! Ο Κύριος είναι μαζί σου. Είσαι ευλογημένη απ' το Θεό, περισσότερο απ' όλες τις γυναίκες".²⁹ Εκείνη μόλις τον είδε ταραχτηκε με τα λόγια του και προσπαθούσε να εξηγήσει τι σήμαινε ο χαιρετισμός αυτός.³⁰ Ο άγγελος της είπε: "Μη φοβάσαι, Μαριάμ, ο Θεός σου έδωσε τη χάρη του·³¹ θα μείνεις έγκυος, θα γεννήσεις γιο και θα τον ονομάσεις Ιησού.³² Αυτός θα γίνει μέγας και θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου. Σ' αυτόν θα δώσει Κύριος ο Θεός τον θρόνο του Δαβίδ, του προπάτορά του.³³ Θα βασιλεύει παντοτινά στον οίκο του Ιακώβ και της βασιλείας του δε θα υπάρξει τέλος".³⁴ Η Μαριάμ τότε ρώτησε τον άγγελο: "Πώς θα μου συμβεί αυτό, αφού εγώ δεν έχω συζυγικές σχέσεις με κανέναν άντρα;"³⁵ Ο άγγελος της απάντησε: "Άγιο Πνεύμα θα 'ρθει σε σένα και θα σε καλύψει η δύναμη του Θεού· γι' αυτό και το παιδί που θα γεννήσεις θα ονομαστεί άγιος, Υιός Θεού.³⁶ Μάθε ακόμη ότι η συγγενής σου Ελισάβετ συνέλαβε γιο στα γηρατειά της· έτσι, αυτή που την αποκαλούσαν στείρα, τώρα βρίσκεται στον έκτο μήνα της εγκυμοσύνης·³⁷ για τον Θεό τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο".³⁸ Η Μαριάμ τότε είπε: "Θέλω να είμαι δούλη του Κυρίου· ας γίνει το θέλημα του για μένα όπως μου το είπες". Κι έφυγε από αυτήν ο άγγελος.

³⁹ Σηκώθηκε τότε η Μαριάμ και πήγε σε μια πόλη της ορεινής Ιουδαίας·⁴⁰ ήρθε στο σπίτι του Ζα-χαρία και χαιρέτησε την Ελισάβετ.⁴¹ Μόλις εκείνη άκουσε τον χαιρετισμό της Μαρίας, το βρέφος που ήταν στα σπλάχνα της σκίρτησε. Η Ελισάβετ τότε πλημμύρισε από χάρη Αγίου Πνεύματος⁴² και φώναξε δυνατά: "Ευλογημένη

είσαι απ' το Θεό, περισσότερο από όλες τις γυναίκες!
Ευλογημένο και το παιδί που έχεις στα σπλάγχνα σου!⁴³
Αλλά πώς μου έγινε αυτή η τιμή να με επισκεφθεί η μητέρα
του Κυρίου μου;⁴⁴ Μόλις έφτασε στ' αυτιά μου η φωνή του
χαιρετισμού σου, σκίρτησε από αγαλλίαση το παιδί που
έχω στα σπλάγχνα μου.⁴⁵ Μακάρια αυτή που πίστευε ότι
θα εκπληρωθούν τα λόγια που της είπε ο Κύριος".

⁴⁶ Η Μαριάμ τότε είπε: "Μεγαλώνει η ψυχή μου τον
Κύριο,⁴⁷ και ηγαλλίασε το πνεύμα μου για τον Θεό και
σωτήρα μου,

⁴⁸ γιατί έδειξε την φροντίδα του για μένα
την ταπεινή του δούλη.

Από τώρα και στο εξής θα με καλοτυχίζουν όλες οι
γενεές των ανθρώπων,

⁴⁹ γιατί ο δυνατός Θεός έκανε σ' εμένα
έργα θαυμαστά.

Άγιο είναι τ' όνομά του.

⁵⁰ Το έλεος του υπάρχει από γενιά σε γενιά,
σ' όσους με δέος τον υπακούουν.

⁵¹ Έδειξε έμπρακτα τη δύναμη του,

διασκόρπισε τους υπερήφανους και χάλασε τα σχέδια
που είχανε στο νου τους.

⁵² Καθαίρεσε άρχοντες από τους θρόνους τους και
ανύψωσε ταπεινούς.

⁵³ Ανθρώπους που πεινούσαν τους γέμισε με αγαθά και
πλούσιους τους έδιωξε με χέρια αδειανά.

⁵⁴ Βοήθησε τον δούλο του τον Ισραήλ,
μην ξεχνώντας την υπόσχεση

⁵⁵ που είχε δώσει στους προγόνους μας,
ότι δηλαδή θα σπλαχνιστεί τον Αβραάμ
και τους απογόνους του παντοτινά".

⁵⁶ Η Μαριάμ έμεινε με την Ελισάβετ περίπου τρεις

μήνες και ύστερα επέστρεψε στην κατοικία της.

⁵⁷ Όταν συμπληρώθηκε ο καιρός να γεννήσει, η Ελισάβετ έκανε γιο. ⁵⁸ Οι γείτονες και οι συγγενείς άκουσαν ότι ο Κύριος έδειξε μεγάλη ευσπλαχνία σ' αυτήν και χαίρονταν μαζί της. ⁵⁹ Όταν το παιδί έγινε οχτώ ημερών, ήρθαν να του κάνουν περιτομή και ήθελαν να του δώσουν το όνομα Ζαχαρίας, όπως λεγόταν ο πατέρας του. ⁶⁰ Η μητέρα του όμως είπε: "Όχι, θα ονομαστεί Ιωάννης". ⁶¹ Τότε της είπαν: "Μα δεν υπάρχει κανένας απ' τους συγγενείς σου που να έχει το όνομα αυτό". ⁶² Με νοήματα ρώτησαν τον πατέρα του τι όνομα θα ήθελε να δώσει στο παιδί. ⁶³ αυτός ζήτησε μια μικρή πλάκα και έγραψε: "Ιωάννης είναι το όνομα του". και όλοι απόρησαν. ⁶⁴ Αμέσως τότε το στόμα του άνοιξε, λύθηκε η γλώσσα του και άρχισε να μιλάει δοξάζοντας το Θεό. ⁶⁵ Όλοι οι κάτοικοι της γύρω περιοχής κυριεύτηκαν από δέος, και τα γεγονότα αυτά διαδόθηκαν σ' ολόκληρη την ορεινή περιοχή της Ιουδαίας. ⁶⁶ Όσοι τα άκουσαν τα κρατούσαν μέσα τους και σκεφτόντουσαν: "Τι θα γίνει άραγε το παιδί αυτό;" γιατί πραγματικά τον προστάτευε ο Θεός.

⁶⁷ Ο Ζαχαρίας, ο πατέρας του παιδιού, πλημμύρισε από την χάρη του Αγίου Πνεύματος, και είπε τα ακόλουθα προφητικά λόγια:

⁶⁸ "Ας είναι ευλογημένος ο Κύριος, ο Θεός του Ισραήλ, γιατί ήρθε και λύτρωσε τον λαό του!

⁶⁹ Για χάρη μας έστειλε ένα δυνατό σωτήρα από την γενιά του Δαβίδ του δούλου του,

⁷⁰ όπως ακριβώς είχε πει αιώνες πριν με το στόμα των άγιων προφητών του.

⁷¹ Μ' αυτόν θα μας σώσει από τους εχθρούς μας και από την εξουσία όλων όσους μας μισούν.

⁷² Έδειξε την ευσπλαχνία του στους προγόνους μας και

εκπλήρωσε την άγια διαθήκη του·
⁷³ τήρησε τον όρκο που έδωσε
στον πατέρα μας τον Αβραάμ,
⁷⁴ να μας αξιώσει, αφού γλιτώσουμε απ' τα χέρια
των εχθρών μας, να τον λατρεύουμε άφοβα
⁷⁵ σαν άνθρωποι που του ανήκουμε και να πράττουμε
το σωστό ενώπιον του σ' όλη μας τη ζωή.
⁷⁶ Κι εσύ, παιδί μου, θα ονομαστείς
προφήτης του ύψιστου Θεού, γιατί θα προπορευτείς
πριν από τον Κύριο για να ετοιμάσεις τον δρόμο του
⁷⁷ κάνοντας γνωστή στο λαό του τη σωτηρία
με τη συγχώρηση των αμαρτιών τους,
⁷⁸ γιατί ο Θεός μας είναι γεμάτος ευσπλαχνία.
Έκανε ν' ανατείλει για μας ένα φως από ψηλά,
⁷⁹ για να φωτίσει αυτούς που ζούνε στο σκοτάδι και
κάτω
απ' τη σκιά του θανάτου,
και να οδηγήσει τα βήματα μας στο δρόμο της
ειρήνης".
⁸⁰ Το παιδί μεγάλωνε και το πνεύμα του δυνάμωνε.
Ζούσε στις ερημιές, ως την ημέρα που εμφανίστηκε στο
λαό Ισραήλ.

Κεφ. 2

¹ Τις ημέρες εκείνες ο Καίσαρας Αύγουστος έβγαλε διάταγμα να απογραφεί όλη η οικουμένη. ² Η απογραφή αυτή ήταν η πρώτη που έγινε όταν έπαρχος της Συρίας ήταν ο Κυρήνιος. ³ Όλοι πήγαιναν, λοιπόν, να απογραφούν, καθένας στον τόπο της καταγωγής του. ⁴ Ανέβηκε κι ο Ιωσήφ από την Ναζαρέτ, πόλη της Γαλιλαίας, για να απογραφεί στην Ιουδαία, στην πόλη Δαβίδ, που ονομάζεται Βηθλεέμ, επειδή καταγόταν απ' την οικογένεια και την γενιά του Δαβίδ. ⁵ Είχε μαζί του και την Μαριάμ, την μνηστή του, η οποία ήταν έγκυος. ⁶ Τον καιρό που αυτοί ήταν εκεί, ήρθε η ώρα της Μαριάμ να γεννήσει, ⁷ και γέννησε τον γιο της τον πρωτότοκο. Τον σπαργάνωσε και τον ξάπλωσε σ' ένα παχνί, γιατί δε βρήκαν μέρος στο πανδοχείο.

⁸ Στην περιοχή εκείνη υπήρχαν βοσκοί που έμεναν στην ύπαιθρο και φύλαγαν βάρδιες την νύχτα για το κοπάδι τους. ⁹ Και να, παρουσιάστηκε σ' αυτούς άγγελος Κυρίου και τους περιέβαλε θεϊκή λαμπρότητα. Εκείνοι κατατρόμαξαν, ¹⁰ αλλά ο άγ-γελος τους είπε: "Μην τρομάζετε! Σας φέρνω ένα χαρμόσυνο νέο, που θα γεμίσει με χαρά μεγάλη όλο τον κόσμο: ¹¹ Σήμερα, στην πόλη του Δαβίδ γεν-νήθηκε, για σας, σωτήρας -κι αυτός είναι ο Χριστός, ο Κύριος. ¹² Και το σημάδι για να τον αναγνωρίσετε είναι αυτό: Θα βρείτε ένα βρέφος σπαργανωμένο και ξαπλωμένο μέσα σ' ένα παχνί". ¹³ Ξαφνικά, κοντά στον άγγελο, παρουσιάστηκε ένα πλήθος απ' την ουράνια στρατιά των αγγέλων, οι οποίοι υμνούσαν το Θεό και έλεγαν:

¹⁴ "Δόξα στον ύψιστο Θεό
και ειρήνη στη γη,

αγάπη και σωτηρία για τούς ανθρώπους!"

¹⁵ Όταν οι άγγελοι έφυγαν στον ουρανό, οι βοσκοί είπαν μεταξύ τους: "Ας πάμε λοιπόν ως τη Βηθλεέμ να δούμε αυτά που έγιναν και που μας φανέρωσε ο Κύριος". ¹⁶ Και πήγαν γρήγορα και βρήκαν την Μαριάμ και τον Ιωσήφ, και το βρέφος ξαπλωμένο στο παχνί. ¹⁷ Όταν τους είδαν, τους διηγήθηκαν τα λόγια που τους είπε ο άγγελος γι' αυτό το παιδί. ¹⁸ Όλοι όσοι τα άκουσαν θαύμασαν μ' αυτά που τους είπαν οι βοσκοί. ¹⁹ Η Μαριάμ διατηρούσε όλα αυτά τα λόγια στην καρδιά της και τα σκεφτόταν συνεχώς. ²⁰ Οι δε βοσκοί γύρισαν πίσω δοξάζοντας και υμνώντας το Θεό για όλα όσα άκουσαν και είδαν· γιατί ήταν όλα όπως τους είχαν ειπωθεί!

²¹ Όταν συμπληρώθηκαν οχτώ μέρες, για να γίνει στο παιδί περιτομή, του έδωσαν το όνομα Ιησούς, όπως δηλαδή το είχε ονομάσει ο άγγελος προτού ακόμα συλληφθεί στην κοιλιά της μάνας του.

²² Επίσης, όταν συμπληρώθηκαν, σύμφωνα με το Μωσαϊκό νόμο, και οι μέρες για τον καθαρισμό τους, έφεραν το παιδί στα Ιεροσόλυμα, για να το αφιερώσουν στο Θεό. ²³ Σύμφωνα με το νόμο του Κυρίου, αν το πρώτο παιδί που φέρνει μια γυναίκα στον κόσμο είναι αγόρι, πρέπει να αφιερώνεται στον Κύριο. ²⁴ Επίσης θα πρόσφεραν θυσία ένα ζευγάρι τρυγόνια ή δύο μικρά περιστέρια, όπως πάλι προβλέπει ο νόμος του Κυρίου.

²⁵ Στα Ιεροσόλυμα βρισκόταν ένας άνθρωπος που τον έλεγαν Συμεών. Ήταν πιστός και ευλαβής, περίμενε τη σωτηρία του Ισραήλ και τον καθοδηγούσε το Πνεύμα το Άγιο. ²⁶ Του είχε φανερώσει, λοιπόν (το Άγιο Πνεύμα), ότι δεν θα πεθάνει προτού να δει τον Μεσσία. ²⁷ Με παρακίνηση λοιπόν του Αγίου Πνεύματος ήλθε στον ναό. Μόλις οι γονείς έφεραν εκεί το παιδί, τον Ιησού, για να

κάνουν γι' αυτό ό,τι επέβαλε ο νόμος, ²⁸ αυτός πήρε στην αγκαλιά του τον Ιησού, δόξασε το Θεό και είπε:

²⁹ "Τώρα, Κύριε, ας πεθάνει ειρηνικά ο δούλος σου, όπως του υποσχέθηκες!

³⁰ Τα μάτια μου είδαν τον σωτήρα

³¹ που ετοίμασες για όλους τους λαούς:

³² φως, που θα φωτίσει τα έθνη

και θα δοξάσει το λαό σου τον Ισραήλ".

³³ Ο Ιωσήφ και η μητέρα του θαύμαζαν για όσα λέγονταν γι' αυτόν. ³⁴ Ο Συμεών τους ευλόγησε και είπε στην Μαριάμ, την μητέρα του Ιησού: "Αυτός θα γίνει αιτία να "απωλεσθούν ή να σωθούν" πολλοί Ισραηλίτες. Θα είναι θαύμα αντιλεγόμενο, ³⁵ για να φανερωθούν οι πραγματικές διαθέσεις πολλών. Αλλά και την δική σου ψυχή, "θα διαπεράσει δίκικοπο μαχαίρι"".

³⁶ Στα Ιεροσόλυμα υπήρχε επίσης μια γυναίκα που προφήτευε και την έλεγαν Άννα· ήταν θυγατέρα του Φανουήλ από τη φυλή Ασήρ. Αυτή ήταν πολύ ηλικιωμένη. Έζησε επτά χρόνια με τον άντρα της ³⁷ και τώρα χήρα, ηλικίας ογδόντα τεσσάρων χρονών, δεν έφευγε από το ναό, αλλά λάτρευε το Θεό νύχτα και μέρα με νηστείες και προσευχές. ³⁸ Αυτή παρουσιάστηκε εκείνη την ώρα και δοξολογούσε το Θεό και μιλούσε στην Ιερουσαλήμ για το παιδί, σε όλους όσοι περίμεναν την λύτρωση.

³⁹ Όταν έκαναν όλα όσα πρόσταζε ο νόμος του Κυρίου, γύρισαν στη Γαλιλαία, στην πόλη τους τη Ναζαρέτ. ⁴⁰ Το δε παιδί μεγάλωνε και το πνεύμα του δυνάμωνε· ήταν γεμάτος σοφία, και τον συνόδευε η χάρη του Θεού.

⁴¹ Κάθε χρόνο, τη γιορτή του Πάσχα οι γονείς του Ιησού πήγαιναν στην Ιερουσαλήμ. ⁴² Όταν έγινε δώδεκα χρονών, ανέβηκαν στα Ιεροσόλυμα, στη γιορτή, όπως

συνήθιζαν. ⁴³ Όταν τέλειωσε η γιορτή και γύριζαν πίσω, το παιδί ο Ιησούς παρέμεινε στην Ιερουσαλήμ, χωρίς να το ξέρουν ο Ιωσήφ και η μητέρα του. ⁴⁴ Νομίζοντας ότι ήταν μέσα στο πλήθος των προσκυνητών, περπάτησαν μιας μέρας δρόμο και ύστερα άρχισαν να τον αναζητούν ανάμεσα στους συγγενείς και τους γνωστούς. ⁴⁵ Δεν τον βρήκαν, όμως, και γύρισαν στην Ιερουσαλήμ να τον αναζητήσουν. ⁴⁶ Ύστερα από τρεις μέρες, τον βρήκαν στο ναό καθισμένον ανάμεσα στους νομοδιδασκάλους, να τους ακούει και να τους κάνει ερωτήσεις. ⁴⁷ Όλοι όσοι τον άκουγαν έμεναν κατάπληκτοι για την σοφία και τις απαντήσεις του. ⁴⁸ Μόλις τον είδαν οι γονείς του, απόρησαν, και η μητέρα του του είπε: "Παιδί μου, γιατί μας το 'κάνες αυτό; Ο πατέρας σου κι εγώ σε αναζητούσαμε με πολλή αγωνία". ⁴⁹ Ο Ιησούς τους απάντησε: "Γιατί με αναζητούσατε; Δεν ξέρατε ότι πρέπει να βρίσκομαι στο σπίτι του Πατέρα μου;" ⁵⁰ Εκείνοι όμως δεν κατάλαβαν τα λόγια που τους είπε.

⁵¹ Ο Ιησούς κατέβηκε μαζί τους και ήρθε στη Ναζαρέτ και ζούσε κοντά τους με υπακοή. Η μητέρα του διατηρούσε μέσα στην καρδιά της όλα αυτά τα λόγια. ⁵² Ο Ιησούς πρόκοβε σε σοφία και χάρη και ευαρεστούσε τον Θεό και τους ανθρώπους.

Κεφ. 3

¹ Ήταν ο δέκατος πέμπτος χρόνος της βασιλείας του αυτοκράτορα Τιβέριου. Επίτροπος της Ιουδαίας ήταν ο Πόντιος Πιλάτος. Τετράρχης της Γαλι-λαιίας ήταν ο Ηρώδης, της Ιτουραίας και της Τραχω-νίτιδας ο Φίλιππος ο αδερφός του, και της Αβιλινης ο Λυσανίας. ² Αρχιερείς ήταν ο Άννας και ο Καϊάφας. Τότε απεκαλύφθη από τον

Θεό στον γιο του Ζαχαρία, τον Ιωάννη, που ήταν στην έρημο·³ και αυτός πήγε σε όλα τα περίχωρα του Ιορδάνη, και κήρυττε να μετανοήσουν οι άνθρωποι και να βαφτιστούν, για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες τους,⁴ όπως είναι γραμμένο στο βιβλίο του προφήτη Ησαΐα, ο οποίος είχε πει:

Μια φωνή βροντοφωνάζει στην έρημο: "ετοιμάστε το δρόμο για τον Κύριο, ισιώστε τα μονοπάτια να περάσει

⁵ Κάθε φαράγγι θα γεμίσει

και κάθε βουνό και λόφος θα χαμηλώσει.

Οι στραβοί δρόμοι θα γίνουν ίσοι και οι ανώμαλοι δρόμοι θα γίνουν ομαλοί.

⁶ Τότε όλοι οι άνθρωποι θα δουν

τη σωτηρία που προσφέρει ο Θεός".

⁷ Ο Ιωάννης έλεγε στα πλήθη που πήγαιναν σ' αυτόν για να βαφτιστούν: "Γεννήματα των φιδιών, ποιος σας είπε πως έτσι θα ξεφύγετε απ' την οργή του Θεού που πλησιάζει;"⁸ Κάνετε, λοιπόν, έργα που ταιριάζουν σε άνθρωπο που πραγματικά μετανοεί· και μην αρχίσετε να λέτε μεταξύ σας "εμείς καταγόμαστε από τον Αβραάμ". Να είστε βέβαιοι πως ο Θεός, ακόμη κι απ' αυτές εδώ τις πέτρες μπο-ρεί να "φτιάξει" απογόνους του Αβραάμ.⁹ Το τσεκούρι βρίσκεται κιάλας στη ρίζα των δέντρων. Κάθε δέντρο, λοιπόν, που δεν κάνει καλό καρπό, θα κοπεί από τη ρίζα και θα ριχτεί στην φωτιά".¹⁰ Οι όχλοι τον ρωτούσαν: "Τι να κάνουμε, λοιπόν;"¹¹ Κι εκείνος τους απαντούσε: "Όποιος έχει δύο χιτώνες ας δώσει τον ένα σ' αυτόν που δεν έχει, κι όποιος έχει τρόφιμα ας κάνει το ίδιο".¹² Ήρθαν επίσης και τελώνες να βαφτιστούν και του είπαν: "Δάσκαλε, τι να κάνουμε;"¹³ Κι εκείνος τους αποκρίθηκε: "Να μην απαιτείτε περισσότερα απ' ό,τι σας παραχωρεί ο νόμος".¹⁴ Τον ρωτούσαν ακόμη και στρατιώτες: "Κι εμείς

τι πρέπει να κάνουμε;" Και τους έλεγε: "Μην παίρνετε από κανέναν τίποτε, παράνομα και εκβιαστικά, αλλά να αρκείστε στο μισθό σας".

¹⁵ Καθώς ο κόσμος περίμενε κι όλοι σκέφτονταν μέσα τους για τον Ιωάννη, μήπως αυτός είναι ο Χριστός, ¹⁶ εκείνος απαντούσε σε όλους κι έλεγε: "Εγώ σας βαπτίζω με νερό, έρχεται όμως αυτός που είναι πιο ισχυρός από μένα και που εγώ δεν είμαι άξιος να λύσω το κορδόνι απ' τα υποδήματα του. Αυτός θα σας βαπτίσει με Άγιο Πνεύμα και φωτιά. ¹⁷ Στο χέρι του κρατάει το φτυάρι για να ξεκαθαρίσει το αλώνι του και να συνάξει το σιτάρι στην αποθήκη του· το άχυρο όμως θα το κάνει με φωτιά που δε σβήνει ποτέ". ¹⁸ Και με πολλές άλλες προτροπές ακόμη κήρυττε στον λαό το χαρμόσυνο μήνυμα.

¹⁹ Επειδή όμως ο Ιωάννης κατηγορούσε τον Ηρώδη τον τετράρχη γιατί είχε για γυναίκα, την Ηρωδιάδα, την γυναίκα του αδερφού του, καθώς και για πολλές άλλες φαύλες πράξεις, ²⁰ ό Ηρώδης πρόσθεσε σ' όλες αυτές (τις φαύλες πράξεις) και τούτο: έκλεισε τον Ιωάννη στη φυλακή.

²¹ Όταν βαπτίστηκαν όλοι, βαπτίστηκε κι ο Ιησούς· και την ώρα που προσευχόταν, άνοιξε ο ουρανός ²² και κατέβηκε σ' αυτόν το Άγιο Πνεύμα με ορατή μορφή, σαν περιστέρι. Τότε ήρθε μια φωνή από τον ουρανό που έλεγε: "Εσύ είσαι ο αγαπημένος μου Υιός, εσύ είσαι ο εκλεκτός μου".

²³ Αυτός ήταν ο Ιησούς, που όταν άρχισε το έργο του ήταν περίπου τριάντα χρόνων· καθώς νόμιζαν, ήταν γιος του Ιωσήφ, υιού του Ηλί, ²⁴ υιού του Ματθάν, υιού του Λευί, υιού του Μελχί, υιού του Ιω-νά, υιού του Ιωσήφ, ²⁵ υιού του Ματταθίου, υιού του Αμώς, υιού του Ναούμ, υιού του Εσλίμ, υιού του Ναγγαί, ²⁶ υιού του Μαάθ, υιού του

Ματταθίου, υιού του Σεμεΐ, υιού του Ιωσήφ, υιού του Ιωδά,
²⁷ υιού του Ιωαννάν, υιού του Ρησά, υιού του Ζοροβάβελ,
υιού του Σαλαθιήλ, υιού του Νηρί, ²⁸ υιού του Μελχί, υιού
του Αδδί, υιού του Κωσάμ, υιού του Ελμωδάμ, υιού του
Ηρ, ²⁹ υιού του Ιωσή, υιού του Ελιέζερ, υιού του Ιωρείμ,
υιού του Ματθάτ, υιού του Λευί, ³⁰ υιού του Συμεών, υιού
του Ιούδα, υιού του Ιωσήφ, υιού του Ιωνά, υιού του
Ελιακείμ, ³¹ υιού του Μελεά, υιού του Μαϊνάν, υιού του
Ματταθά, υιού του Νάθαν, υιού του Δαβίδ, ³² υιού του
Ιεσσαί, υιού του Ωβήδ, υιού του Βοόζ, υιού του Σαλμών,
υιού του Ναασών, ³³ υιού του Αμιναδάβ, υιού του Αράμ,
υιού του Ιωράμ, υιού του Εσρώμ, υιού του Φαρέζ, υιού του
Ιούδα, ³⁴ υιού του Ιακώβ, υιού του Ισαάκ, υιού του
Αβραάμ, υιού του Θάρα, υιού του Ναχώρ, ³⁵ υιού του
Σερούχ, υιού του Ραγαύ, υιού του Φάλεκ, υιού του Έβερ,
υιού του Σαλά, ³⁶ υιού του Καϊνάν, υιού του Αρφαξάδ, υιού
του Σημ, υιού του Νώε, υιού του Λάμεχ,
³⁷ υιού του Μαθουσάλα, υιού του Ενώχ, υιού του Ιάρεδ,
υιού του Μαλελεήλ, υιού του Καϊνάν, ³⁸ υιού του Ενώς,
υιού του Σηθ, υιού του Αδάμ, υιού του Θεού.

Κεφ. 4

¹ Ο Ιησούς, έφυγε από τον Ιορδάνη πλήρης Αγίου Πνεύματος. Το Πνεύμα τον οδήγησε στην έρημο, ² όπου για σαράντα μέρες αντιμετώπιζε τους πειρασμούς του διαβόλου. Τις σαράντα αυτές μέρες δεν έφαγε τίποτε και, όταν τελείωσαν, πείνασε. ³ Τότε ο διάβολος του είπε: "Αν είσαι Υιός του Θεού, πες σ' αυτή την πέτρα να γίνει ψωμί". ⁴ Ο Ιησούς του απάντησε: "Η Γραφή λέει ότι ο άνθρωπος δε ζει μόνο με ψωμί, αλλά με τον λόγο του Θεού". ⁵ Ύστερα ο διάβολος τον ανέβασε σ' ένα ψηλό βουνό, του έδειξε "έν ριπή όφθαλμού" όλα τα βασίλεια της οικουμένης, ⁶ και του είπε: "Θα σου δώσω όλη αυτήν την εξουσία και τη λαμπρότητα αυτών των βασιλείων· σ' εμένα έχει παραδοθεί και τη δίνω σ' όποιον εγώ θέλω. ⁷ Αν, λοιπόν, με προσκυνήσεις, θα είναι όλη δική σου". ⁸ Απαντώντας ο Ιησούς του είπε: "Φύγε από μπροστά μου σατανά. Η Γραφή λέει: Τον Κύριο το Θεό σου θα προσκυνάς και μόνο αυτόν θα λατρεύεις".

⁹ Τότε ο διάβολος τον πήγε στα Ιεροσόλυμα και τον έστησε στο ψηλό άκρο της στέγης του ναού και του είπε: "Αν είσαι Υιός του Θεού, πέσε από 'δω κάτω· ¹⁰ αφού η Γραφή λέει ότι:

Θα δώσει για σένα εντολή στους αγγέλους να σε προφυλάξουν·

¹¹ *κι ακόμη:*

Θα σε σηκώσουν στα χέρια,

για να μη σκοντάψει το πόδι σου σε καμιά πέτρα".

¹² Ο Ιησούς του απάντησε: "Η Γραφή λέει ότι δεν πρέπει να δοκιμάζεις Κύριο τον Θεό σου". ¹³ Αφού ο διάβολος τελείωσε με όλους τους πειρασμούς, προσωρινά απομακρύνθηκε απ' αυτόν.

¹⁴ Ο Ιησούς γεμάτος με τη δύναμη του Πνεύματος επέστρεψε στη Γαλιλαία και η φήμη του διαδόθηκε σε όλα τα περίχωρα. ¹⁵ Δίδασκε στις συναγωγές τους και τον τιμούσαν όλοι.

¹⁶ Ύστερα ήρθε στη Ναζαρέτ, όπου είχε μεγαλώσει. Το Σάββατο πήγε όπως συνήθιζε στη συναγωγή και σηκώθηκε να διαβάσει τις Γραφές. ¹⁷ Του έδωσαν το βιβλίο με τα λόγια του προφήτη Ησαΐα. Ο Ιησούς το ξετύλιξε και βρήκε το σημείο όπου ήταν γραμμένο το εξής:

¹⁸ *Το Πνεύμα του Κυρίου είναι μαζί μου,
γιατί ο Κύριος με έχρισε μ' Αυτό και μ' έστειλε ν'
αναγγείλω το χαρμόσυνο μήνυμα στους φτωχούς,
να θεραπεύσω τους πληγωμένους;*

*Στους αιχμαλώτους να κηρύξω την ελευθερία τους
και στους τυφλούς το φως τους,*

να συγχωρήσω αυτούς που σύντριψε η αμαρτία,

¹⁹ *να αναγγείλω την ευλογημένη εποχή*

που ο Κύριος θα φέρει τη σωτηρία στο λαό του.

²⁰ Ύστερα τύλιξε το χειρόγραφο, το έδωσε στον υπηρέτη και κάθισε. Τα μάτια όλων στη συναγωγή ήταν προσηλωμένα σ' Αυτόν. ²¹ Αρχισε τότε να τους λέει: "Σήμερα βρίσκει την εκπλήρωσή της η προφητεία που μόλις ακούσατε".

²² Όλοι συμφωνούσαν μαζί του· θαύμαζαν για τα γεμάτα χάρη λόγια που έβγαιναν από το στόμα του, και ρωτούσαν: "Αυτός δεν είναι ο γιος του Ιωσήφ;" ²³ Εκείνος τους απάντησε: "Ασφαλώς θα μου πείτε την παροιμία που λέει, "γιατρέ, θεράπευσε τον εαυτό σου. Όσα ακούσαμε ότι έγιναν στην Καπερναούμ κάνε τα κι εδώ στην πατρίδα σου". ²⁴ Σας βεβαιώνω", πρόσθεσε, "πως κανένας προφήτης δεν είναι δεκτός στην πατρίδα του. ²⁵ Πράγματι, την εποχή του προφήτη Ηλία υπήρχαν πολλές χήρες στον Ισραήλ.

Τότε ο ουρανός δεν είχε βρέξει για τρία χρόνια και έξι μήνες και μεγάλη πείνα είχε πέσει σ' όλη τη γη. ²⁶ Ο Θεός όμως δεν έστειλε τον Ηλία σε καμιά απ' αυτές, παρά μόνο σε μια χήρα στα Σάρεπτα της Σιδωνίας. ²⁷ Επίσης την εποχή του προφήτη Ελισαίου υπήρχαν πολλοί λεπροί ανάμεσα στους Ισραηλίτες, κανένας όμως απ' αυτούς δεν καθαρίστηκε, εκτός από τον Νεεμάν τον Σύρο". ²⁸ Όταν τ' άκουσαν αυτά μέσα στη συναγωγή εξοργίστηκαν όλοι. ²⁹ Σηκώθηκαν τότε και έβγαλαν τον Ιησού έξω από την πόλη και τον έφεραν ως την άκρη του βουνού, πάνω στο οποίο ήταν χτισμένη η πόλη τους, για να τον ρίξουν στον γκρεμό. ³⁰ Αυτός όμως πέρασε απ' ανάμεσα τους και έφυγε.

³¹ Και κατέβηκε στην Καπερναούμ, πόλη της Γαλιλαίας, και τα Σάββατα τους δίδασκε· ³² όλοι έμεναν κατάπληκτοι με τη διδασκαλία του, γιατί μιλούσε με αυθεντία. ³³ Στη συναγωγή ήταν κάποιος που κατεχόταν από πονηρό δαιμονικό πνεύμα. Αυτός φώναξε με δυνατή φωνή: ³⁴ "Ε! Τι δουλειά έχεις εσύ μ' εμάς, Ιησού Ναζαρηνή; Ήρθες να μας αφανίσεις; Σε ξέρω ποιος είσαι· είσαι ο εκλεκτός του Θεού", ³⁵ Ο Ιησούς επιτίμησε το πνεύμα λέγοντας του: "Πάψε να μιλάς και βγες απ' αυτόν". Τότε το δαιμόνιο, αφού τον έριξε κάτω ενώπιόν τους, βγήκε απ' αυτόν χωρίς καθόλου να τον βλάψει. ³⁶ Όλους τους έπιασε δέος και έλεγαν ο ένας στον άλλο: "Τι είναι αυτό το πράγμα! Με εξουσία και δύναμη διατάζει τα πονηρά πνεύματα και βγαίνουν". ³⁷ Έτσι η φήμη του απλωνόταν παντού στην περιοχή.

³⁸ Όταν ο Ιησούς έφυγε από τη συναγωγή, πήγε στο σπίτι του Σίμονα. Η πεθερά του Σίμονα υπέφερε από υψηλό πυρετό, και τον παρακάλεσαν να την κάνει καλά. ³⁹ Ο Ιησούς ήρθε κοντά της, επιτίμησε τον πυρετό, κι ο πυρετός την άφησε. Εκείνη σηκώθηκε αμέσως και τους

υπηρετούσε. ⁴⁰ Όταν έγερνε ο ήλιος, όλοι όσοι είχαν ασθενείς από διάφορες αρρώστιες τους έφερναν σ' αυτόν. Εκείνος τους θεράπευε ακουμπώντας τα χέρια πάνω στον καθένα απ' αυτούς. ⁴¹ Από πολλούς έβγαιναν και δαιμόνια, τα οποία κραύγαζαν και έλεγαν: "Εσύ είσαι ο Μεσσίας, ο Υιός του Θεού"· γιατί ήξεραν ότι αυτός είναι ο Χριστός. Εκείνος όμως τα επέπληττε και δεν τα άφηνε να μιλούν.

⁴² Όταν ξημέρωσε, έφυγε και πήγε σ' ένα ερημικό μέρος. Ο κόσμος όμως τον αναζητούσε και πή-γαν εκεί που ήταν και τον εμπόδιζαν να φύγει από κοντά τους. ⁴³ Εκείνος τους έλεγε: "Πρέπει να αναγ-γείλω το χαρμόσυνο μήνυμα για τη βασιλεία του Θεού και στις άλλες πόλεις, γιατί αυτόν το σκοπό έχει η αποστολή μου", ⁴⁴ και κήρυττε στις συναγωγές της Γαλιλαίας.

Κεφ. 5

¹ Καθώς τα πλήθη συνωστίζονταν κάποτε γύρω του για ν' ακούσουν το λόγο του Θεού κι εκείνος στεκόταν στην όχθη της λίμνης Γεννησαρέτ, ² είδε δύο ψαροκάικα στην άκρη της λίμνης. Οι ψαράδες είχαν κατεβεί απ' αυτά και έπλεναν τα δίχτυα. ³ Εκείνος ανέβηκε σ' ένα από τα πλοία που ήταν του Σίμονα, και τον παρακάλεσε να τραβηχτεί λίγο από την ξηρά. Κάθισε στο πλοίο και απ' αυτό δίδασκε τα πλήθη. ⁴ Όταν τελείωσε την ομιλία του, είπε στο Σίμονα: "Πήγαινε στα βαθιά και ρίξτε τα δίχτυα σας για ψάρεμα". ⁵ Ο Σίμων του αποκρίθηκε: "Διδάσκαλε, όλη τη νύχτα παιδευόμασταν και δεν πιάσαμε τίποτε· όμως μια και το λες εσύ, θα ξαναρίξω το δίχτυ". ⁶ Το έριξαν κι έπιασαν άρα πολλά ψάρια, τόσα που το δίχτυ τους άρχισε να σκίζεται. ⁷ Με νεύματα ειδοποίησαν τους συνεταίρους τους, που ήταν στο άλλο πλοίο να έρθουν να τους

βοηθήσουν. Εκείνοι ήρθαν και γέμισαν και τα δύο ψαροκάικα σε σημείο που να κινδυνεύουν να βυθιστούν.⁸ Όταν ο Σίμων Πέτρος είδε τι έγινε, έπεσε στα γόνατα του Ιησού και του είπε: "Βγες από το καΐκι μου, Κύριε, γιατί είμαι άνθρωπος αμαρτωλός".⁹ Αυτά τα είπε γιατί είχε κυριευτεί από δέος, αυτός και όλοι όσοι ήταν μαζί του, για τα πολλά ψάρια που είχαν πιάσει.¹⁰ Το ίδιο συνέβη και με τα παιδιά του Ζεβεδαίου, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, που ήταν συνεργάτες του Σίμονα. Ο Ιησούς τότε είπε στο Σίμονα: "Μη φοβάσαι, από τώρα και στο εξής θα ψαρεύεις ανθρώπους".¹¹ Ύστερα, αφού τράβηξαν τα πλοία στη στεριά, άφησαν τα πάντα και τον ακολούθησαν.

¹² Ο Ιησούς βρισκόταν κάποτε σε μια πόλη. Ένας άνθρωπος γεμάτος λέπρα, μόλις τον είδε, έπεσε με το πρόσωπο στη γη και τον παρακαλούσε: "Κύριε, αν θέλεις, μπορείς να με καθαρίσεις από τη λέπρα".¹³ Εκείνος άπλωσε το χέρι του, τον άγγιξε και είπε: "Θέλω να καθαριστείς από τη λέπρα". Αμέσως η λέπρα έφυγε από πάνω του.¹⁴ Ο Ιησούς τον διέταξε να μην πει τίποτα σε κανέναν "για να τους αποδείξεις όμως ότι θεραπεύτηκες", του λέει, "πήγαινε να δείξεις τον εαυτό σου στον ιερέα και πρόσφερε για τον καθαρισμό σου ό,τι έχει καθορίσει ο Μωσής".¹⁵ Η φήμη του, λοιπόν, απλωνόταν όλο και περισσότερο, και πλήθος ανθρώπων πήγαιναν κοντά του να τον ακούσουν και να τους θεραπεύσει απ' τις αρρώστιες τους.¹⁶ Εκείνος όμως αποσυρόταν σε ερημικά μέρη και προσευχόταν.

¹⁷ Μια μέρα που ο Ιησούς δίδασκε, κοντά του κάθονταν Φαρισαίοι και δάσκαλοι του νόμου, οι οποίοι είχαν έρθει από κάθε χωριό της Γαλιλαίας και της Ιουδαίας, καθώς κι από την Ιερουσαλήμ. Ο Θεός τού είχε δώσει τη δύναμη να θεραπεύει τους αρρώστους.¹⁸ Την ώρα εκείνη

κάποιοι άντρες έφεραν πάνω σ' ένα κρεβάτι έναν παράλυτο, και προσπαθούσαν να τον βάλουν μέσα στο σπίτι και να τον αποθέσουν μπροστά του. ¹⁹ Επειδή δεν βρήκαν τρόπο να τον περάσουν μέσα εξαιτίας του πλήθους, ανέβηκαν στη στέγη και τον κατέβασαν ανάμεσα από τα κεραμίδια μαζί με το κρεβάτι στη μέση, μπροστά στον Ιησού. ²⁰ Εκείνος όταν είδε την πίστη τους είπε: "Άνθρωπε μου, σου έχουν συγχωρηθεί οι αμαρτίες σου". ²¹ Οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι άρχισαν να λένε από μέσα τους: "Μα ποιος είν' αυτός, που με τα λόγια του προσβάλλει το Θεό; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, εκτός από το Θεό;" ²² Ο Ιησούς κατάλαβε τις σκέψεις τους και τους αποκρίθηκε: "Τι σκέφτεστε μέσα σας; ²³ Τι είναι ευκολότερο: να πω "σου έχουν συγχωρηθεί οι αμαρτίες σου" ή να πω, "σήκω και περπάτα"; ²⁴ Για να μάθετε, λοιπόν, ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη" λέει στον παράλυτο: "Σ' εσένα το λέω: σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου". ²⁵ Εκείνος σηκώθηκε αμέσως μπροστά τους, πήρε το κρεβάτι στο οποίο ήταν κατάκοιτος και πήγε στο σπίτι του δοξάζοντας το Θεό. ²⁶ Όλοι έμειναν κατάπληκτοι και δόξαζαν το Θεό. Γεμάτοι δέος έλεγαν: "Σήμερα είδαμε παράδοξα πράγματα!"

²⁷ Έστερα απ' αυτά βγήκε έξω και είδε έναν τελώνη, που ονομαζόταν Λευί, να κάθεται στο τελωνείο και του είπε: "Ακολούθησε με". ²⁸ Εκείνος τα εγκατέλειψε όλα σηκώθηκε και τον ακολούθησε, ²⁹ και του έκανε πλούσιο τραπέζι σπίτι του. Μαζί τους στο τραπέζι ήταν πολύς κόσμος, τελώνες και άλλοι άνθρωποι. ³⁰ Οι Φαρισαίοι, και οι γραμματείς που ανήκαν στην παράταξή τους, διαμαρτύρονταν στους μαθητές του και τους έλεγαν: "Γιατί τρώτε και πίνετε μαζί με τελώνες και αμαρτωλούς;" ³¹ Ο

Ιησούς τους απάντησε: "Δεν έχουν ανάγκη από γιατρό οι υγιείς, αλλά οι άρρωστοι· ³² δεν ήρθα να καλέσω σε μετάνοια τους δικαίους, αλλά τους αμαρτωλούς".

³³ Τότε εκείνοι του είπαν: "Γιατί οι μαθητές του Ιωάννη νηστεύουν συχνά και κάνουν και προσευχές, το ίδιο και οι μαθητές των Φαρισαίων, ενώ οι δικοί σου τρώνε και πίνουν;" ³⁴ Ο Ιησούς τους απάντησε: "Μπορείτε να κάνετε τους φίλους του γαμπρού να νηστεύουν όσον καιρό είναι μαζί τους ο γαμπρός; ³⁵ Θα έρθουν όμως μέρες που θα τους πάρουν από κοντά τους το γαμπρό," και τότε θα νηστέψουν τις μέρες εκείνες". ³⁶ Τους είπε ακόμη και μια παραβολή: "Κανένας δεν σκίζει καινούριο ύφασμα για να βάλει μάλωμα σε παλιό, γιατί τότε και το καινούριο ύφασμα θα σκιστεί, και το μάλωμα από το καινούριο ρούχο δεν θα ταιριάζει με το παλιό. ³⁷ Επίσης, κανένας δε βάζει καινούριο κρασί σε παλιά ασκιά γιατί το καινούριο κρασί θα τρυπήσει τα ασκιά, κι έτσι κι αυτό θα χυθεί και τα ασκιά θα καταστραφούν. ³⁸ Πρέπει, λοιπόν, το καινούριο κρασί να μπαίνει σε καινούρια ασκιά, και έτσι θα διατηρούνται και τα δύο. ³⁹ Επίσης, κανένας που πίνει παλιό κρασί δε θέλει αμέσως καινούριο, γιατί κρίνει ότι το παλιό είναι καλύτερο".

Κεφ. 6

¹ Το δεύτερο Σάββατο, μετά το πρώτο του Πάσχα, συνέβη να περνάει ο Ιησούς μέσα από σπαρμένα χωράφια. Οι μαθητές του έκοβαν στάχυα, τα έτριβαν με τα χέρια και έτρωγαν τους σπόρους. ² Κάποιοι Φαρισαίοι τότε τους είπαν: "Γιατί κάνετε κάτι που δεν επιτρέπεται από τον νόμο να γίνεται το Σάββατο;" ³ Κι ο Ιησούς τους απάντησε: "Δεν το διαβάσατε στην Γραφή, αυτό που έκανε ο Δαβίδ όταν πείνασαν αυτός και οι σύντροφοι του; ⁴ Μπήκε στον ναό του Θεού, πήρε κι έφαγε τους άρτους της προθέσεως κι έδωσε και στους άντρες του: άρτους που δεν επιτρέπεται από το νόμο να φάνε, παρά μόνο οι ιερείς". ⁵ Και τους είπε καταλήγοντας: "Ο Υιός του Ανθρώπου εξουσιάζει και το Σάββατο".

⁶ Ένα άλλο Σάββατο, μπήκε ο Ιησούς στη συναγωγή και δίδασκε. Εκεί ήταν ένας άνθρωπος με παράλυτο το δεξί του χέρι. ⁷ Οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, λοιπόν, πρόσεχαν να δουν αν θα θεραπεύσει κανέναν το Σάββατο, για να βρουν αφορμή να τον κατηγορήσουν. ⁸ Ο Ιησούς, που γνώριζε τους διαλογισμούς τους, είπε στον άνθρωπο με το παρά-λυτο χέρι: "Σήκω και στάσου στη μέση". Εκείνος σηκώθηκε και στάθηκε. ⁹ Τότε ο Ιησούς είπε στους γραμματείς και στους Φαρισαίους: "Θα σας κάνω ένα ερώτημα: Τι επιτρέπει ο νόμος να κάνει κανείς το Σάββατο; να κάνει καλό ή να κάνει κακό; να σώσει μια ζωή ή να την αφήσει να χαθεί;" ¹⁰ Κι αφού έριξε τη ματιά του σ' όλους αυτούς γύρω, είπε στον παράλυτο: "Τέντωσε το χέρι σου". Αυτός το έκανε, και το χέρι του έγινε καλά σαν το άλλο. ¹¹ Εκείνοι τότε έγιναν έξω φρενών και συζητούσαν μεταξύ τους τι θα έπρεπε να κάνουν εναντίον του Ιησού.

¹² Εκείνες τις ημέρες ανέβηκε ο Ιησούς στο βουνό για

να προσευχηθεί. Όλη τη νύχτα προσευχόταν στο Θεό.¹³ Όταν ξημέρωσε, φώναξε κοντά του τους μαθητές του κι απ' αυτούς διάλεξε δώδεκα, τους οποίους ονόμασε αποστόλους:¹⁴ Τον Σίμωνα, που του έδωσε το όνομα Πέτρος, και τον αδερφό του τον Ανδρέα τον Ιάκωβο, τον Ιωάννη, τον Φίλιππο, τον Βαρθολομαίο¹⁵ τον Ματθαίο, τον Θωμά, τον Ιάκωβο, γιο του Αλφαιού, τον Σίμωνα, που λεγόταν Ζηλωτής¹⁶ τον Ιούδα, γιο του Ιακώβου, και τον Ιούδα τον Ισκαριώτη, αυτόν που έγινε προδότης.

¹⁷ Ο Ιησούς με τους μαθητές του κατέβηκε από το βουνό και στάθηκε σε μια πεδιάδα. Ένα μεγάλο πλήθος μαθητών του, καθώς και πολύς λαός απ' όλη την Ιουδαία, από την Ιερουσαλήμ και τις παραλιακές πόλεις της Τύρου και της Σιδώνας¹⁸ είχαν πάει εκεί για να τον ακούσουν και για να θεραπευτούν από τις αρρώστιες τους. Ήρθαν ακόμα και όσοι υπέφεραν από ακάθαρτα πνεύματα όλοι αυτοί θεραπεύτηκαν.¹⁹ Όλος ο κόσμος προσπαθούσε να τον αγγίξει, γιατί μια δύναμη έβγαινε από πάνω του και θεράπευε τους πάντες.

²⁰ Τότε ο Ιησούς στράφηκε προς τους μαθητές του και τους είπε:

"Μακάριοι εσείς οι φτωχοί,
γιατί δική σας είναι η βασιλεία του Θεού.

²¹ Μακάριοι εσείς που τώρα πεινάτε,
γιατί θα σας χορτάσει ο Θεός.

Μακάριοι εσείς που τώρα κλαίτε, γιατί θα χαρείτε.

²² Μακάριοι είστε, άμα σας μισήσουν οι άνθρωποι και σας διώξουν απ' τις συναγωγές και σας χλευάσουν και δυσφημίσουν το όνομα σας εξαιτίας του Υιού του Ανθρώπου.

²³ Χαρείτε όταν συμβεί αυτό, κι από χαρά σκιρτήστε· γιατί ο Θεός θα σας ανταμείψει με το παραπάνω στον

ουρανό. Τα ίδια έκαναν και οι πρόγονοί τους στους προφήτες.

²⁴ Αλίμονο όμως σ' εσάς τους πλουσίους, γιατί την αμοιβή σας την έχετε πάρει ήδη σ' αυτό τον κόσμο.

²⁵ Αλίμονο σ' εσάς που τώρα είστε χορτάτοι γιατί θα πεινάσετε. Αλίμονο σ' εσάς που τώρα γελάτε, γιατί θα θρηνήσετε και θα κλάψετε.

²⁶ Αλίμονο αν όλοι οι άνθρωποι σας επαινούν, γιατί το ίδιο έκαναν κι οι πρόγονοί τους στους ψευδοπροφήτες".

²⁷ "Σ' εσάς όμως που μ' ακούτε λέω: Αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευεργετείτε όσους σας μισούν ²⁸ δίνετε ευχές σ' όσους σας δίνουν κατάρες, προσεύχεστε γι' αυτούς που σας κακομεταχειρίζονται.

²⁹ "Σ' όποιον σε χαστουκίζει στο ένα μάγουλο, γύριζε και το άλλο· κι αν κάποιος σου πάρει το πανωφόρι, μην τον εμποδίσεις να πάρει και το πουκάμισο. ³⁰ Σ' όποιον σου ζητάει κάτι δίνε το, κι αν κάποιος σου πάρει αυτό που σου ανήκει, μη ζητάς να σου το επιστρέψει. ³¹ Όπως θέλετε να σας συμπεριφέρονται οι άνθρωποι, έτσι ακριβώς να συμπεριφέρεστε κι εσείς σ' αυτούς. ³² Γιατί, αν αγαπάτε αυτούς που σας αγαπούν, ποια εύνοια περιμένετε από το Θεό; Αφού και οι αμαρτωλοί αγαπούν αυτούς που τους αγαπούν. ³³ Κι αν κάνετε καλό σ' αυτούς που σας κάνουν καλό, ποια εύνοια περιμένετε από το Θεό; Και οι αμαρτωλοί το ίδιο κάνουν. ³⁴ Αν δανείτε σ' όσους ελπίζετε να σας τα επιστρέψουν, ποια εύνοια περιμένετε από το Θεό; Και οι αμαρτωλοί δανείζουν στους ομοίους τους για να τα πάρουν πάλι.

³⁵ "Αντίθετα, εσείς ν' αγαπάτε τους εχθρούς σας, να κάνετε το καλό και να δανείτε, χωρίς να περιμένετε να πάρετε πίσω τίποτα. Έτσι, ο Θεός, που είναι καλός ακόμα

και με τους αγάριστους και τους κακούς, θα σας ανταμείψει με το παραπάνω και θα σας κάνει παιδιά του. ³⁶ Να είστε λοιπόν σπλαχνικοί, όπως σπλαχνικός είναι κι ο Θεός Πατέρας σας".

³⁷ "Μην κρίνετε τους συνανθρώπους σας, για να μη σας κρίνει κι εσάς ο Θεός. Μην τους καταδικάζετε, για να μη σας καταδικάσει κι εσάς ο Θεός. Συγχωρείτε, για να σας συγχωρήσει κι εσάς ο Θεός. ³⁸ Δίνετε, για να σας δώσει κι εσάς ο Θεός. Η δωρεά του θα είναι πλούσια, άφθονη, τέλεια και ξέχειλη· γιατί, ό,τι μέτρο χρησιμοποιείτε για τους άλλους, το ίδιο θα χρησιμοποιήσει και για σας ο Θεός". ³⁹ Επίσης τους είπε ο Ιησούς και μια παρομοίωση: "Μπορεί ένας τυφλός να οδηγήσει έναν άλλον τυφλό; Δεν θα πέσουν κι οι δυο στο χαντάκι; ⁴⁰ Ένας μαθη-τής δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος από τον δάσκαλό του" όποιος όμως καταρτιστεί τέλεια, μπορεί να φτάσει τον δάσκαλό του.

⁴¹ "Γιατί βλέπεις το σκουπιδάκι στο μάτι του αδερφού σου και δε νιώθεις ολόκληρο δοκάρι που είναι στο δικό σου μάτι; ⁴² Πώς μπορείς να λες στον αδερφό σου, "αδερφέ, άφησε να βγάλω το σκουπιδάκι από το μάτι σου", όταν εσύ ο ίδιος δε βλέπεις ολόκληρο δοκάρι στο μάτι σου; Υποκριτή! Βγάλε πρώτα από το μάτι σου το δοκάρι και τότε θα δεις καθαρά και θα μπορέσεις να βγάλεις το σκουπιδάκι από το μάτι του αδερφού σου".

⁴³ "Ένα καλό δέντρο δεν κάνει άχρηστο καρπό, ούτε πάλι ένα άχρηστο δέντρο μπορεί να κάνει καλό καρπό. Κάθε δέντρο αναγνωρίζεται από τον καρπό που παράγει. Δε μαζεύουμε σύκα απ' τ' αγκάθια ούτε τρυγάμε σταφύλια από τα βάτα. ⁴⁵ Ο καλός άνθρωπος βγάζει το καλό από το αγαθό απόθεμα της καρδιάς του, κι ο κακός από το κακό απόθεμα της καρδιάς του βγάζει το κακό. Γιατί, το στόμα

του ανθρώπου μιλάει από το περίσσειμα της καρδιάς".

⁴⁶ "Γιατί με προσφωνείτε "Κύριε, Κύριε" και δεν εφαρμόζετε αυτά που σας λέω; ⁴⁷ Όποιος έρχεται σ' εμένα κι ακούει τα λόγια μου και τα εφαρμόζει, θα σας δείξω με ποιον μοιάζει: Μοιάζει με έναν που για να χτίσει το σπίτι του, έσκαψε βαθιά, κι έβαλε τα θεμέλια πάνω σ' ένα βράχο. Έτσι, όταν έγινε πλημμύρα κι έπεσαν ποτάμι τα νερά πάνω στο σπίτι, δεν μπόρεσαν να το σαλέψουν, γιατί είχε θεμελιωθεί πάνω στο βράχο. ⁴⁹ Αντίθετα, αυτός που ακούει τα λόγια μου και δεν τα εφαρμόζει, μοιάζει με έναν, που έχτισε το σπίτι του πάνω στο χώμα, χωρίς θεμέλια. Μόλις έπεσαν ποτάμι τα νερά πάνω στο σπίτι, γκρεμίστηκε και η ζημιά που έπαθε ήταν μεγάλη".

Κεφ. 7

¹ Όταν τελείωσε ο Ιησούς τη διδασκαλία του προς το λαό, πήγε στην Καπερναούμ. ² Εκεί ο δούλος κάποιου εκατόνταρχου ήταν βαριά άρρωστος, ετοιμοθάνατος. Ο εκατόνταρχος, που αγαπούσε πολύ το δούλο του, ³ όταν άκουσε για τον Ιησού, έστειλε Ιουδαίους πρεσβυτέρους να τον παρακαλέσουν να έρθει να σώσει το δούλο του. ⁴ Εκείνοι πήγαν στον Ιησού και τον θερμοπαρακαλούσαν: "Αξίζει να τον βοηθήσεις", του έλεγαν, "γιατί αγαπάει το έθνος μας, και τη συναγωγή αυτός μας την έχτισε". ⁶ Όταν όμως ο Ιησούς προχωρώντας μαζί τους είχε κιάλας φτάσει κοντά στο σπίτι, ο εκατόνταρχος έστειλε φίλους και του είπε: "Κύριε, μην κάνεις τον κόπο· δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου· ⁷ γι' αυτό και δε θεώρησα τον εαυτό μου άξιο να σ' επισκεφθεί. Ένα λόγο πες μόνο, και θα γιατρευτεί ο δούλος μου. ⁸ Εγώ ξέρω από εξουσία· είμαι άνθρωπος κάτω από εξουσία κι έχω και στρα-τιώτες στη

διοίκησή μου. Στον ένα λέω "πήγαινε" και πηγαίνει, στον άλλο λέω "έλα" κι έρχεται, και στο δούλο μου "κάνε αυτό" και το κάνει".⁹ Όταν άκουσε αυτά τα λόγια ο Ιησούς, τον θαύμασε και γυρίζοντας προς το πλήθος που τον ακολουθούσε είπε: "Σας βεβαιώνω πως τέτοια πίστη ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δε βρήκα!"¹⁰ Όταν οι φίλοι του εκατόνταρχου γύρισαν στο σπίτι, βρήκαν τον άρρωστο δούλο θεραπευμένο.

¹¹ Ύστερα πήγε ο Ιησούς σε μια πόλη που λεγόταν Ναϊν. Μαζί του ήταν αρκετοί μαθητές του και πολύ πλήθος.

¹² Την ώρα που πλησίαζαν στην πύλη της πόλης, έβγαζαν ένα νεκρό, το μονάκριβο γιο μιας μάνας, που μάλιστα ήταν χήρα. Κόσμος πολύς από την πόλη τη συνόδευε.¹³ Όταν είδε τη χήρα ο Κύριος, τη σπλαχνίστηκε και της είπε: "Μην κλαις".¹⁴ Έπειτα προχώρησε, ακούμπησε τη σορό, και αφού στο μεταξύ αυτοί που βαστούσαν το φέρετρο σταμάτησαν, είπε: "Νεαρέ, σε διατάζω να σηκωθείς".¹⁵ Ο νεκρός ανακάθισε κι άρχισε να μιλάει. Ο Ιησούς τότε τον παρέδωσε στη μητέρα του.¹⁶ Όλους τους κυρίεψε δέος και δόξαζαν το Θεό: "Μεγάλος προφήτης", έλεγαν, "εμφανίστηκε ανάμεσα μας!" και: "Ο Θεός ήρθε να σώσει το λαό του!"¹⁷ Έτσι διαδόθηκε αυτή η φήμη για τον Ιησού σ' ολόκληρη την Ιουδαία και στα περίχωρα.

¹⁸ Οι μαθητές του Ιωάννη του Βαπτιστή τον πληροφόρησαν για όλα όσα συνέβησαν.¹⁹ Τότε ο Ιωάννης φώναξε δύο από τους μαθητές του και τους έστειλε να ρωτήσουν τον Ιησού: "Εσύ είσαι ο Μεσσίας που είναι να έρθει ή να περιμένουμε κάποιον άλλο;"²⁰ Αυτοί πήγαν στον Ιησού και του είπαν: "Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μάς έστειλε σ' εσένα και ρωτάει αν εσύ είσαι ο Μεσσίας που πρόκειται να έρθει ή να περιμένουμε άλλον".²¹ Εκείνη την ώρα ο Ιησούς είχε γιατρέψει πολλούς αρρώστους, βαριά

ασθενείς και δαιμονισμένους, και χάρισε το φως σε πολλούς τυφλούς.²² Έτσι γύρισε και τους είπε: "Να πάτε να πείτε στον Ιωάννη αυτά που είδατε κι ακούσατε: Τυφλοί ξαναβλέπουν, κουτσοί περπατούν, λεπροί καθαρίζονται, κουφοί ακούνε, νεκροί ανασταίνονται, φτωχοί ακούν το χαρμόσυνο άγγελμα."²³ Και μακάριος είναι όποιος δε χάσει την εμπιστοσύνη του σ' εμένα".

²⁴ Όταν έφυγαν οι μαθητές του Ιωάννη, ο Ιησούς άρχισε να μιλάει στον κόσμο για τον Ιωάννη: "Τι βγήκατε να δείτε στην έρημο; Ένα καλάμι που το πάει πέρα δώθε ο άνεμος;²⁵ Ή μήπως βγήκατε να δείτε κανέναν ντυμένο με πολυτελή ρούχα; Όσοι φοράνε λαμπρά ρούχα και ζουν με απολαύσεις βρίσκονται στ' ανάκτορα."²⁶ Τι βγήκατε λοιπόν να δείτε; Έναν προφήτη; Ναι. Σας βεβαιώνω μάλιστα πως αυτός είναι περισσότερο από προφήτη.²⁷ Είναι αυτός για τον οποίο λέει η Γραφή: *Εγώ στέλνω τον αγγελιοφόρο μου πριν από σένα, για να προετοιμάσει το δρόμο σου.*²⁸ Σας βεβαιώνω πώς καμιά μάνα δε γέννησε ως τώρα προφήτη πιο μεγάλο από τον Ιωάννη το Βαπτιστή· ο πιο μικρός όμως στη βασιλεία του Θεού είναι μεγαλύτερός του".²⁹ Όλος ο κόσμος, που είχε ακούσει το κήρυγμα του Ιωάννη, ακόμη και οι τελώνες βαφτίστηκαν απ' αυτόν, γιατί πίστεψαν πως τον είχε στείλει ο Θεός.³⁰ Αντίθετα, οι Φαρισαίοι και οι νομοδιδάσκαλοι, με το να μη βαφτιστούν από τον Ιωάννη, αρνήθηκαν αυτό που ήθελε ο Θεός γι' αυτούς.

³¹ "Με τι, λοιπόν, να παρομοιάσω τη σημερινή γενιά των ανθρώπων; Με τι μοιάζουν;³² Μοιάζουν με τα παιδιά που κάθονται στην αγορά, και η μια ομάδα φωνάζει στην άλλη και λέει: "σας παίξαμε με τη φλογέρα χαρούμενα τραγούδια, μα εσείς δε χορέψατε· σας τραγουδήσαμε μοιρολόγια, μα εσείς δεν κλάψατε".³³ Το ίδιο κάνετε κι εσείς: Ήρθε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής που δεν έτρωγε

πολυτελή φαγητά και δεν έπινε κρασί, και τον βγάλατε δαιμονισμένο. ³⁴ Ήρθε ο Υιός του Ανθρώπου, που τρώει και πίνει, και λέτε "φαγάς και οινοπότης είν' αυτός, και κάνει παρέα με τελώνες και αμαρτωλούς". ³⁵ Και όμως, η σοφία του Θεού δικαιώθηκε στο πρόσωπο όλων των απεσταλμένων της!"

³⁶ Κάποιος Φαρισαίος προσκάλεσε τον Ιησού σε γεύμα. Ο Ιησούς μπήκε στο σπίτι του Φαρισαίου και κάθισε στο τραπέζι. ³⁷ Στην πόλη ήταν κάποια αμαρτωλή γυναίκα· όταν άκουσε ότι ο Ιησούς γευμα-τίζει στο σπίτι του Φαρισαίου, έφερε ένα αλαβάστρινο δοχείο με μύρο, ³⁸ στάθηκε πίσω κοντά στα πόδια του και κλαίγοντας τα έβρεχε με τα δάκρυα της και τα σκούπιζε με τα μαλλιά της· τα φιλούσε και τα άλειφε με το μύρο. ³⁹ Όταν το είδε αυτό ο Φα-ρισαίος που τον είχε προσκαλέσει σκέφτηκε: "Αν ο άνθρωπος αυτός ήταν προφήτης, θα γνώριζε ποια και τι είδους γυναίκα είναι αυτή που τον αγγίζει, ότι είναι αμαρτωλή". ⁴⁰ Ο Ιησούς απάντησε σ' αυτές τις σκέψεις του και του είπε: "Σίμων, έχω κάτι να σου πω". "Πες μου Διδάσκαλε", είπε εκείνος. ⁴¹ "Δύο άνθρωποι χρωστούσαν λεφτά σε κάποιον δανειστή ο ένας πεντακόσια δηνάρια κι ο άλλος πενήντα. ⁴² Επειδή όμως δεν είχαν να τα επιστρέψουν, τα χάρισε και στους δυο. Πες μας λοιπόν, ποιος από τους δυο θα του χρωστάει μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη;" ⁴³ Ο Σίμων αποκρίθηκε: "Νομίζω εκείνος στον οποίο χάρισε τα περισσότερα". "Ορθά έκρινες", του είπε ο Ιησούς· ⁴⁴ και ρίχνοντας μια ματιά στη γυναίκα, τού είπε: "Βλέπεις ετούτη τη γυναίκα; Όταν μπήκα στο σπίτι σου, δε μου έπλυνες με νερό τα πόδια. Αυτή, αντίθετα, με δάκρυα μου έπλυνε τα πόδια και μου τα σκούπισε με τα μαλλιά της. ⁴⁵ Φίλημα δε μου 'δωσες, ενώ αυτή από τη στιγμή που μπήκε, δεν έπαψε να μου φιλάει τα πόδια. ⁴⁶ Το

κεφάλι μου δεν μου το άλειψες με λάδι, ενώ αυτή μου άλειψε με μύρο τα πόδια. ⁴⁷ Γι' αυτό, λοιπόν, σε βεβαιώνω πως συγχωρήθηκαν οι πολλές της αμαρτίες, όπως δείχνει η μεγάλη ευγνωμοσύνη και αγάπη της. Σ' όποιον συγχωρούνται λίγες αμαρτίες, αυτός δείχνει μικρή ευγνωμοσύνη". ⁴⁸ Και στη γυναίκα είπε: "Οι αμαρτίες σου συγχωρήθηκαν". ⁴⁹ Όσοι κάθονταν μαζί με τον Ιησού στο τραπέζι άρχισαν να λένε μεταξύ τους: "Ποιος είναι αυτός που ακόμη και αμαρτίες συγχωρεί;" ⁵⁰ Μετά ο Ιησούς είπε στη γυναίκα: "Η πίστη σου σ' έσωσε· φύγε ήσυχη".

Κεφ. 8

¹ Στη συνέχεια ο Ιησούς περιόδευε από πόλη σε πόλη και από χωριό σε χωριό, κηρύττοντας και φέρ-νοντας το χαρμόσυνο άγγελμα της βασιλείας του Θεού. Μαζί του ήταν και οι δώδεκα μαθητές του, ² καθώς και μερικές γυναίκες, που είχαν θεραπευτεί από νοσήματα και βάσανα, και πονηρά πνεύματα και ασθένειες· η Μαρία, που ονομαζόταν Μαγδαληνή, απ' την οποία ο Ιησούς είχε βγάλει επτά δαιμόνια, ³ η Ιωάννα η γυναίκα του Χουζά, αξιωματού-χου του Ηρώδη, η Σουσάννα και άλλες πολλές, που υπηρετούσαν τον Ιησού δαπανώντας από τα υπάρχοντά τους.

⁴ Όταν συγκεντρώθηκε κοντά στον Ιησού πολύς κόσμος, που έρχονταν από διάφορες πόλεις, ε-κείνος τους είπε με παραβολικό λόγο: ⁵ "Βγήκε ο σποριάς για να σπείρει το σπόρο του· καθώς έ-σπερνε, μερικοί σπόροι έπεσαν στο δρόμο, όπου καταπατήθηκαν και τους έφαγαν τα πουλιά. ⁶ Άλλοι έπεσαν στις πέτρες και, όταν φύτρωσαν, ξεράθηκαν, γιατί δεν υπήρχε υγρασία. ⁷ Άλλοι σπόροι έπεσαν ανάμεσα σε αγκάθια και, όταν αυτά μεγάλωσαν, έπνιξαν τους σπόρους. ⁸ Άλλοι όμως έπεσαν στο γόνιμο έδαφος, φύτρωσαν κι έδωσαν καρπό εκατό φορές περισσότερο". Αφού τα είπε όλα αυτά, πρόσθεσε με έμφαση: "Όποιος έχει "αυτιά για ν' α-κούει" ας ακούει".

⁹ Οι μαθητές του τότε ρωτούσαν: "Τι σημαίνει η παραβολή αυτή;" ¹⁰ Εκείνος τους απάντησε: "Σ' εσάς έδωσε ο Θεός να γνωρίσετε τα μυστήρια της βασιλείας του, ενώ στους υπολοίπους αυτά δίνονται με παραβολές, ώστε να κοιτάζουν αλλά να μη βλέπουν και ν' ακούνε αλλά να μην καταλαβαίνουν".

¹¹ "Η παραβολή αυτή σημαίνει το εξής: Ο σπόρος είναι

ο λόγος του Θεού.¹² Οι σπόροι που έπεσαν στο δρόμο, είναι όσοι άνθρωποι άκουσαν τον λόγο του Θεού· έρχεται όμως ύστερα ο διάβολος και τον παίρνει απ' τις καρδιές τους, για να μην πιστέψουν και σωθούν.¹³ Οι σπόροι που έπεσαν στο πετρώδες έδαφος, είναι εκείνοι οι άνθρωποι που, όταν ακούσουν τον λόγο, τον δέχονται με χαρά, δεν έχουν όμως ρίζα γι' αυτό πιστεύουν για λίγο διάστημα και, όταν έρθει ο καιρός της δοκιμασίας, απομα-κρύνονται.¹⁴ Οι σπόροι που έπεσαν στ' αγκάθια, είναι εκείνοι οι άνθρωποι που άκουσαν τον λόγο, συμπλέκονται όμως με τις φροντίδες, τον πλούτο και τις απολαύσεις της ζωής, πνίγονται απ' αυτά και δεν καρποφορούν.¹⁵ Με τον σπόρο που έπεσε στο γόνιμο έδαφος εννοούνται όσοι άνθρωποι άκουσαν τον λόγο με καλή και αγαθή καρδιά, τον φυλάνε μέσα τους και καρποφορούν με υπομονή".

¹⁶ "Κανένας λογικός άνθρωπος όταν ανάβει το λυχνάρι δεν το καλύπτει με κάποιο σκεύος ούτε το βάζει κάτω απ' το κρεβάτι. Το τοποθετεί πάνω στο λυχνοστάτη, για να βλέπουν όσοι μπαίνουν στο σπίτι.¹⁷ Δεν υπάρχει τίποτε κρυφό που δε θα γίνει φανερό και τίποτε μυστικό που δε θα μαθευτεί και δε θα έρθει στη δημοσιότητα.¹⁸ Προσέξτε λοιπόν καλά αυτά που ακούτε, γιατί όποιος έχει θα του δοθεί, και όποιος δεν έχει, κι αυτό που νομίζει ότι έχει θα του αφαιρεθεί".

¹⁹ Ήρθαν τότε να συναντήσουν τον Ιησού η μητέρα του και τ' αδέρφια του, δεν μπορούσαν όμως να τον πλησιάσουν από τον πολύ κόσμο.²⁰ Τον ειδοποίησαν λοιπόν: "Η μητέρα σου και τ' αδέρφια σου στέκονται έξω και θέλουν να σε δουν".²¹ Εκείνος τους αποκρίθηκε και τους είπε: "Μητέρα μου και αδέρφια μου είναι αυτοί που ακούνε τον λόγο του Θεού και τον εφαρμόζουν".

²² Μια μέρα ο Ιησούς μπήκε μαζί με τους μαθητές του

στ' ένα πλοιάριο και τους είπε: "Ας πάμε στην απέναντι όχθη της λίμνης". Και τράβηξαν στ' ανοιχτά.²³ Ενώ έπλεαν, εκείνος αποκοιμήθηκε. Ξαφνικά ξέσπασε στη λίμνη ανεμοθύελλα, άρχισαν να μπαίνουν νερά στο πλοιάριο, και κινδύνευαν.²⁴ Τον πλησίασαν τότε οι μαθητές και τον ξύπνησαν λέγοντάς του: "Δάσκαλε, δάσκαλε, χανόμαστε!" Εκείνος τότε ξύπνησε κι επιτίμησε τον άνεμο και την τρικυμία και σταμάτησαν, κι έγινε γαλήνη.²⁵ Είπε τότε στους μαθητές του: "Πού είναι η πίστη σας;" Εκείνοι φοβήθηκαν κι έλεγαν με κατάπληξη μεταξύ τους: "Πόσο μέγας είναι αυτός, που διατάζει ακόμη και τους ανέμους και τα κύματα και τον υπακούουν;"

²⁶ Ο Ιησούς κατέπλευσε με το πλοιάριο στην περιοχή των Γαδαρηνών που βρίσκεται στην απέναντι όχθη από τη Γαλιλαία.²⁷ Όταν βγήκε στην ξηρά, τον συνάντησε κάποιος άντρας από την πόλη, που είχε μέσα του δαιμόνια από πολύ καιρό. Ρούχο δεν ντυνόταν ούτε έμενε σε σπίτι, αλλά ζούσε στα μνήματα.²⁸ Όταν είδε τον Ιησού, έβγαλε μια κραυγή, έπεσε στα πόδια του και του είπε με δυνατή φωνή: "Τι δουλειά έχεις εσύ μ' εμένα Ιησού, Υιέ του ύψιστου Θεού; Σε παρακαλώ μη με βασανίσεις".²⁹ Αυτά τα είπε, γιατί ο Ιησούς είχε διατάξει το δαιμονικό πνεύμα να βγει από τον άνθρωπο. Από πολλά χρόνια τον είχε στην εξουσία του, και για να τον συγκρατήσουν τον έδεναν με αλυσίδες και του έβαζαν στα πόδια σιδερένια δεσμά. Εκείνος όμως έσπαζε τα δεσμά, και το δαιμόνιο τον οδηγούσε στις ερημίες.³⁰ Ο Ιησούς τον ρώτησε: "Ποιο είναι το όνομα σου;" Εκείνος απάντησε: "Λεγεών". γιατί είχαν μπει μέσα του πολλά δαιμόνια.³¹ Τα δαιμόνια, λοιπόν, τον παρακαλούσαν να μην τα διατάξει να πάνε στην άβυσσο.³² Εκεί κοντά ήταν έ-να κοπάδι από πολλούς χοίρους που έβοσκαν στα βουνά· και τα δαιμόνια

παρακαλούσαν τον Ιησού να τους επιτρέψει να μπουν στους χοίρους, και τους το επέτρεψε. ³³ Βγήκαν, λοιπόν, από τον άνθρωπο και μπήκαν στους χοίρους. Τότε το κοπάδι όρμησε προς τον γκρεμό και πνίγηκε στη λίμνη. ³⁴ Μόλις οι βοσκοί είδαν τι έγινε, έφυγαν και πήγαν και το είπαν στην πόλη και στην ύπαιθρο. ³⁵ Βγήκαν οι άνθρωποι να δουν τι έγινε και ήρθαν κοντά στον Ιησού. Βρήκαν τον άνθρωπο από τον οποίο βγήκαν τα δαιμόνια να κάθεται δίπλα στον Ιησού, να φοράει ρούχα και να φέρεται λογικά, και φοβήθηκαν. ³⁶ Όσοι είχαν δει τι είχε γίνει, τους διηγήθηκαν πώς ο δαιμονισμένος σώθηκε. ³⁷ Τότε όλο το πλήθος από την περιοχή των Γαδάρων παρακαλούσαν τον Ιησού να φύγει από κοντά τους, γιατί τους είχε πιάσει μεγάλος φόβος. Εκείνος μπήκε στο πλοιάριο για να γυρίσει πίσω. ³⁸ Ο άνθρωπος από τον οποίο είχαν βγει τα δαιμόνια τον παρακαλούσε να τον πάρει μαζί του. Ο Ιησούς όμως του αρνήθηκε λέγοντας: ³⁹ "Γύρισε στο σπίτι σου και διηγήσου όσα έκανε σ' εσένα ο Θεός". Εκείνος έφυγε διαλαλώντας σ' όλη την πόλη όσα έκανε σ' αυτόν ο Ιησούς.

⁴⁰ Όταν επέστρεψε ο Ιησούς, τον υποδέχτηκε πλήθος ανθρώπων, που περίμεναν τον ερχομό του. ⁴¹ Τότε ήρθε κάποιος που τον έλεγαν Ιάειρο και ήταν άρχοντας της συναγωγής. Αυτός έπεσε στα πόδια του Ιησού και τον παρακαλούσε να πάει στο σπίτι του, ⁴² γιατί είχε μια μοναχοκόρη δώδεκα χρόνων, που ήταν ετοιμοθάνατη. Την ώρα που ο Ιησούς βάδιζε προς το σπίτι, τα πλήθη τον περιέβαλλαν ασφυκτικά. ⁴³ Κάποια γυναίκα, που υπέφερε από αιμορραγία δώδεκα χρόνια και είχε ξοδέψει όλη της την περιουσία στους γιατρούς, χωρίς κανέναν να μπορέσει να την κάνει καλά, ⁴⁴ πήγε πίσω από τον Ιησού, άγγιξε την άκρη το ρούχο του, κι αμέσως η αιμορραγία της σταμάτησε. ⁴⁵ Τότε ο Ιησούς είπε: "Ποιος με άγγιξε;" Ενώ

όλοι αρνιούνταν, ο Πέτρος και όσοι ήταν μαζί του έλεγαν: "Διδάσκαλε, οι όχλοι έχουν στριμωχτεί κοντά σου και σε πιέζουν κι εσύ λες, ποιος με άγγιξε;" ⁴⁶ Ο Ιησούς όμως είπε: "Κάποιος με άγγιξε, γιατί εγώ ένιωσα να βγαίνει από μένα δύναμη". ⁴⁷ Μόλις η γυναίκα είδε ότι δεν ξέφυγε την προσοχή του, ήρθε τρέμοντας κι έπεσε στα πόδια του και μπροστά σ' όλο τον κόσμο τού είπε για ποια αιτία τον άγγιξε κι ότι είχε γιατρευτεί αμέσως. ⁴⁸ Εκείνος της είπε: "Θάρρος, κόρη μου, η πίστη σου σε έσωσε· πήγαινε στο καλό".

⁴⁹ Ενώ ο Ιησούς ακόμα μιλούσε, ήρθε κάποιος από το σπίτι του άρχοντα της συναγωγής και του λέει: "Η κόρη σου πέθανε· μην ενοχλείς πια το δάσκαλο". ⁵⁰ Όταν το άκουσε ο Ιησούς, του είπε: "Εσύ μη φοβάσαι, μόνο πίστευε, και θα σωθεί". ⁵¹ Φτάνοντας στο σπίτι, δεν άφησε κανέναν να μπει μέσα μαζί του, εκτός από τον Πέτρο, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο, καθώς και τον πατέρα και τη μητέρα του κοριτσιού. ⁵² Όλοι έκλαιγαν και τη θρηνολογούσαν. Ο Ιησούς όμως τους είπε: "Μην κλαίτε· δεν πέθανε, αλλά κοιμάται". ⁵³ Εκείνοι τον περιγελούσαν, βέβαιοι πως είχε πεθάνει. ⁵⁴ Ο Ιησούς, αφού τους έβγαλε όλους έξω, έπιασε το κορίτσι από το χέρι και του είπε δυνατά: "Σήκω κοριτσάκι μου!" ⁵⁵ Το πνεύμα της επέστρεψε κι αυτή αμέσως σηκώθηκε. Ο Ιησούς τότε διέταξε να της δώσουν να φάει. ⁵⁶ Οι γονείς της έμειναν κατάπληκτοι. Εκείνος όμως τους είπε να μην πουν σε κανέναν τι είχε γίνει.

Κεφ. 9

¹ Ο Ιησούς κάλεσε τους δώδεκα μαθητές και τους έδωσε εξουσία πάνω σ' όλα τα δαιμόνια, καθώς και δύναμη να θεραπεύουν ασθένειες. ² Μετά τους έστειλε να κηρύττουν την βασιλεία του Θεού και να γιατρεύουν τους αρρώστους. ³ "Μην παίρνετε τίποτε μαζί σας για το δρόμο" τους είπε. "ούτε ραβδί ούτε σακίδιο ούτε φαγητό ούτε χρήματα ούτε διπλά ρούχα. ⁴ Σ' όποιο σπίτι μπαίνετε, εκεί να μένετε κι από 'κει να βγαίνετε. ⁵ Κι όπου δεν σας δέχονται, όταν βγαίνετε από κείνη την πόλη να τινάζετε και τη σκόνη από τα πόδια σας, για να υπάρχει μια μαρτυρία εναντίον τους". ⁶ Εκείνοι έφυγαν και περνούσαν ένα-ένα τα χωριά, φέρνοντας το χαρμόσυνο μήνυμα και κάνοντας παντού θεραπείες.

⁷ Ο Ηρώδης ο τετράρχης άκουσε όλα όσα γίνονταν από τον Ιησού και απορούσε, γιατί άλλοι έλεγαν ότι ο Ιωάννης αναστήθηκε από τους νεκρούς, ⁸ άλλοι ότι εμφανίστηκε ο Ηλίας κι άλλοι ότι αναστήθηκε κάποιος από τους αρχαίους προφήτες. ⁹ Ο Ηρώδης όμως έλεγε: "Εγώ τον Ιωάννη τον αποκεφάλισα ποιος είναι πάλι αυτός για τον οποίο ακούω τέτοια πράγματα;" Και ζητούσε να τον δει.

¹⁰ Οι απόστολοι επέστρεψαν και διηγήθηκαν στον Ιησού όλα όσα είχαν κάνει. Εκείνος τους πήρε μαζί του κι αναχώρησαν μόνοι τους σε μια έρημη περιοχή κοντά στην πόλη που λεγόταν Βηθσαιδά. ¹¹ Ο όχλος όμως τους αντιλήφθηκε και τον ακολούθησε. Εκείνος τους δέχτηκε και τους μιλούσε για τη βασιλεία του θεού, και όσοι είχαν ανάγκη από θεραπεία τους θεράπευσε. ¹² Η μέρα όμως άρχισε να γέρνει. Οι δώδεκα μαθητές πήγαν κοντά του και του είπαν: "Διώξε τον κόσμο, για να πάνε στα γύρω χωριά και τις αγροικίες να βρουν κατάλυμα και φαγητό, γιατί εδώ

είμαστε στην ερημιά".¹³ Ο Ιησούς τους απάντησε: "Δώστε τους εσείς να φάνε"· κι εκείνοι του είπαν: "Δεν έχουμε παρά πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, εκτός κι αν πάμε εμείς ν' αγοράσουμε φαγητά για όλο αυτό το πλήθος".¹⁴ Ήταν περίπου πέντε χιλιάδες άντρες. Είπε τότε στους μαθητές του: "Βάλτε τους να καθίσουν για φαγητό κάτω στο έδαφος κατά ομάδες ανά πενήντα".¹⁵ Έτσι κι έκαναν, και τους έβαλαν όλους να καθίσουν για φαγητό.¹⁶ Πήρε τότε στα χέρια του τα πέντε ψωμιά και τα δύο ψάρια, έστρεψε το βλέμμα του στον ουρανό, τα ευλόγησε, τα έκοψε σε κομμάτια και τα έδωσε στους μαθητές του να τα μοιράσουν στον κόσμο.¹⁷ Έφαγαν όλοι τους και χόρτασαν, και τα περισσεύματα που μάζεψαν ήταν δώδεκα κοφίνια.

¹⁸ Κάποτε που ο Ιησούς προσευχόταν μόνος του, τον πλησίασαν οι μαθητές κι εκείνος τους ρώτησε: "Ο κόσμος ποιος λέει ότι είμαι;"¹⁹ "Άλλοι λένε ότι είσαι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής", του απάντησαν, "άλλοι ο Ηλίας κι άλλοι κάποιος από τους αρχαίους προφήτες που αναστήθηκε".²⁰ Εκείνος τότε τους είπε: "Κι εσείς, ποιος λέτε ότι είμαι;" Ο Πέτρος απάντησε: "Είσαι ο Μεσσίας που έστειλε ο Θεός".

²¹ Ο Ιησούς τότε τους έδωσε αυστηρή διαταγή να μην το πουν αυτό σε κανένα.²² "Ο Υιός του Ανθρώπου", τους είπε, "πρέπει να πάθει πολλά, να α-ποδοκιμαστεί από τους πρεσβυτέρους, τους αρχιερείς και τους γραμματείς, να θανατωθεί και την τρίτη μέρα ν' αναστηθεί".

²³ Ο Ιησούς δίδασκε όλους: "Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, πρέπει να απαρνηθεί τον εαυτό του, να σηκώνει κάθε μέρα το σταυρό του και να με ακολουθεί."²⁴ γιατί όποιος θέλει ανθρωπίνως να σώσει τον εαυτό του θα τον χάσει· όποιος όμως θυσιάσει τον εαυτό του εξαιτίας μου, αυτός θα τον σώσει.²⁵ Τι ωφελείται ο άνθρωπος άμα κερδίσει όλο τον κόσμο, χάνει όμως τον εαυτό του ή

καταστραφεί; ²⁶ Όποιος ντραπεί για μένα και τη διδασκαλία μου, θα ντραπεί γι' αυτόν και ο Υιός του Ανθρώπου, όταν έρθει με τη δόξα του και τη δόξα του Πατέρα του και των αγίων αγγέλων. ²⁷ Σας βεβαιώνω πως υπάρχουν μερικοί από αυτούς που βρίσκονται εδώ, που δεν θα γευτούν το θάνατο, πριν δουν τη βασιλεία του Θεού".

²⁸ Περίπου οχτώ μέρες ύστερα από τότε που ο Ιησούς είπε αυτά τα λόγια, πήρε τον Πέτρο, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο κι ανέβηκε στο βουνό να προσευχηθεί. ²⁹ Την ώρα που προσευχόταν, η όψη του προσώπου του έγινε διαφορετική και τα ρούχα του άσπρα κι αστραφτερά. ³⁰ Ξαφνικά δυο άντρες άρχισαν να μιλούν μαζί του: ήταν ο Μωυσής κι ο Ηλίας, ³¹ οι οποίοι παρουσιάστηκαν με λαμπρότητα και μιλούσαν για το θάνατο του στην Ιερουσαλήμ, με τον οποίο θα εκπλήρωνε την αποστολή του. ³² Ο Πέτρος και οι σύντροφοι του είχαν πέσει σε λήθαργο. Όταν συνήλθαν, είδαν τη λαμπρότητά του και τους δυο άντρες που στέκονταν δίπλα του. ³³ Την ώρα που αυτοί αποχωρίζονταν από τον Ιησού, ο Πέτρος του είπε: "Διδάσκαλε, ωραία είναι να μείνουμε εδώ· να φτιάξουμε τρεις σκηνές: μία για σένα, μία για τον Μωυσή και μία για τον Ηλία" -μη συνειδητοποιώντας τι λέει. ³⁴ Ενώ τα έλεγε αυτά ήρθε ένα σύννεφο και τους σκέπασε. Οι μαθητές καθώς βρέθηκαν μέσα στο σύννεφο, φοβήθηκαν. ³⁵ Μέσα απ' το σύννεφο ακούστηκε μια φωνή που έλεγε: "Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός· αυτόν ν' ακούτε". ³⁶ Και όταν ακούστηκε η φωνή αυτή, βρέθηκε ο Ιησούς μόνος. Αυτοί δε σιώπησαν και τις μέρες εκείνες δεν είπαν σε κανέναν τίποτε, γι' αυτά που είδαν.

³⁷ Την άλλη μέρα μετά την Μεταμόρφωση, όταν κατέβηκαν από το βουνό, τον Ιησού τον υποδέχτηκε πολύς κόσμος. ³⁸ Φώναξε τότε ένας μέσα από το πλήθος:

"Διδάσκαλε, σε παρακαλώ ρίξε μια ματιά στο γιο μου, τον έχω μονάκριβο παιδί.³⁹ Τον πιάνει δαιμόνιο και ξαφνικά φωνάζει, τον κάνει να σπαράζει και ν' αφρίζει· και μετά δυσκολίας τον εγκαταλείπει όταν τον εξαντλεί. Παρακάλεσα τους μαθητές σου να διώξουν το δαιμόνιο αλλά δεν τα κατάφεραν".⁴¹ Ο Ιησούς απάντησε: "Γενιά άπιστη και διεστραμμένη, ως πότε θα είμαι μαζί σας και θα σας ανέχομαι; Φέρε μου εδώ το γιο σου".⁴² Καθώς πήγαινε κοντά του, το δαιμόνιο έριξε κάτω το παιδί και το έκανε να σπαράζει. Ο Ιησούς επιτίμησε το δαιμονικό πνεύμα, γιάτρεψε το παιδί, και το παρέδωσε στον πατέρα του.⁴³ Όλοι τότε έμειναν κατάπληκτοι από το μεγαλείο του Θεού.

Ενώ όλοι θαύμαζαν γι' αυτά που είχε κάνει ο Ιησούς, είπε στους μαθητές του:⁴⁴ "Ακούστε καλά αυτά τα λόγια: Ο Υιός του Ανθρώπου θα παραδοθεί σε χέρια ανθρώπων".⁴⁵ Εκείνοι όμως δεν καταλάβαιναν το νόημα των λόγων. Το νόημά τους ήταν απόκρυφο ώστε να μη το καταλάβουν· και φοβούνταν να τον ρωτήσουν ποια σημασία είχαν τα λόγια του.

⁴⁶ Αρχισε τότε μια συζήτηση μεταξύ των μαθητών για το ποιος ήταν ο ανώτερος ανάμεσα τους.⁴⁷ Ο Ιησούς, που κατάλαβε τις σκέψεις τους, πήρε στην αγκαλιά του ένα παιδί, το έβαλε να σταθεί μπροστά του⁴⁸ και τους είπε: "Όποιος δεχτεί αυτό το παιδί στο όνομα μου, δέχεται εμένα τον ίδιο· κι όποιος δεχτεί εμένα, δέχεται αυτόν που μ' έστειλε στον κόσμο. Εκείνος που είναι ο πιο μικρός μεταξύ σας, αυτός είναι ο ανώτερος".

⁴⁹ Ο Ιωάννης του είπε: "Διδάσκαλε, είδαμε κάποιον που έδωχνε δαιμόνια επικαλούμενος το όνομα σου και τον εμποδίσαμε, γιατί δεν είναι δικός μας".⁵⁰ Ο Ιησούς του απάντησε: "Μη τον εμποδίζετε, γιατί αυτός δεν είναι εναντίον σας. Όποιος δεν είναι εναντίον σας είναι με το

μέρος σας".

⁵¹ Ενώ πλησίαζαν να συμπληρωθούν οι μέρες που ο Ιησούς θα άφηνε αυτόν τον κόσμο, πήρε την απόφαση να πάει στην Ιερουσαλήμ. ⁵² Πριν πάει, έστειλε αγγελιοφόρους, οι οποίοι μπήκαν σ' ένα χωριό των Σαμαρειτών για να προετοιμάσουν τον ερχομό του. ⁵³ Οι Σαμαρείτες όμως δεν τον δέχτηκαν, γιατί κατευθυνόταν προς την Ιερουσαλήμ. ⁵⁴ Όταν το είδαν αυτό οι μαθητές του Ιάκωβος και Ιωάννης, του είπαν: "Κύριε, θέλεις να ζητήσουμε να κατεβεί φωτιά από τον ουρανό και να τους καταστρέψει, όπως έκανε και ο Ηλίας;" ⁵⁵ Εκείνος στράφηκε προς αυτούς και τους επέπληξε λέγοντας: "Δεν ξέρετε ποιού πνεύματος είστε! ⁵⁶ Ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να καταστρέψει ανθρώπους αλλά να τους σώσει". Και συνέχισαν την οδοιπορία τους προς το επόμενο χωριό.

⁵⁷ Καθώς προχωρούσαν στο δρόμο, του είπε κά-ποιος: "Κύριε, θα σε ακολουθήσω όπου κι αν πας". ⁵⁸ Κι ο Ιησούς του είπε: "Οι αλεπούδες έχουν καταφύγια και τα πουλιά φωλιές, ο Υιός του Ανθρώπου όμως δεν έχει πού να γείρει το κεφάλι". ⁵⁹ Είπε και σε κάποιον άλλο: "Ακολουθήσέ με". Εκείνος του απάντησε: "Κύριε, άφησε με πρώτα να πάω να θάψω τον πατέρα μου". ⁶⁰ Κι ο Ιησούς του είπε: "Άσε τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς τους! Σύ πήγαινε να αναγγείλεις τη βασιλεία του Θεού". ⁶¹ Του είπε και κάποιος άλλος: "Θα σε ακολουθήσω Κύριε, αλλά άφησε με πρώτα ν' αποχαιρετήσω τους δικούς μου". ⁶² Κι ο Ιησούς του είπε: "Όποιος βάζει το χέρι του στο αλέτρι και κοιτάζει προς τα πίσω, δεν θα ευθυπορήσει προς τη βασιλεία του Θεού".

Κεφ. 10

¹ Ύστερα απ' αυτά ο Κύριος διάλεξε και άλλους εβδομήντα τα μαθητές, που τους έστειλε δύο-δύο πριν απ' αυτόν, σε κάθε πόλη και τόπο που επρόκειτο να επισκεφθεί. ² Τους έλεγε: "Ο θερισμός είναι πολύς, οι εργάτες όμως λίγοι παρακαλέστε, λοιπόν, τον κύριο του θερισμού να στείλει εργάτες για το θερισμό του. ³ Πορεύεσθε! Σας στέλνω σαν πρόβατα ανάμεσα σε λύκους! ⁴ Μην παίρνετε μαζί σας χρήματα ούτε σακίδιο ούτε υποδήματα, και μη χάνετε την ώρα σας για επικοινωνίες με κάποιους στο δρόμο σας. ⁵ Σε όποιο σπίτι μπαίνετε, πρώτα να λέτε "Ευλογία σε τούτο το σπίτι!" ⁶ Αν εκεί μένει κάποιος άνθρωπος άξιος ευλογίας, η ευχή σας θα τον "σκεπάσει", ειδάλλως θα επιστρέψει η ευλογία σ' εσάς. ⁷ Να μένετε στο ίδιο σπίτι και να τρώτε και να πίνετε ό,τι σας παραθέτουν. Στον εργάτη πρέπει να δοθεί ο μισθός που του αξίζει. Μη μεταβαίνετε από σπίτι σε σπίτι. ⁸ Όταν πάλι μπαίνετε σε κάποια πόλη και σας υποδέχονται, τρώτε ό,τι σας παραθέτουν. ⁹ Να θεραπεύετε τους αρρώστους εκείνης της πόλης και να τους λέτε: "έφτασε σ' εσάς η βασιλεία του Θεού". ¹⁰ Σ' όποια πόλη μπαίνετε και δε σας δέχονται, βγείτε στους δρόμους και πείτε: ¹¹ "ακόμη και τη σκόνη της πόλης σας, που κάθισε στα πόδια μας, την τινάζουμε και την αφήνουμε σε σας! Και να ξέρετε ότι έφτασε και σ' εσάς η βασιλεία του Θεού". ¹² Σας βεβαιώνω πως την ημέρα της κρίσεως ο Θεός θα δείξει μεγαλύτερη επιείκεια στα Σόδομα παρά στην πόλη εκείνη".

¹³ "Αλίμονο σε σένα Χοραζίν, αλίμονο σου Βηθσαιδά! Αν γίνονταν στην Τύρο και στη Σιδώνα τα θαύματα που έγιναν σ' εσάς, οι κάτοικοι τους θα είχαν μετανοήσει από καιρό ντυμένοι πένθιμα και ρίχνοντας στάχτη στο κεφάλι

τους. ¹⁴ Στην Τύρο και στη Σιδώνα ο Θεός θα δείξει μεγαλύτερη επιείκεια την ημέρα της κρίσεως παρά σ' εσάς. ¹⁵ Κι εσύ Καπερναούμ, που ανέβηκες ψηλά στα ουράνια, θα κατεβείς βαθιά στον άδη. ¹⁶ Όποιος ακούει εσάς, ακούει εμένα όποιος απορρίπτει εσάς, απορρίπτει εμένα κι όποιος απορρίπτει εμένα, απορρίπτει αυτόν που μ' έστειλε".

¹⁷ Επέστρεψαν οι εβδομήντα μαθητές, γεμάτοι χαρά και έλεγαν: "Κύριε, ακόμη και τα δαιμόνια μας υπακούουν όταν τα προστάζουμε στο όνομά σου". ¹⁸ Κι ο Ιησούς τους είπε: "Έβλεπα τον σατανά να πέφτει από τον ουρανό σαν αστραπή. ¹⁹ Σας δίνω την εξουσία να πατάτε πάνω σε φίδια και σκορπιούς, και να κυριαρχείτε σ' όλη την δύναμη του εχθρού και τίποτε να μη σας βλάπτει. ²⁰ Μη χαίρεστε όμως γιατί σας υπακούνε τα δαιμονικά πνεύματα· μάλλον να χαίρεστε που τα ονόματα σας καταχωρήθηκαν στον ουρανό".

²¹ Τότε ο Ιησούς ένιωσε μέσα του αγαλλίαση και είπε: "Σ' ευχαριστώ Πάτερ, Κύριε του ουρανού και της γης, γιατί απέκρυψες αυτά τα ουράνια μυστήρια από τους σοφούς και συνετούς και τα φανέρωσες στα "νήπια". Ναι, Πάτερ μου, αυτό θεώρησες ότι είναι σωστό να γίνει ". ²² Ύστερα στράφηκε στους μαθητές και είπε: "Όλα μου έχουν παραδοθεί απ' τον Πατέρα μου. Κανένας δεν ξέρει ποιος είναι ο Υιός παρά μόνον ο Πατέρας· ούτε ποιος είναι ο Πατέρας παρά μόνον ο Υιός, κι εκείνος στον οποίο θέλησε ο Υιός να το φανερώσει".

²³ Και γυρίζοντας στους μαθητές του τους είπε ιδιαιτέρως: "Μακάριοι είναι εκείνοι που βλέπουν όσα βλέπετε εσείς! ²⁴ Σας βεβαιώνω πως πολλοί προφήτες και βασιλείς θέλησαν να δουν αυτά που βλέπετε εσείς, αλλά δεν τα είδαν· ν' ακούσουν όσα ακούτε εσείς, όμως δεν τα άκουσαν".

²⁵ Κάποιος διδάσκαλος του Νόμου παρουσιάστηκε στον Ιησού, και για να τον φέρει σε δύσκολη θέση του είπε: "Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να κερδίσω την αιώνια ζωή;" ²⁶ Ο Ιησούς τον ρώτησε: "Ο νόμος τι γράφει;" ²⁷ Εκείνος απάντησε: "Ν' αγαπάς Κύριο τον Θεό σου μ' όλη την καρδιά σου και μ' όλη την ψυχή σου, μ' όλη τη δύναμη σου και μ' όλο το νου σου· και τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου". ²⁸ "Πολύ σωστά απάντησες", του είπε ο Ιησούς· "αυτό κάνε και θα ζήσεις". ²⁹ Εκείνος όμως, θέλοντας να δικαιώσει τον εαυτό του, είπε στον Ιησού: "Και ποιος είναι ο πλησίον μου;" ³⁰ Πήρε τότε αφορμή ο Ιησούς και είπε: "Κάποιος άνθρωπος, κατεβαίνοντας από τα Ιεροσόλυμα για την Ιεριχώ, έπεσε πάνω σε ληστές. Αυτοί τον ξεγύμνωσαν, τον τραυμάτισαν και έφυγαν παρατώντας τον μισοπεθαμένο. ³¹ Από 'κείνο το δρόμο έτυχε να κατεβαίνει και κάποιος ιερέας, ο οποίος τον είδε, αλλά τον προσπέρασε χωρίς να του δώσει σημασία. ³² Το ίδιο και κάποιος λευίτης, που περνούσε από 'κείνο το μέρος· παρ' όλο που τον είδε κι αυτός, τον προσπέρασε χωρίς να ασχοληθεί. ³³ Κάποιος όμως Σαμαρείτης που ταξίδευε, ήρθε προς το μέρος του, τον είδε και τον σπλαχνίστηκε. ³⁴ Πήγε λοιπόν κοντά του, άλειψε τις πληγές του με λάδι και κρασί και τις έδεσε καλά. Μάλιστα τον ανέβασε στο δικό του ζώο, τον οδήγησε στο πανδοχείο και φρόντισε γι' αυτόν. ³⁵ Την άλλη μέρα φεύγοντας έβγαλε κι έδωσε στον πανδοχέα δύο δηνάρια και του είπε: "φρόντισε τον, κι ό,τι παραπάνω ξοδέψεις, εγώ όταν επανέλθω θα σε πληρώσω". ³⁶ Ποιος λοιπόν απ' αυτούς τους τρεις κατά τη γνώμη σου αποδείχτηκε "πλησίον" εκείνου που έπεσε στους ληστές;" ³⁷ Ο νομοδιδάσκαλος απάντησε: "Εκείνος που τον σπλαχνί-στηκε". Τότε ο Ιησούς του είπε: "Πήγαινε, και να κάνεις κι εσύ το ίδιο".

³⁸ Και συνεχίζοντας την πορεία τους, ο Ιησούς, μπήκε σ' ένα χωριό. Εκεί τον υποδέχτηκε σπίτι της κάποια γυναίκα που την έλεγαν Μάρθα. ³⁹ Αυτή εί-χε μια αδερφή που ονομαζόταν Μαρία, και η οποία αφού κάθισε κοντά στον Ιησού, άκουγε τη διδασκαλία του. ⁴⁰ Αντιθέτως, η Μάρθα φρόντιζε ασταμάτη-τα για να τους περιποιηθεί. Απευθύνθηκε τότε στον Ιησού η Μάρθα και του είπε: "Κύριε, δεν σε ενοχλεί που η αδερφή μου με άφησε μόνη να υπηρετώ; Πες της, να με βοηθήσει". ⁴¹ Ο Ιησούς της αποκρίθηκε: "Μάρθα, Μάρθα, ασχολείσαι κι αγωνιάς για πάρα πολλά πράγματα, ⁴² ενώ ένα μόνο χρειάζεται. Η Μαρία έκανε την σωστή επιλογή, που δεν πρόκειται να της αφαιρεθεί ποτέ".

Κεφ. 11

¹ Κάποτε ο Ιησούς προσευχόταν σ' έναν τόπο και όταν τελείωσε, ένας από τους μαθητές του, του είπε: "Κύριε, δίδαξε μας πώς να προσευχόμαστε, όπως κι ο Ιωάννης δίδαξε τους μαθητές του". ² Κι ο Ιησούς τους είπε: "Όταν προσεύχεστε να λέτε:

*Πατέρα μας επουράνιε
ας αγιασθεί το όνομά Σου
ας έλθει η Βασιλεία Σου
ας γίνει το θέλημά Σου
όπως στον ουρανό έτσι και στην γη*

³ *δώσε μας σήμερα τον απαραίτητο
για την ζωή μας άρτο της ημέρας.*

⁴ *συγχώρησε τα αμαρτήματά μας, αφού και μείς
συγχωρούμε καθέναν που μας οφείλει κάτι· προστάτευσέ μας
από δοκιμασίες και περιφρούρησέ μας από τον πονηρό".*

⁵ "Φανταστείτε", είπε σ' αυτούς, "το ενδεχόμενο

κάποιος από σας να πάει τα μεσάνυχτα στο σπίτι του φίλου του και να του πει: "φίλε, δάνεισε μου τρία ψωμιά, ⁶ γιατί κάποιος φίλος μου ταξιδιώτης ήρθε σπίτι μου και δεν έχω τίποτε να του προσφέρω να φάει". ⁷ Και εκείνος να του απαντήσει από μέσα: "μη μ' ενοχλείς· έχω πια κλειδώσει την πόρτα. Τα παιδιά μου κι εγώ είμαστε στο κρεβάτι· δεν μπορώ να σηκωθώ και να σου δώσω". ⁸ Είναι αυτονόητο πως κι αν ακόμη δεν τον εξυπηρετήσει λόγω της φιλίας τους, πάντως για την αναίδεια του θα σηκωθεί και θα του δώσει ό, τι χρειάζεται.

⁹ "Σας λέω λοιπόν: ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, χτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοιχτεί. ¹⁰ Όποιος ζητάει παίρνει, όποιος ψάχνει βρίσκει, κι όποιος κρούει του ανοίγεται.

¹¹ Ποιος πατέρας από σας, όταν του ζητήσει ο γιος του ψωμί, θα του δώσει πέτρα; ή όταν του ζητήσει ψάρι, θα του δώσει φίδι αντί για ψάρι; ¹² ή αν του ζητήσει αυγό θα του δώσει σκορπιο; ¹³ Αν λοιπόν εσείς, παρόλο που είστε αμαρτωλοί, ξέρετε να δίνετε χρήσιμα πράγματα στα παιδιά σας, πολύ περισσότερο ο ουράνιος Πατέρας θα δώσει Άγιο Πνεύμα σε όσους του το ζητούν".

¹⁴ Κάποτε ο Ιησούς θεράπευσε έναν βουβό, που ήταν δαιμονισμένος. Όταν βγήκε το δαιμόνιο, ο βουβός άρχισε να μιλάει. Ο κόσμος έμενε κατάπληκτος. ¹⁵ Μερικοί όμως απ' αυτούς είπαν πως με τη δύναμη του άρχοντα των δαιμονίων βγάζει τα δαιμόνια. ¹⁶ Άλλοι πάλι ήθελαν να τον φέρουν σε δύσκολη θέση και ζητούσαν να αποδείξει με ένα θαυ-ματουργικό σημάδι τη θεϊκή του αποστολή. ¹⁷ Ο Ιησούς όμως, που γνώριζε τις σκέψεις τους, τους είπε: "Κάθε βασίλειο που χωρίζεται σε αντιμαχόμενες παρατάξεις ερημώνεται· το ίδιο και κάθε οικογένεια που τα μέλη της μαλώνουν μεταξύ τους. ¹⁸ Λέτε πως εγώ βγάζω τα

δαιμόνια με τη δύναμη του Βεελζεβούλ. Αν όμως ο σατανάς πολεμάει τον εαυτό του πώς μπορεί να σταθεί η κυριαρχία του; ¹⁹ Κι αν εγώ βγάζω τα δαιμόνια με τη δύναμη του Βεελζεβούλ, τα "παιδιά" σας με ποια δύναμη τα βγάζουν; Λοιπόν, αυτοί αποτελούν απόδειξη πως έχετε άδικο. ²⁰ Αν όμως εγώ βγάζω τα δαιμόνια με τη δύναμη του Θεού, αυτό σημαίνει ότι έφτασε σ' εσάς η βασιλεία του Θεού. ²¹ Όταν ένας ισχυρός, πάνοπλο εξοπλισμένος φυλάει το σπίτι του, τα υπάρχοντά του είναι ασφαλισμένα. ²² Όταν όμως του επιθεθεί ένας δυνατότερος και τον νικήσει, τότε παίρνει τον οπλισμό στον οποίο εκείνος στηριζόταν και μοιράζει εδώ κι εκεί τα λάφυρα του.

²³ Όποιος δεν είναι με το μέρος μου, είναι εναντίον μου· κι όποιος δε μαζεύει μαζί μου, σκορπίζει".

²⁴ "Όταν το δαιμονικό πνεύμα βγει από τον άνθρωπο, περνάει από "έρημους τόπους" ψάχνοντας να βρει ανάπαυση, μα δε βρίσκει. Τότε λέει: "θα γυρίσω ξανά στην κατοικία μου απ' όπου έφυγα". ²⁵ Έρχεται και τη βρίσκει σκουπισμένη και στολισμένη. ²⁶ Τότε πηγαίνει και παίρνει άλλα εφτά πνεύματα, πιο πονηρά από το ίδιο, και μπαίνουν και κατοικούν εκεί. Έτσι, η τελευταία κατάσταση του ανθρώπου εκείνου γίνεται χειρότερη από την προηγούμενη".

²⁷ Ενώ έλεγε αυτά ο Ιησούς, κάποια γυναίκα από το πλήθος φώναξε δυνατά: "Μακάρια η μάνα που σε γέννησε!" ²⁸ Κι εκείνος απάντησε: "Περισσότερο όμως ευτυχείς είναι εκείνοι που όχι μόνο ακούνε τον λόγο του Θεού, αλλά και τον τηρούν!".

²⁹ Όταν το πλήθος πύκνωσε, ο Ιησούς άρχισε να λέει: "Η σημερινή γενιά των ανθρώπων είναι πονηρή· ζητάει σημείο-θαύμα, αλλά σημείο δεν θα της δοθεί εκτός από κείνο του προφήτη Ιωνά. ³⁰ Όπως ο Ιωνάς ήταν

σημείο για τους Νινευίτες, έτσι θα είναι κι ο Υιός του Ανθρώπου σημείο για τη σημερινή γενιά.³¹ Η βασίλισσα του Νότου θα αναστηθεί κατά την τελική κρίση μαζί με τους ανθρώπους της σημερινής γενιάς και θα τους κατηγορήσει, γιατί εκείνη ήρθε από την άλλη άκρη του κόσμου για ν' ακούσει τη σοφία του Σολομώντα. Εδώ όμως υπάρχει κάποιος μεγαλύτερος από τον Σολομώντα!³² Οι κάτοικοι της Νινευή θ' αναστηθούν κα-τά την τελική κρίση μαζί με τη σημερινή γενιά και θα την κατηγορήσουν, γιατί εκείνοι μετανόησαν όταν άκουσαν το κήρυγμα του Ιωνά. Εδώ όμως υπάρχει κάποιος μεγαλύτερος από τον Ιωνά".

³³ "Όταν ανάβει κανείς ένα λυχνάρι, δεν το βάζει σε κάποιο κρυφό μέρος ούτε κάτω από το δοχείο με το οποίο μετράνε το σιτάρι, αλλά στο λυχνοστάτη, ώστε όλοι όσοι μπαίνουν στο σπίτι να μπορούν να βλέπουν."³⁴ Το λυχνάρι του σώματος είναι τα μάτια. Αν, λοιπόν, τα μάτια σου είναι γερά, όλο σου το σώμα θα είναι φωτεινό· αν όμως είναι άρρωστα, τότε και όλο το σώμα σου θα είναι σκοτεινό.³⁵ Πρόσεχε, λοιπόν, μη μεταβληθεί το φως που έχεις σε σκοτάδι.³⁶ Όταν λοιπόν ολόκληρο το σώμα σου είναι φωτεινό, χωρίς κανένα σκοτεινό μέρος, τότε θα είναι ολόφωτο όπως όταν σε φωτίζει ο λύχνος με τις ανταύγειές του".

³⁷ Όταν τελείωσε ο Ιησούς αυτές τις διδασκαλίες, ένας Φαρισαίος τον παρακάλεσε να γευματίσει στο σπίτι του (του Φαρισαίου). Μπήκε ο Ιησούς στο σπίτι και κάθισε στο τραπέζι.³⁸ Ο Φαρισαίος παραξενεύτηκε που δεν πλύθηκε πριν από το φαγητό, σύμφωνα με το θρησκευτικό έθιμο.³⁹ Ο Κύριος όμως του είπε: "Εσείς οι Φαρισαίοι καθαρίζετε το εξωτερικό του ποτηριού και του πιάτου, ενώ το εσωτερικό σας είναι γεμάτο πλεονεξία και πονηριά."⁴⁰ Ανόητοι. Ο ίδιος δημιουργός δεν έφτιαξε το εξωτερικό και

το εσωτερικό; ⁴¹ Δώστε λοιπόν ελεημοσύνη αυτά με τα οποία γεμίζετε το ποτήρι και το πιάτο σας και τότε θα τα έχετε όλα καθαρά.

⁴² " Ουαί και αλίμονό σας, Φαρισαίοι. Δίνετε στο ναό το ένα δέκατο από το δυόσμο, το πήγανο κι από κάθε λαχανικό, και παραμελείτε την ευσπλαγ-χία και την αγάπη του Θεού. Αυτά βέβαια έπρεπε να τα κάνετε, χωρίς όμως να παραμελείτε εκείνα.

⁴³ " Ουαί και αλίμονό σας Φαρισαίοι. Αγαπάτε την πρωτοκαθεδρία στις συναγωγές και τους ασπασμούς στις αγορές.

⁴⁴ " Ουαί και αλίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές. Μοιάζετε με τάφους χωρίς σημάδια, που οι άνθρωποι που περπατούν από πάνω τους δεν έχουν ιδέα ότι μολύνονται".

⁴⁵ Τότε κάποιος νομοδιδάσκαλος του λέει: "Διδάσκαλε, με όσα λες προσβάλλεις κι εμάς". Κι ο Ιησούς είπε: "Και σ' εσάς, τους νομοδιδάσκαλους αλί-μονο. Φορτώνετε τους ανθρώπους με δυσβάστακτα φορτία κι εσείς ούτε με το δαχτυλάκι σας δεν τα αγγίζετε για να τους βοηθήσετε.

⁴⁷ " Αλίμονο σας. Χτίζετε μνημεία για τους προφήτες, που τους έχουν σκοτώσει οι προγονοί σας· άρα χτίζοντας μνημεία γι' αυτούς που εκείνοι σκότωσαν, βεβαιώνετε ότι είστε μάρτυρες και συνένοχοι στα έργα των προγόνων σας.

⁴⁹ Γι' αυτό και η σοφία του Θεού είπε: "Θα τους στείλω προφήτες και αποστόλους, αλλά μερικούς απ' αυτούς θα τους σκοτώσουν και θα τους καταδιώξουν". ⁵⁰ Έτσι η σημερινή γενιά των ανθρώπων θα δώσει λόγο για τα φονικά που έγιναν εναντίον όλων των προφητών από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος· ⁵¹ από το φονικό του Άβελ, μέχρι το φονικό του Ζαχαρία, που σκοτώθηκε ανάμεσα στο

θυσιαστήριο και στο ναό. Σας βεβαιώνω πως για όλα αυτά η σημερινή γενιά θα δώσει λόγο.

⁵² " Αλίμονο σας, νομοδιδάσκαλοι. Αφαιρέσατε το κλειδί της υγιούς γνώσεως και με τις διδασκαλίες σας ούτε εσείς μπήκατε, και αυτούς που θέλησαν να μπουν τους εμποδίσατε".

⁵³ Ενώ ο Ιησούς τους έλεγε αυτά, οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι άρχισαν να δείχνουν έντονη εχθρότητα και να τον προκαλούν με πολλές ερωτήσεις· ⁵⁴ του έστηναν παγίδες, προσπαθώντας ν' αρπάξουν κάτι από το στόμα του, με σκοπό να τον κατηγορήσουν.

Κεφ. 12

¹ Στο μεταξύ είχε μαζευτεί τόσο πλήθος κόσμου, ώστε να καταπατούνται. Και τότε ο Ιησούς άρχισε να λέει πρώτα στους μαθητές του: "Προσέχετε απ' το "προζύμι" των Φαρισαίων, που είναι η υποκρισία. ² Δεν υπάρχει τίποτε "καλυμμένο" που δε θα ξεσκεπαστεί, και τίποτε κρυφό που δε θα γίνει γνωστό. ³ Ό,τι λοιπόν, λέτε στα κρυφά θα ακουστεί δημοσίως, κι ό,τι ψιθυρίζετε σε κλειστό χώρο θ' ανακοινωθεί στις πλατείες".

⁴ "Σ' εσάς όμως, τους φίλους μου, λέω: Μη φοβηθείτε αυτούς που θανατώνουν το σώμα, αλλά δεν μπορούν τίποτα περισσότερο να κάνουν. ⁵ Θα σας πω ποιον να φοβηθείτε: Αυτόν, πού έχει την εξουσία να σας ρίξει στην κόλαση μετά το φυσικό θάνατο. Σας βεβαιώνω πως αυτόν μόνο πρέπει να φοβάστε. ⁶ Τα πέντε σπουργίτια δεν πουλιούνται μόνο για δυό δεκάρες; Κι όμως ο Θεός ούτε ένα απ' αυτά δεν ξεχνάει! ⁷ Ο Θεός έχει μετρημένες ακόμα και τις τρίχες της κεφαλής σας. Μη φοβάστε, λοιπόν, γιατί αξίζετε περισσότερο από πολλά σπουργίτια.

⁸ "Σας βεβαιώνω πως όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σ' εμένα, το ίδιο θα κάνει γι' αυτόν και ο Υιός του Ανθρώπου κατά την τελική κρίση, μπροστά, στους αγγέλους του Θεού. ⁹ Όποιος όμως με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθεί και ο Υιός του Ανθρώπου μπροστά στους αγγέλους του Θεού, κατά την τελική κρίση. ¹⁰ Αυτόν που θα βλασφημήσει τον Υιό του Ανθρώπου, ο Θεός θα τον συγχωρήσει· αυτόν όμως που θα βλασφημήσει το Άγιο Πνεύμα, ο Θεός δε θα τον συγχωρήσει. ¹¹ Όταν σας οδηγήσουν μπροστά στις συναγωγές ή στις πολιτικές αρχές, ¹² μην αγωνιάτε για το πώς θα απολογηθείτε ή τι θα πείτε,

γιατί το Άγιο Πνεύμα θα σας φωτίσει εκείνη τη στιγμή τι θα πρέπει να πείτε".

¹³ Κάποιος από το πλήθος είπε στον Ιησού: "Διδάσκαλε, πες στον αδερφό μου να μοιράσουμε την κληρονομιά μας". ¹⁴ Κι ο Ιησούς του απάντησε: "Άνθρωπε μου, εγώ δεν είμαι δικαστής για να χωρίζω την περιουσία σας". ¹⁵ Και στο πλήθος είπε: "Να προσέχετε και να φυλάγεστε από κάθε είδους πλεονεξία, γιατί τα πλούτη, όσο πολλά κι αν είναι, δε δίνουν στον άνθρωπο την αληθινή ζωή".

¹⁶ Τους είπε μάλιστα την εξής παραβολή: "Κάποιου πλούσιου ανθρώπου τα χωράφια έδωσαν άφθονη σοδειά. ¹⁷ Τότε εκείνος σκεφτόταν και έλεγε: "τι να κάνω; Δεν έχω μέρος να συγκεντρώσω τα εισοδήματά μου! ¹⁸ Να τι θα κάνω", είπε. "Θα γκρεμίσω τις αποθήκες μου και θα χτίσω μεγαλύτερες για να συγκεντρώσω εκεί όλη τη σοδειά μου και τ' αγαθά μου. ¹⁹ Μετά θα πω στον εαυτό μου: τώρα έχεις πολλά αγαθά, που αρκούν για χρόνια πολλά· ξεκουράσου, τρώγε, πίνε, διασκεδάζε". ²⁰ Τότε του είπε ο Θεός: "Ανόητε, αυτή τη νύχτα θα πεθάνεις. Λοιπόν, αυτά που ετοίμασες σε ποιον θα ανήκουν;" ²¹ "Έτσι παθαίνει όποιος μαζεύει πρόσκαιρους θησαυρούς και δεν πλουτίζει τον εαυτό του με ό,τι θέλει ο Θεός".

²² Είπε τότε ο Ιησούς στους μαθητές του: "Γι' αυτό σας λέω να μη γεμίζετε μέριμνες για τη ζωή σας, τι θα φάτε και για το σώμα σας τι θα ντυθείτε. ²³ Η ζωή σας είναι σπουδαιότερη από το φαγητό, και το σώμα σας από τα ρούχα. ²⁴ Παρατηρήστε τα κοράκια: ούτε σπέρνουν ούτε θερίζουν, και δεν έχουν ούτε κελλάρι ούτε αποθήκη· κι όμως ο Θεός τα τρέφει. Εσείς αξίζετε πολύ περισσότερο από τα πουλιά. ²⁵ Ποιος από σας μπορεί με τις φροντίδες του να προσθέσει έναν "πόντο" στο ανάστημά του; ²⁶ Αν,

λοιπόν, δεν έχετε τη δυνατότητα να πετύχετε ούτε τόσο λίγο, γιατί αγωνιάτε για τα υπόλοιπα; ²⁷ Παρατηρήστε τα λουλούδια πώς μεγαλώνουν: δεν κοπιάζουν ούτε γνέθουν κι όμως σας βεβαιώνω πως ούτε ο Σολομών σ' όλη του τη μεγαλοπρέπεια δεν ντυνόταν όπως ένα απ' αυτά. ²⁸ Όταν λοιπόν ο Θεός ντύνει έτσι τα αγριολούλουδα, που σήμερα υπάρχουν κι αύριο τα ρίχνουν "προσάναμμα" στη φωτιά, πολύ περισσότερο δεν θα φροντίσει για σας ολιγόπιστοι; ²⁹ Μη σας απασχολεί, λοιπόν, τι θα φάτε και τι θα πιείτε, και μην ανοητολογείτε. ³⁰ Για όλα αυτά αγωνιούν όσοι δεν εμπιστεύονται το Θεό. Ο Πατέρας σας όμως ξέρει καλά ότι έχετε ανάγκη απ' αυτά. ³¹ Εσείς να ζητάτε μόνο τη βασιλεία του Θεού, κι όλα τα άλλα θ' ακολουθήσουν.

³² "Μη φοβάσαι, μικρό μου ποίμνιο· σ' εσάς ευαρεστήθηκε ο Πατέρας να δώσει τη βασιλεία του. ³³ Πουλήστε τα υπάρχοντα σας και δώστε τα χρήματα στους φτωχούς. Αποκτήστε πορτοφόλια που δεν αδειάζουν, θησαυρούς μόνιμους στον κόσμο του Θεού, όπου ούτε κλέφτης τους αγγίζει ούτε σκόρος τους καταστρέφει. ³⁴ Όπου είναι ο θησαυρός σας εκεί θα είναι και η καρδιά σας".

³⁵ "Να είστε συνεχώς έτοιμοι με σφιγμένη την ζώνη στη μέση σας και αναμμένα τα λυχνάρια σας. ³⁶ Να συμπεριφέρεστε σαν αυτούς που περιμένουν τον κύριό τους πότε θα γυρίσει από το γάμο, ώστε μόλις έρθει και χτυπήσει την πόρτα, να του ανοίξουν αμέσως. ³⁷ Μακάριοι οι δούλοι εκείνοι, που όταν έρθει ο κύριός τους θα τους βρει ξύπνιους. Σας βεβαιώνω πως θ' ανασκουμπωθεί, θα τους βάλει να καθίσουν και θα τους περιποιηθεί. ³⁸ Χαρά σ' εκείνους μάλιστα τους δούλους, που όταν ο κύριός τους επιστρέψει τα μεσάνυχτα ή τα ξημερώματα, θα τους βρει να τον περιμένουν. ³⁹ Να ξέρετε τούτο: αν ο ιδιοκτήτης ενός σπιτιού ήξερε ποια ώρα θα έρθει ο κλέφτης, θα ήταν

ξυπνητός και δε θα άφηνε να του διαρρήξουν το σπίτι.⁴⁰ Να είστε, λοιπόν, κι εσείς έτοιμοι, γιατί ο Υιός του Ανθρώπου θα έρθει την ώρα που δεν τον περιμένετε".⁴¹ Τότε ο Πέτρος του είπε: "Κύριε, για μας την είπες αυτή την παραβολή ή για όλους;" Κι ο Κύριος απάντησε:⁴² "Ποιος είναι ο έμπιστος και συνετός δούλος, που ο κύριός του θα τον αφήσει επιστάτη των υπηρετών του, για να τους μοιράζει την τροφή τους στην κατάλληλη στιγμή;⁴³ Μακάριος είναι εκείνος ο δούλος, που όταν επιστρέψει ο κύριός του, θα τον βρει να είναι συνεπής σ' αυτό."⁴⁴ Σας βεβαιώνω πως θα τον βάλει υπεύθυνο σ' όλα του τα υπάρχοντα.⁴⁵ Αν όμως ο δούλος εκείνος σκεφτεί μέσα του: "Θ' αργήσει να επιστρέψει ο κύριός μου", κι αρχίσει να δέρνει τους άλλους υπηρέτες και τις υπηρέτριες, να τρώει και να πίνει και να μεθάει,⁴⁶ τότε θα έρθει ο κύριός του μια μέρα που αυτός δε θα τον περιμένει και σε ώρα που δε θα την ξέρει. Θα τον "διχοτομήσει" και θα τον κατατάξει μαζί με τους άπιστους.

⁴⁷ "Εκείνος ο δούλος που ξέρει τι θέλει ο κύριός του, όμως δεν τηρεί αυτό που θέλει ο κύριός του, θα τιμωρηθεί αυστηρά."⁴⁸ Αντίθετα, εκείνος που δεν ξέρει το θέλημα του κυρίου του και κάνει κάτι αξιόποιο, θα τιμωρηθεί ελαφρότερα. Σ' όποιον δόθηκαν πολλά, θα ζητηθούν πολλά απ' αυτόν· και σ' όποιον του εμπιστεύθηκαν πολύ περισσότερα, θα του ζητήσουν περισσότερα".

⁴⁹ "Φωτιά ήρθα να βάλω στη γη! Τι άλλο θέλω, αν έχει κίολας ανάψει!"⁵⁰ Έχω όμως να περάσω μια δοκιμασία και με κατέχει ανυπομονησία ωσότου την υποστώ!⁵¹ Νομίζετε πως ήρθα για να επιβάλω αναγκαστική ομόνοια μεταξύ των ανθρώπων; Κάθε άλλο· σας βεβαιώνω πως ο ερχομός μου θα φέρει διαιρέσεις.⁵² Από τώρα και στο εξής μία οικογένεια με πέντε μέλη θα χωριστεί σε δύο παρατάξεις:

τρεις εναντίον δύο και δύο εναντίον τριών.⁵³ Ο πατέρας θα είναι αντίθετος με το γιο του κι ο γιος με τον πατέρα του· η μάνα με την κόρη της κι η κόρη με τη μάνα της· η πεθερά με τη νύφη της κι η νύφη με την πεθερά της".

⁵⁴ Έλεγε ακόμη ο Ιησούς στα πλήθη: "Όταν δείτε τα σύννεφα να έρχονται από τη δύση, αμέσως λέτε πως έρχεται βροχή, κι έτσι γίνεται.⁵⁵ Κι όταν φυσάει νοτιάς, λέτε πως θ' ακολουθήσει καύσωνας, κι έτσι γίνεται.⁵⁶ Υποκριτές! Τα σημάδια του ουρανού και της γης ξέρετε να τα διακρίνετε. Πώς δεν ξέρετε να διακρίνετε τα σημάδια των καιρών;⁵⁷ Γιατί δεν κρίνετε κι από μόνοι σας ποιο είναι το σωστό;⁵⁸ Όταν για παράδειγμα, πηγαίνεις με τον αντίδικό σου που του χρωστάς στον δικαστή, φρόντισε όσο είσαι καθ' οδόν να συμφιλιωθείς μαζί του· γιατί αλλιώς, αν σε πάει στο δικαστή, ο δικαστής θα σε παραδώσει στο δεσμοφύλακα και ο δεσμοφύλακας θα σε κλείσει στη φυλακή.⁵⁹ Να ξέρεις πως δεν πρόκειται να βγεις από 'κει, αν δεν επιστρέψεις και το τελευταίο λεπτό".

Κεφ. 13

¹ Εκείνη την στιγμή παρουσιάσθηκαν στον Ιησού μερικοί και του αφηγήθηκαν για τους Γαλιλαίους, τους οποίους σκότωσε ο Πιλάτος την ώρα που πρόσφεραν θυσία, κι έτσι το αίμα τους ανακατεύτηκε με το αίμα των ζώων που θυσιάζονταν. ² Ο Ιησούς τους είπε: "Νομίζετε ότι αυτοί οι Γαλιλαίοι, επειδή τα έπαθαν αυτά, ήταν πιο αμαρτωλοί από όλους τους άλλους Γαλιλαίους; ³ Σας βεβαιώνω πώς όχι· αν όμως δε μετανοήσετε, όλοι σας θα χαθείτε με τον ίδιο τρόπο. ⁴ Η μήπως νομίζετε ότι εκείνοι οι δεκαοχτώ, που έπεσε πάνω τους ο πύργος στο Σιλωάμ και τους σκότωσε, ήταν χειρότεροι από όλους τους ανθρώπους που κατοικούν στην Ιερουσαλήμ; ⁵ Σίγουρα όχι· αν όμως δεν μετανοήσετε, όλοι θα χαθείτε κατά τον ίδιο τρόπο".

⁶ Είπε τότε αυτή την παραβολή: "Κάποιος είχε φυτέψει στο αμπέλι του μια συκιά· όταν όμως πήγε να μαζέψει απ' αυτή σύκα, δε βρήκε. ⁷ Είπε τότε στον αμπελουργό: τρία χρόνια τώρα έρχομαι σ' αυτήν τη συκιά να βρω σύκα και δε βρίσκω· κόψε την, λοιπόν, για να μην αχρηστεύει τον τόπο". ⁸ Εκείνος του απάντησε: "άφησε την, κύριε, κι ετούτη τη χρονιά, για να τη σκάσω γύρω γύρω και να της βάλω κοπριά. ⁹ Και αν κάνει καρπό, την αφήνεις· αλλιώς, θα την κόψεις στο μέλλον".

¹⁰ Ένα Σάββατο δίδασκε ο Ιησούς σε κάποια συναγωγή. ¹¹ Εκεί βρισκόταν και μια γυναίκα, δεκαοχτώ χρόνια άρρωστη από δαιμονικό πνεύμα. Ήταν κυρτωμένη και δεν μπορούσε καθόλου να ισιώσει το σώμα της. ¹² Όταν την είδε ο Ιησούς, τη φώναξε και της είπε: "Κυρία, απαλλάσσεσαι από την αρρώστια σου". ¹³ Έβαλε πάνω της τα χέρια του κι αμέσως εκείνη ορθώθηκε και δόξαζε το Θεό. ¹⁴ Ο αρχισυνάγωγος όμως, αγανακτισμένος που ο

Ιησούς έκανε τη θεραπεία το Σάββατο, γύρισε στο πλήθος και είπε: "Υπάρχουν έξι μέρες που επιτρέπεται να εργάζεται κανείς"· μέσα σ' αυτές, λοιπόν, να έρχεστε και να θεραπεύεστε, και όχι το Σάββατο".¹⁵ Ο Κύριος του απάντησε: "Υποκριτή! Ο καθένας σας δε λύνει το βόδι του ή το γαϊδούρι του από το παχνί το Σάββατο και πάει να το ποτίσει;¹⁶ Κι αυτή, που είναι θυγατέρα του Αβραάμ, και ο σατανάς την είχε δεμένη δεκαοχτώ χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί απ' αυτά τα δεσμά, το Σάββατο;"¹⁷ Με τα λόγια του αυτά ντροπιάζονταν όλοι οι αντίπαλοί του κι ο κόσμος έχαιρε για όλα τα θαυμαστά που έκανε ο Ιησούς.

¹⁸ Έλεγε ακόμη ο Ιησούς: "Με τι μοιάζει η βασιλεία του Θεού και με τι να την παρομοιάσω;¹⁹ Μοιάζει με σπόρο σιναπιού, που κάποιος τον φύτεψε στον κήπο του, μεγάλωσε και φύτρωσε, και έγινε ολόκληρο δέντρο, και τα πουλιά φώλιασαν στα κλαδιά του".²⁰ Είπε πάλι: "Με τι να παρομοιάσω τη βασιλεία του Θεού;²¹ Μοιάζει με προζύμι, που το πήρε κάποια γυναίκα και το ζύμωσε με πολύ αλεύρι, ώσπου έγινε όλο ζυμάρι".

²² Καθώς ο Ιησούς πήγαινε στα Ιεροσόλυμα, περνούσε μέσα από πόλεις και χωριά διδάσκοντας.²³ Κάποιος τον ρώτησε: "Κύριε είναι λίγοι αυτοί που θα σωθούν;" Εκείνος τους απάντησε: "Εσείς αγωνιστείτε να μπειτε από την στενή "πύλη", γιατί σας διαβεβαιώνω πως πολλοί θα θελήσουν να μπουν και δε θα μπορέσουν."²⁵ Όταν έρθει η ώρα, θα σηκωθεί ο οικοδεσπότης και θα κλειδώσει την πόρτα κι εσείς θα σταθείτε απ' έξω και θ' αρχίσετε να χτυπάτε λέγοντας "Κύριε, άνοιξε μας". Τότε εκείνος θα σας απαντήσει: "δε σας ξέρω, από πού είστε;".²⁶ Τότε θ' αρχίσετε να λέτε: "εμείς φάγαμε και ήπιαμε μαζί σου, και μας δίδαξες στις πλατείες μας".²⁷ Κι εκείνος θα σας πει: "σας λέω, δε σας ξέρω από πού είστε· φύγετε από κοντά

μου όλοι εσείς οι εργάτες του κακού".²⁸ Τότε θα κλαίτε και θα τρίζετε τα δόντια σας, όταν θα δείτε τον Αβραάμ, τον Ισαάκ, τον Ιακώβ και όλους τους προφήτες στη βασιλεία του Θεού, κι εσάς να σας πετάνε έξω.²⁹ Θα έρθουν άνθρωποι από την ανατολή και τη δύση, απ' το βορρά και το νότο και θα καθίσουν στο τραπέζι της βασιλείας του Θεού.³⁰ Και υπάρχουν πολλοί που τώρα είναι τελευταίοι αλλά τότε θα είναι πρώτοι· και πρώτοι που θα γίνουν τελευταίοι.

³¹ Εκείνη την ημέρα πλησίασαν μερικοί Φαρισαίοι και του έλεγαν: "Φύγε απ' αυτή την περιοχή, γιατί ο Ηρώδης θέλει να σε σκοτώσει".³² Εκείνος τους είπε: "Πηγαίνετε να πείτε σ' αυτήν την αλεπού πως σήμερα κι αύριο θεραπεύω δαιμονισμένους και γιατρεύω ασθενείς· και την τρίτη μέρα θα φτάσει το έργο μου στο τέλος."³³ Πείτε του πως αυτά θα γίνουν σήμερα κι αύριο, και την επομένη θα συνεχίσω την πορεία μου (προς την Ιερουσαλήμ), γιατί δε συνηθίζεται να σκοτώνουν προφήτη έξω από τα Ιεροσόλυμα.

³⁴ Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, εσύ που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς αυτούς που σου στέλνει ο Θεός! Πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου, όπως η κλώσα τα κλωσόπουλά της κάτω από τις φτερούγες της, αλλά εσείς δεν το θελήσατε!³⁵ Γι' αυτό ο τόπος σας θα ερημωθεί. Σας βεβαιώνω πως δε θα με δείτε πια, ώσπου να 'ρθει ο καιρός που θα πείτε, "Εὐλογημένος ό έρχόμενος έν όνόματι Κυρίου."

Κεφ. 14

¹ Ένα Σάββατο ο Ιησούς πήγε στο σπίτι κάποιου Φαρισαίου άρχοντα για να φάει, και οι Φαρισαίοι τον παρακολουθούσαν. ² Και να, βρέθηκε μπροστά του ένας άνθρωπος που έπασχε από υδρωπικία. ³ Ο Ιησούς ρώτησε τους νομοδιδασκάλους και τους Φαρισαίους: "Επιτρέπεται να γίνονται θεραπείες το Σάββατο;" ⁴ Εκείνοι δεν απάντησαν. Ο Ιησούς ακούμπησε τον άρρωστο, τον γιάτρεψε και τον άφησε να φύγει. ⁵ Ύστερα τους είπε: "Ποιος από σας, όταν πέσει το παιδί του ή το βόδι του στο πηγάδι το Σάββατο δε θα το ανασύρει αμέσως;" ⁶ Και δεν μπόρεσαν να δώσουν απάντηση σ' αυτά.

⁷ Βλέποντας ο Ιησούς τους καλεσμένους με ποιον τρόπο διάλεξαν τις πρώτες θέσεις στο τραπέζι, τους είπε μια παραβολή: ⁸ "Όταν σε καλέσει κάποιος σε γάμο, μην πας να καθίσεις στην πρώτη θέση, γιατί μπορεί κάποιος άλλος καλεσμένος, να είναι πιο σπουδαίος από σένα. ⁹ Και τότε θα έρθει αυτός που κάλεσε κι εσένα κι εκείνον, και θα σου πει: "δώσε τη θέση σου σ' αυτόν". Τότε εσύ ντροπιασμένος θα πας να καθίσεις στην τελευταία θέση. ¹⁰ Όταν λοιπόν σε καλέσουν κάπου, πήγαινε και κάθισε στην τελευταία θέση, ώστε όταν έρθει αυτός που σε κάλεσε, να σου πει: "φίλε μου, έλα σε μια καλύτερη θέση". Έτσι αυτό θα είναι τιμή για σένα μπροστά στους συνδαιτυμόνες σου. ¹¹ Γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, κι αυτός που ταπεινώνει τον εαυτό του θα υψωθεί". ¹² Και σ' αυτόν που τον είχε καλέσει έλεγε ο Ιησούς: "Εσύ όταν κάνεις γεύμα ή δείπνο, μην καλείς τους φίλους σου και τ' αδέρφια σου ούτε τους συγγενείς σου και τους πλούσιους γείτονες, γιατί κι αυτοί θα σε καλέσουν με τη σειρά τους, κι έτσι θα σου το ανταποδώσουν. ¹³ Αντίθετα, όταν κάνεις

τραπέζι, να καλείς φτωχούς, ανάπηρους, κουτσούς, τυφλούς.¹⁴ Θα είσαι μακάριος που δεν θα μπορούν να σου το ανταποδώσουν, γιατί θα σου ανταποδοθεί όταν θ' αναστηθούν οι δίκαιοι".

¹⁵ Όταν τ' άκουσε αυτά κάποιος από κείνους που έτρωγαν μαζί με τον Ιησού, του είπε: "Μακάριος αυτός που θα "φάει ψωμί" στο τραπέζι της βασιλείας του Θεού"!¹⁶ Κι ο Ιησούς του είπε: "Ένας άνθρωπος ετοίμασε μεγάλο δείπνο και κάλεσε πολλούς.¹⁷ Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου, έστειλε το δούλο του να πει στους καλεσμένους: "ελάτε, όλα είναι πια έτοιμα".¹⁸ Τότε άρχισαν, ο ένας μετά τον άλλο, να βρίσκουν δικαιολογίες: Ο πρώτος του είπε: "έχω αγοράσει ένα χωράφι και πρέπει να πάω να το δω· σε παρακαλώ, να μη με υπολογίσεις".¹⁹ Άλλος του είπε: "έχω αγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια και πάω να τα δοκιμάσω· σε παρακαλώ, να μη με υπολογίσεις ".²⁰ Κι ένας άλλος του είπε: "είμαι νιόπαντρος και γι' αυτό δεν μπορώ να έρθω".²¹ Γύρισε ο δούλος εκείνος και τα είπε αυτά στον κύριό του. Τότε ο οικοδεσπότης οργισμένος είπε στο δούλο του: "πήγαινε γρήγορα στις πλατείες και στους δρόμους της πόλης και φέρε μέσα τους φτωχούς, τους ανάπηρους, τους κουτσούς και τους τυφλούς".²² Όταν γύρισε ο δούλος τού είπε: "κύριε, αυτό που πρόσταξες έγινε και υπάρχει ακόμη χώρος".²³ Είπε πάλι ο κύριος στο δούλο: "πήγαινε έξω από την πόλη στους δρόμους και στα μονοπάτια και φέρε όσους βρεις, για να γεμίσει το σπίτι μου".²⁴ Σας βεβαιώνω πως κανένας από κείνους που κάλεσα δε θα γευτεί το δείπνο μου"".

²⁵ Μαζί με τον Ιησού βάδιζε πολύς λαός, κι εκείνος απευθύνθηκε σ' αυτούς και τους είπε:²⁶ "Αν κάποιος έρχεται κοντά μου και δεν απαρνιέται τον πατέρα του και τη μάνα του, τη γυναίκα του και τα παιδιά του, τους

αδερφούς και τις αδερφές του, ακόμη και την ίδια του τη ζωή, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου. ²⁷ Όποιος δεν σηκώνει το σταυρό του και δε με ακολουθεί, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου. ²⁸ Καθένας από τους ανθρώπους, όταν θέλει να χτίσει ένα "πύργο" υπολογίζει αναλυτικά την δαπάνη, ώστε να ξέρει αν του φτάνουν τα χρήματα να τελειώσει το έργο. ²⁹ Γιατί αν θεμελιώσει το έργο και δεν έχει την οικονομική δυνατότητα να το ολοκληρώσει, όλοι όσοι θα τον βλέπουν θα τον ειρωνεύονται ³⁰ λέγοντας: αυτός ο άνθρωπος άρχισε να χτίζει και δεν κατάφερε να τελειώσει! ³¹ Ποιος βασιλιάς, πάλι, ξεκινάει να κάνει πόλεμο με άλλον βασιλιά χωρίς πρώτα να υπολογίσει αν μπορεί με δέκα χιλιάδες άντρες να αντιμετωπίσει αυτόν που του επιτίθεται με είκοσι χιλιάδες; ³² Αν καταλάβει ότι δεν μπορεί να τον αντιμετωπίσει, ενώ ο άλλος βασιλιάς είναι ακόμα μακριά, στέλνει πρεσβεία παρακαλώντας για ειρήνη. ³³ Κατά τον ίδιο τρόπο, κανείς από σας δεν μπορεί να είναι μαθητής μου αν δεν απαρνηθεί όλη του την ύπαρξη".

³⁴ "Το αλάτι είναι πολύ χρήσιμο, αν όμως χάσει την ιδιότητά του, με ποιον τρόπο θα την αποκτήσει πάλι; ³⁵ Αν συμβεί αυτό, είναι άχρηστο· δεν κάνει ούτε για χόμα ούτε για κοπριά· το πετάνε.

Όποιος έχει τα αυτιά για να ακούει, ας ακούει".

Κεφ. 15

¹ Όλοι οι τελώνες και οι αμαρτωλοί συνήθιζαν να πλησιάζουν τον Ιησού και να τον ακούνε. ² Οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς σχολίαζαν, λέγοντας ότι αυτός δέχεται αμαρτωλούς και τρώει μαζί τους. ³ Εκείνος τότε τους είπε την ακόλουθη παραβολή: ⁴ "Ποιος από σας αν έχει εκατό πρόβατα και χάσει ένα απ' αυτά, δε θα εγκαταλείψει τα

ενενήντα εννιά στην έρημο για να ψάξει για το χαμένο
ώσπου να το βρει; ⁵ Κι όταν το βρει, το βάζει χαρούμενος
στους ώμους του, ⁶έρχεται στο σπίτι και προσκαλεί τους
φίλους και τους γείτονες και τους λέει: "χαρείτε μαζί μου,
γιατί βρήκα το πρόβατο μου που είχε χαθεί". ⁷ Σας
βεβαιώνω πως έτσι είναι χαρά και στον ουρανό για τη
μετάνοια ενός αμαρτωλού, παρά για ενενήντα εννιά
δικαίους, που δεν έχουν ανά-γκη από μετάνοια".

⁸ "Ποια γυναίκα, που έχει δέκα δραχμές, όταν χάσει τη
μία, δεν ανάβει λυχνάρι, δε σκουπίζει το σπίτι και δεν
ψάχνει με επιμέλεια, ώσπου να τη βρει; ⁹ Κι όταν τη βρει,
φωνάζει τις φίλες και τις γειτόνισσες και τους λέει:
"χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα τη δραχμή που είχα χάσει!"
¹⁰ Σας βεβαιώνω πως το ίδιο χαίρονται οι άγγελοι του Θεού
για τη μετάνοια ενός αμαρτωλού"

¹¹ Τους είπε επίσης ο Ιησούς: "Κάποιος άνθρωπος είχε
δύο γιους. ¹² Ο μικρότερος απ' αυτούς είπε στον πατέρα
του: "πατέρα, δώσε μου το μερίδιο της περιουσίας που μου
αναλογεί" κι εκείνος τους μοίρασε την περιουσία. ¹³
Ύστερα από λίγες μέρες ο μι-κρότερος γιος τα μάζεψε όλα
κι έφυγε σε χώρα μακρινή. Εκεί σκόρπισε την περιουσία
του κάνοντας άσωτη ζωή. ¹⁴ Όταν τα ξόδεψε όλα, έτυχε να
πέσει μεγάλη πείνα στη χώρα εκείνη, και άρχισε κι αυτός
να στερείται. ¹⁵ Πήγε λοιπόν κι έγινε εργάτης σε έναν από
τους πολίτες εκείνης της χώρας, ο οποίος τον έστειλε στα
χωράφια του να βόσκει χοίρους. ¹⁶ Έφτασε στο σημείο να
θέλει να χορτάσει με τα ξυλοκέρατα που έτρωγαν οι χοίροι,
αλλά κανένας δεν του έδινε. ¹⁷ Συγκλονισμένος από αυτό
ξαναβρήκε τον εαυτό του και σκέφθηκε: "πόσοι εργάτες
του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί, κι εγώ εδώ πεθαίνω
της πείνας! ¹⁸ Θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου και
θα του πω: πατέρα, αμάρτησα στο Θεό και σ' εσένα ¹⁹ δεν

είμαι άξιος πια να λέγομαι γιος σου κάνε με έναν από τους εργάτες σου". ²⁰ Ση-κώθηκε, λοιπόν, και ξεκίνησε να πάει στον πατέρα του.

"Ενώ ήταν ακόμη μακριά, τον είδε ο πατέρας του, τον λυπήθηκε, έτρεξε, τον αγκάλιασε σφιχτά και τον καταφιλούσε. ²¹ Τότε ο γιος του του είπε: "πατέρα, αμάρτησα στο Θεό και σ' εσένα και δεν αξίζω να λέγομαι παιδί σου". ²² Ο πατέρας όμως γύ-ρισε στους δούλους του και τους διέταξε: "βγάλτε την καλύτερη στολή και ντύστε τον φορέστε του δαχτυλίδι στο χέρι και δώστε του υποδήματα. ²³ Φέρτε το σιτευτό μοσχάρι και σφάξτε το να φάμε και να ευφρανθούμε, ²⁴ γιατί αυτός ο γιος μου ήταν νεκρός και αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε". Έτσι άρχισαν να διασκεδάζουν.

²⁵ "Ο μεγαλύτερος γιος βρισκόταν στο χωράφι και καθώς ερχόταν, όταν πλησίαζε στο σπίτι, άκουσε μουσικές και χορούς. ²⁶ Φώναξε, λοιπόν, έναν από τους υπηρέτες και ρώτησε να μάθει τι συμβαίνει. ²⁷ Εκείνος του είπε: "γύρισε ο αδερφός σου, κι ο πατέρας σου έσφαξε το σιτευτό μοσχάρι, για να χα-ρούν που επέστρεψε υγιής". ²⁸ Αυτός τότε θύμωσε και δεν ήθελε να μπει μέσα. Ο πατέρας του βγήκε και τον παρακαλούσε, ²⁹ εκείνος όμως του αποκρίθηκε: "εγώ τόσα χρόνια δουλεύω σε σένα και ποτέ δεν παράκουσα καμιά εντολή σου κι όμως σ' εμένα δεν έδωσες ποτέ ένα κατσίκι για να διασκεδάσω με τους φίλους μου. ³⁰ Όταν όμως επέστρεψε αυτός ο γιος σου, που κατασπατάλησε την περιουσία σου με πόρνες, έσφαξες για χάρη του το σιτευτό μοσχά-ρι". ³¹ Κι ο πατέρας του του απάντησε: "παιδί μου, εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου κι ό,τι είναι δικό μου είναι και δικό σου, ³² έπρεπε να ευφρανθείς και να χαρείς, γιατί ο αδερφός σου αυτός ήταν νεκρός κι αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε".

Κεφ. 16

¹ Ο Ιησούς έλεγε στους μαθητές του: "Κάποιος πλούσιος είχε έναν διαχειριστή που του τον κατηγόρησαν ότι σπαταλά την περιουσία του. ² Τον φώναξε λοιπόν και του είπε: "τι είναι αυτά που ακούω για σένα; Δώσε λογαριασμό και παράδωσε την διαχείριση σου, γιατί δεν μπορείς πια να είσαι διαχειριστής". ³ Ο διαχειριστής είπε μέσα του: "τι να κάνω τώρα που μου αφαιρεί τη διαχείριση ο κύριος μου; Να σκάβω δεν μπορώ, να ζητιανεύω ντρέπομαι. ⁴ Ξέρω όμως τι θα κάνω, για να με δέχονται οι άνθρωποι στα σπίτια τους τώρα που θα πάγω να είμαι διαχειριστής". ⁵ Κάλεσε λοιπόν έναν έναν τους χρεοφειλότες του κυρίου του, και είπε στον πρώτο: "πόσα χρωστάς εσύ στον κύριο μου;" ⁶ Εκείνος του απάντησε: "εκατό δοχεία λάδι". "Πάρε το γραμμάτιο", του λέει ο διαχειριστής, "και κάθισε και γράψε γρήγορα πενήντα". ⁷ Μετά είπε στον άλλο: "εσύ πόσα χρωστάς;" "εκατό σακιά σιτάρι", του απαντάει εκείνος. "Πάρε το γραμμάτιο", του λέει, "και γράψε ογδόντα". ⁸ Ο Κύριος εξέφρασε το θαυμασμό του για τον άδικο εκείνο διαχειριστή, επειδή ενήργησε συνετά: οι άνθρωποι αυτού του κόσμου στις σχέσεις με τους ομοίους τους είναι εξυπνότεροι από τα τέκνα του φωτός.

⁹ "Σας συμβουλεύω να κάνετε φίλους ακόμη κι από τα χρήματα της αδικίας, ώστε όταν έρθει το τέλος σας, να σας δεχτούν στις αιώνιες κατοικίες. ¹⁰ Όποιος είναι αξιόπιστος στα λίγα, είναι αξιόπιστος και στα πολλά: κι όποιος είναι άδικος στα λίγα, είναι άδικος και στα πολλά. ¹¹ Αν, λοιπόν, δεν φανήκατε αξιόπιστοι στον άδικο πλούτο, ποιος θα σας εμπιστευτεί τον αληθινό; ¹² Κι αν δε φανήκατε αξιόπιστοι σ' αυτό που είναι ξένο, ποιος θα σας δώσει αυτό που ανήκει σ'

εσάς;

¹³ Κανένας δεν μπορεί να είναι δούλος σε δύο κυρίους, γιατί ή θα μισήσει τον ένα και θ' αγαπήσει τον άλλον ή θα προσκολληθεί στον ένα και θα περιφρονήσει τον άλλον. Δεν μπορείτε να είστε δούλοι και στον αληθινό Θεό και στον θεό του χρήματος (Μαμμωνά)".

¹⁴ Όλα αυτά τα άκουγαν οι Φαρισαίοι, που ήταν φιλάργυροι, και τον γλεύαζαν. ¹⁵ Ο Ιησούς τους είπε: "Εσείς θέλετε να παριστάνετε τον δίκαιο μπροστά στους ανθρώπους, ο Θεός όμως γνωρίζει τι κρύβετε στις καρδιές σας· γιατί αυτό που οι άνθρωποι θεωρούν μεγάλο το σιχαίνεται ο Θεός. ¹⁶ Ο νόμος και οι Προφύτες προφήτεψαν ως τον Ιωάννη το Βαπτιστή. Από τότε κηρύττεται το χαρμόσυνο μήνυμα για τη βασιλεία του Θεού, κι ο καθένας σπεύδει να μπει σ' αυτήν.

¹⁷ Είναι πιο εύκολο να εξαφανιστεί ο ουρανός και η γη, παρά να μείνει απραγματοποίητος κι ο πιο ασήμαντος λόγος του νόμου. ¹⁸ "Όποιος διώχνει τη γυναίκα του και παντρεύεται άλλη γίνεται μοιχός· κι όποιος παντρεύεται χωρισμένη από τον άντρα της είναι το ίδιο μοιχός".

¹⁹ "Κάποιος άνθρωπος ήταν πλούσιος, φορούσε πολυτελή ρούχα και διασκέδαζε καθημερινώς με λαμπρά συμπόσια. ²⁰ Ήταν και κάποιος φτωχός που τον έλεγαν Λάζαρο, και ήταν πεσμένος κοντά στην πόρτα του σπιτιού του πλουσίου, γεμάτος πληγές, ²¹ και προσπαθούσε να χορτάσει από τα ψί-χουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλουσίου. Έρχονταν και τα σκυλιά και του έγλειφαν τις πληγές. ²² Κάποτε πέθανε ο φτωχός, και οι άγγελοι τον έφεραν στην αγκαλιά του Αβραάμ. Πέθανε κι ο πλούσιος και τον έθαψαν. ²³ Στον άδη που ήταν και βασανιζόταν, σήκωσε τα μάτια του και είδε από μακριά τον Αβραάμ και

στην αγκαλιά του τον Λάζαρο. ²⁴ Τότε φώναξε ο πλούσιος και είπε: "πατέρα μου Αβραάμ, σπλαγχνίσου με και στείλε το Λάζαρο να βρέξει με νερό την άκρη του δάχτυλού του και να μου δροσίσει τη γλώσσα, γιατί υποφέρω μέσα σ' αυτή τη φωτιά". ²⁵ Ο Αβραάμ όμως του απάντησε: "παιδί μου, θυμήσου ότι εσύ απόλαυσες τα αγαθά σου στη ζωή σου, ενώ ο Λάζαρος τη δυστυχία. Τώρα λοιπόν αυτός χαίρεται εδώ, κι εσύ υποφέρεις. ²⁶ Και μαζί με όλα αυτά, υπάρχει ανάμεσα μας μεγάλο "χάσμα": αυτοί που θέλουν να διαβούν από 'δω προς εσάς να μην μπορούν: ούτε οι από 'κει μπορούν να περάσουν σ' εμάς". ²⁷ Είπε πάλι ο πλούσιος: "τότε σε παρακαλώ, πάτερ, στείλε τον στο σπίτι του πατέρα μου, ²⁸ να προειδοποιήσει τους πέντε αδερφούς μου, ώστε να μην έρθουν κι εκείνοι σ' αυτόν εδώ τον τόπο των βασάνων". ²⁹ Ο Αβραάμ του λέει: "έχουν τα λόγια του Μωυσή και των προφητών ας υπακούσουν σ' αυτά". ³⁰ "Όχι, πάτερ Αβραάμ", "δεν αρκεί: μόνον αν κάποιος από τους νεκρούς πάει σ' αυτούς, θα μετανοήσουν". ³¹ Του λέει τότε ο Αβραάμ: "αν δεν υπακούνε στα λόγια του Μωυσή και των προφητών, δεν πρόκειται να πεισθούν ακόμη κι αν αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς."

Κεφ. 17

¹ Ο Ιησούς είπε και στους μαθητές του: "Είναι αδύνατο να μην έρθουν τα σκάνδαλα αλίμονο όμως σ' εκείνον που τα προκαλεί: ² Είναι προτιμότερο γι' αυτόν να κρεμάσει μια μύλοπετρα στο λαιμό του και να πάει να πέσει στη θάλασσα, παρά να κλονίσει την πίστη ενός απ' αυτούς εδώ τους μικρούς. ³ Προσέχετε τη συμπεριφορά σας.

"Αν ο αδερφός σου σου κάνει κακό, επιτίμησε τον, κι αν μετανοήσει συγχώρησε τον. ⁴ Αν σου κάνει κακό πολλές

φορές την ημέρα κι έρθει άλλες τόσες και σου πει "μετανοώ", να τον συγχωρήσεις".

⁵ Οι απόστολοι είπαν στον Κύριο: "Αύξησε την πίστη μας". ⁶ Κι εκείνος τους είπε: "Αν είχατε πίστη σαν κόκκο σιναπιού, θα λέγατε σ' αυτή τη μουριά: "Ξεριζώσου και πήγαινε να φυτρώσεις στη θάλασσα" κι εκείνη θα σας υπάκουε.

⁷ "Ποιος από σας, που έχει δούλο γεωργό ή βοσκό, όταν έρθει στο σπίτι από το χωράφι, θα του πει: "έλα αμέσως και κάθισε να φας"; ⁸ Αποκλείεται. Μάλλον θα του πει: "ετοίμασε να δειπνήσω, ζώσου την ποδιά και υπηρέτησε με ώσπου να φάω και να πω, και μετά θα φας και θα πιεις κι εσύ". ⁹ Πρέπει μήπως να χρωστάει χάρη στο δούλο, επειδή έκανε αυτό που τον διέταξε; ¹⁰ Δεν νομίζω. Έτσι κι εσείς, όταν κάνετε όλα όσα σας προστάζει ο Θεός, να λέτε: "είμαστε ανάξιοι δούλοι· γιατί κάναμε μόνο αυτό που οφείλαμε να κάνουμε"".

¹¹ Πηγαίνοντας ο Ιησούς προς την Ιερουσαλήμ, περνούσε ανάμεσα από τη Σαμάρεια και τη Γαλιλαία. ¹² Καθώς έμπαινε σ' ένα χωριό, τον συνάντησαν δέκα λεπροί· στάθηκαν λοιπόν από μακριά ¹³ και του φώναζαν δυνατά: "Κύριε Ιησού, ελέησε μας!" ¹⁴ Βλέποντάς τους εκείνος τους είπε: "Πηγαίνετε να σας εξετάσουν οι ιερείς". Και καθώς πήγαιναν, καθαρίστηκαν από τη λέπρα. ¹⁵ Ένας απ' αυτούς, όταν είδε ότι θεραπεύτηκε, επέστρεψε δοξάζοντας με δυνατή φωνή το Θεό, ¹⁶ έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια του Ιησού και τον ευχαριστούσε. Κι αυτός ήταν Σαμαρείτης. ¹⁷ Τότε ο Ιησούς είπε: "Δε θεραπεύτηκαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννιά πού είναι; ¹⁸ Κανένας τους δεν θεώρησε ότι πρέπει να επιστρέψει να δοξάσει το Θεό παρά μόνο αυτός εδώ ο αλλοεθνής;" ¹⁹ Και είπε σ' αυτόν: "Σήκω και πήγαινε στο καλό η πίστη σου σε έσωσε".

²⁰ Όταν ρωτήθηκε από τους Φαρισαίους ο Ιησούς πότε έρχεται η βασιλεία του Θεού, τους απάντησε: "Η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με τρόπο φανερό σε όλους. ²¹ Δε θα ειπούν "να, εδώ είναι" ή "εκεί": η βασιλεία του θεού είναι κιάλας ανάμεσα σας". ²² Είπε τότε στους μαθητές: "Θα έρθει καιρός που θα θελήσετε να δείτε μία από τις ημέρες του Υιού του Ανθρώπου και δε θα τη δείτε. ²³ Θα σας πουν: "να, εκεί είναι"¹⁹ ή "να, εδώ είναι", αλλά μην πάτε και μην τους ακολουθήσετε. ²⁴ Γιατί η παρουσία του Υιού του Ανθρώπου θα είναι τόσο φανερή, όπως η αστραπή, που η λάμψη της διασχίζει τον ορίζοντα από τη μια άκρη ως την άλλη. ²⁵ Ο Υιός του Ανθρώπου όμως πρέπει πρώτα να πάθει πολλά και να αποδοκιμαστεί από τούτη τη γενιά. ²⁶ Όπως έγινε τον καιρό του Νώε, έτσι θα γίνει και με τον ερχομό του Υιού του Ανθρώπου. ²⁷ Τότε έτρωγαν κι έπιναν, και παντρεύονταν, ως την ημέρα που ο Νώε μπήκε στην κιβωτό. Έστερα ήρθε ο κατακλυσμός και τους αφάνισε όλους. ²⁸ Το ίδιο έγινε και τον καιρό του Λωτ. Έτρωγαν κι έπιναν, αγόραζαν και πουλούσαν, φύτευαν κι έχτιζαν. ²⁹ Την ημέρα όμως που βγήκε ο Λωτ από τα Σόδομα, έβρεξε φωτιά και θειάφι απ' τον ουρανό και τους αφάνισε όλους. ³⁰ Τα ίδια θα συμβούν και την ημέρα που θα φανερωθεί ο Υιός του Ανθρώπου. ³¹ Την ημέρα εκείνη όποιος θα βρίσκεται στο δώμα και τα πράγματά του θα είναι στο σπίτι, να μην κατεβεί να τα πάρει. Κι όποιος είναι στο χωράφι να μη γυρίσει πίσω. ³² Να θυμάστε τη γυναίκα του Λωτ. ³³ Όποιος θελήσει να σώσει τον εαυτό του θα τον χάσει, κι όποιος τον θυσιάσει θα τον διατηρήσει. ³⁴ Σας βεβαιώνω πως εκείνη τη νύχτα, απ' τους δύο που θα κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι, ο ένας θα σωθεί κι ο άλλος θα χαθεί. ³⁵ Απ' τις δύο γυναίκες που θα αλέθουν μαζί, η μία θα σωθεί κι η άλλη θα χαθεί. ³⁶ Από δύο ανθρώπους που θα

βρεθούν στο χωράφι, ο ένας θα σωθεί κι ο άλλος θα χαθεί".
³⁷ Τότε τον ρώτησαν: "Πού θα γίνουν αυτά, Κύριε;" Κι εκείνος τους είπε: "Όπου είναι το πτώμα, εκεί θα μαζευτούν και τα όρνεα".

Κεφ. 18

¹ Τους έλεγε και μια παραβολή για το ότι πρέπει πάντοτε να προσεύχονται και να μην αποκάμνουν στην προσευχή. ² "Σε κάποια πόλη, ήταν ένας δικαστής, που ούτε Θεό φοβόταν ούτε άνθρωπο υπολόγιζε. ³ Σ' αυτή την πόλη κατοικούσε μια χήρα, που ερχόταν στο δικαστή και του έλεγε: προστάτεψε με απ' αυτόν που με κατατρέχει". ⁴ Εκείνος για πολύν καιρό αρνιόταν, αλλά ύστερα είπε μέσα του: "παρ' όλο που δε φοβάμαι το Θεό κι ούτε υπολογίζω άνθρωπο, ⁵ όμως επειδή τούτη εδώ η χήρα μού έγινε φορτική, θα της δώσω το δίκιο της, για να μην έρχεται συνεχώς και με ταλαιπωρεί". ⁶Κι ο Κύριος πρόσθεσε: "Προσέξτε τι είπε ο άδικος δικαστής.⁷ Θα αναβάλει, λοιπόν, ο Θεός να αποδώσει το δίκιο στους εκλεκτούς του, που του φωνάζουν για βοήθεια μέρα και νύχτα; ⁸ Σας βεβαιώνω ότι θα τους αποδώσει το δίκιο τους πολύ γρήγορα. Όταν όμως έρθει ο Υιός του Ανθρώπου, θα βρει τάχα πιστούς ανθρώπους στη γη;"

⁹ Σε μερικούς που ήταν σίγουροι για την ευσέβειά τους και περιφρονούσαν τους άλλους, είπε την παρακάτω παραβολή: ¹⁰ "Δύο άνθρωποι ανέβηκαν στο ναό για να προσευχηθούν. Ο ένας ήταν Φαρισαίος κι ο άλλος τελώνης. ¹¹Ο Φαρισαίος στάθηκε μόνος επιδεικτικά κι έκανε την εξής προσευχή: "Θεέ μου, σ' ευχαριστώ που εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους ανθρώπους: άρπαγας, άδικος, μοιχός, ή και σαν αυτόν εδώ τον τελώνη. Εγώ ¹² νηστεύω δύο φορές

την εβδομάδα και δίνω στο ναό το δέκατο απ' όλα τα εισοδήματά μου". ¹³Ο τελώνης, αντίθετα, στεκόταν πολύ πίσω και δεν τολμούσε ούτε τα μάτια του να σηκώσει στον ουρανό. Χτυπούσε το στήθος του και έλεγε: "Θεέ μου, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό". ¹⁴Σας βεβαιώνω πως αυτός έφυγε για το σπίτι του αθώος και συμφιλιωμένος με το Θεό περισσότερο, παρά ο Φαρισαίος· γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, κι όποιος τον ταπεινώνει θα υψωθεί".

¹⁵ Κάποιοι έφεραν τότε στον Ιησού βρέφη, για να τα ευλογήσει ακουμπώντας τα. Όταν τα είδαν οι μαθητές, τους μάλωσαν. ¹⁶ Ο Ιησούς όμως τα κάλεσε κοντά του και είπε: "Αφήστε τα παιδιά να έρθουν σ' εμένα και μην τα εμποδίζετε, γιατί η βασιλεία του Θεού ανήκει σε ανθρώπους που είναι σαν κι αυτά." ¹⁷ Σας βεβαιώνω πως όποιος δε δεχτεί σαν παιδί τη βασιλεία του Θεού, δε θα μπει σ' αυτήν".

¹⁸ Κάποιος άρχοντας τον ρώτησε: "Διδάσκαλε καλέ, τι να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;" ¹⁹Ο Ιησούς του απάντησε: "Γιατί με αποκαλείς "καλό"; Κανένας δεν είναι καλός, παρά μόνο ένας, ο Θεός." ²⁰ Ξέρεις τις εντολές: μη μοιχεύσεις, μη φονεύσεις, μη κλέψεις, μη ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου". ²¹ Κι εκείνος του είπε: "Όλα αυτά τα τηρώ από τα νιάτα μου". ²² Όταν τ' άκουσε ο Ιησούς του είπε: "Ένα ακόμη σου λείπει: πούλησε όλα όσα έχεις και δώσε τα χρήματα στους φτωχούς, κι έτσι θα έχεις θησαυρό κοντά στο Θεό' και ακολούθησέ με". ²³ Μόλις εκείνος τ' άκουσε αυτά, πολύ στενοχωρήθηκε, γιατί ήταν πάμπλουτος.

²⁴ Όταν ο Ιησούς τον είδε τόσο στενοχωρημένον, είπε: "Πόσο δύσκολα θα μπουν στη βασιλεία του Θεού αυτοί που έχουν χρήματα!" ²⁵ Είναι ευκολότερο να περάσει

καμήλα μέσα από τρύπα βελόνας, παρά να μπει πλούσιος στη βασιλεία του Θεού".²⁶ Όσοι τον άκουσαν είπαν: "Τότε ποιος μπο-ρεί να σωθεί;"²⁷ Κι εκείνος τους απάντησε: "Αυτά που για τους ανθρώπους είναι αδύνατα, για το Θεό είναι δυνατά".²⁸ Τότε ο Πέτρος του λέει: "Εμείς εδώ αφήσαμε τα πάντα και σε ακολουθήσαμε".²⁹ Κι ο Ιησούς του είπε: "Σας βεβαιώνω πως όποιος άφησε σπίτι ή γονείς ή αδέρφια ή γυναίκα ή παιδιά για χάρη της βασιλείας του Θεού,³⁰ θα κερδίσει πολύ περισσότερα τώρα, στα χρόνια που ζούμε, και στο μελλοντικό κόσμο την αιώνια ζωή".

³¹ Ο Ιησούς πήρε κοντά του τους δώδεκα μαθητές και τους είπε: "Τώρα που ανεβαίνουμε στην Ιερουσαλήμ, θα εκπληρωθούν όλα όσα έγραψαν οι προφήτες για τον Υιό του Ανθρώπου.³² Δηλαδή, θα παραδοθεί στους εθνικούς, θα τον περιγελάσουν, θα τον βρίσουν και θα τον φτύσουν.³³ Ύστερα θα τον μαστιγώσουν και θα τον σκοτώσουν, αλλά την τρίτη μέρα αυτός θ' αναστηθεί".³⁴ Εκείνοι όμως τίποτε απ' αυτά δεν κατάλαβαν. Αυτά τα λόγια τους ήταν αινιγματικά, και δεν τα εννοούσαν.

³⁵ Καθώς ο Ιησούς πλησίαζε στην Ιεριχώ, ένας τυφλός καθόταν στην άκρη του δρόμου και ζητιάνευε.³⁶ Όταν άκουσε το πλήθος που περνούσε, ρώτησε να μάθει τι συνέβαινε.³⁷ Του είπαν ότι περνάει ο Ιησούς ο Ναζωραίος.³⁸ Τότε εκείνος άρχισε να φωνάζει δυνατά: "Ιησού, Υιέ του Δαβίδ, ελέησέ με!" Αυτοί που προπορεύονταν τον μάλωναν να σωπάσει, εκείνος όμως φώναζε ακόμη πιο πολύ: "Υιέ του Δαβίδ, ελέησέ με!"⁴⁰ Τότε ο Ιησούς στάθηκε κι έδωσε εντολή να τον φέρουν κοντά του. Αυτός πλησίασε κι εκείνος τον ρώτησε:⁴¹ "Τι θέλεις να σου κάνω;" "Κύριε, θέλω ν' αποκτήσω το φως μου", αποκρίθηκε.⁴² Κι ο Ιησούς του είπε: "Καλώς, απόκτα το φως σου! Η πίστη σου σε έσωσε". Αμέσως ο τυφλός βρήκε το φως του κι

ακολουθούσε τον Ιησού δοξάζοντας το Θεό. Και όλος ο κόσμος, όταν τον είδε, δοξολογούσε το Θεό.

Κεφ. 19

¹ Ο Ιησούς μπήκε στην Ιεριχώ και περνούσε μέσα από την πόλη. ²Εκεί ζούσε κάποιος, που το όνομα του ήταν Ζακχαίος. Ήταν αρχιτελώνης και πλούσιος. ³Αυτός προσπαθούσε να δει ποιος είναι ο Ιησούς· δεν μπορούσε όμως εξαιτίας του πλήθους και γιατί ήταν μικρόσωμος. ⁴ Έτρεξε λοιπόν μπροστά πριν από το πλήθος κι ανέβηκε σε μια συκομουριά για να τον δει, γιατί θα περνούσε από 'κει. ⁵Όταν έφτασε ο Ιησούς στο σημείο εκείνο, κοίταξε προς τα πάνω, τον είδε και του είπε: "Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρόκειται να μείνω στο σπίτι σου". ⁶ Και κατέβηκε γρήγορα και τον υποδέχτηκε με χαρά. ⁷ Όλοι όσοι τα είδαν αυτά διαμαρτύρονταν κι έλεγαν ότι πήγε να μείνει στο σπίτι ενός αμαρτωλού. ⁸ Τότε σηκώθηκε ο Ζακχαίος και είπε στον Κύριο: "Κύριε, υπόσχομαι να δώσω τα μισά από τα υπάρχοντά μου στους φτωχούς και ν' ανταποδώσω στο τετραπλάσιο όσα έχω πάρει με απάτη". ⁹ Ο Ιησούς, απευθυνόμενος σ' αυτόν, είπε: "Σήμερα σ' αυτό το σπίτι ήλθε η σωτηρία αφού κι αυτός ο τελώνης είναι απόγονος του Αβραάμ." ¹⁰ Ο Υιός του Ανθρώπου ήρθε για ν' αναζητήσει και να σώσει αυτούς που έχασαν τον δρόμο τους".

¹¹ Καθώς αυτοί τα άκουγαν αυτά, ο Ιησούς επαυξάνοντας πρόσθεσε και μια παραβολή, επειδή ήταν κοντά στην Ιερουσαλήμ, κι αυτοί νόμιζαν ότι η βασιλεία του Θεού θα φανεωνόταν αμέσως. ¹² Είπε λοιπόν: "Ένας ευγενής πήγε σε χώρα μακρινή να χριστεί βασιλιάς και να επιστρέψει. ¹³ Πριν φύγει, κάλεσε δέκα δούλους του, τους έδωσε από ένα χρυσό νόμισμα και τους είπε: "εμπορευτείτε μ' αυτά, ώσπου να έρθω". ⁴ Οι συμπολίτες του τον μισούσαν κι έστειλαν ύστερα απ' αυτόν αντιπροσωπεία για να πει:

"αυτόν δεν τον θέλουμε για βασιλιά μας".¹⁵ Αυτός όμως χρίστηκε βασιλιάς και γύρισε πίσω. Και διέταξε να του φωνάξουν τους δούλους στους οποίους είχε δώσει τα χρήματα, για να μάθει πώς ο καθένας τα είχε χρησιμοποιήσει.¹⁶ Πα-ρουσιάστηκε ο πρώτος και του είπε: "κύριε, το νόμισμα σου απέφερε άλλα δέκα νομίσματα".¹⁷ Εκείνος τότε του είπε: "Μπράβο, καλέ μου δούλε! Επειδή αποδείχτηκες έμπιστος σ' αυτό το ελάχιστο, ανάλα-βε την εξουσία σε δέκα πόλεις".¹⁸ Ηρθε ο δεύτερος και του είπε: "το νόμισμά σου, κύριε, έφερε άλλα πέντε νομίσματα".¹⁹ Είπε και σ' αυτόν: "πάρε κι εσύ την εξουσία πέντε πόλεων".²⁰ Ηρθε κι ο άλλος και του λέει: "κύριε, να το νόμισμά σου. Το είχα κρύψει σ' ένα μαντήλι,²¹ γιατί σε φοβόμουν, επειδή είσαι άνθρωπος σκληρός· παίρνεις αυτό που δεν έδωσες, θερίζεις αυτό που δεν έσπειρες και μαζεύεις από 'κει που δεν δαπάνησες".²² Του λέει κι ο βασιλιάς: "από τα ίδια σου τα λόγια θα σε κρίνω, κακέ δούλε: ήξερες ότι εγώ είμαι άνθρωπος σκληρός κι ότι παίρνω αυτό που δεν έδωσα, θερίζω αυτό που δεν έσπειρα και μαζεύω από 'κει που δεν δαπάνησα."²³ Γιατί τότε δεν έβαλες τα χρήματά μου σε μια τράπεζα, ώστε, όταν έρθω, να τα πάρω πίσω με τον τόκο τους;"²⁴ Και στους παρευρισκόμενους είπε: "πάρτε του το νόμισμα και δώστε το σ' αυτόν που έχει τα δέκα νομίσματα".²⁵ Εκείνοι του είπαν: "κύριε, αυτός έχει ήδη δέκα νομίσματα".²⁶ "Σας βεβαιώνω", τους απάντησε, "πως σ' αυτόν που έχει θα του δοθεί κι άλλο· αλλά απ' όποιον δεν έχει, και εκείνο το λίγο που έχει θα του αφαιρεθεί."²⁷ Όσο για τους εχθρούς μου, αυτούς που δε με θέλησαν για βασιλιά τους, φέρτε τους εδώ και σφάζτε τους μπροστά μου"".

²⁸ Αφού είπε αυτά τα λόγια, συνέχισε την πορεία του βαδίζοντας για τα Ιεροσόλυμα.²⁹ Όταν έφτασε κοντά στη

Βηθσαγή και τη Βηθανία, κοντά στο βουνό που ονομάζεται όρος των Ελαιών, έστειλε δύο από τους μαθητές του ³⁰ με την εξής παραγγελία: "Πηγαίνετε στο απέναντι χωριό και, μόλις μπειτε σ' αυτό, θα βρείτε ένα πουλάρι δεμένο, στο οποίο κανένας άνθρωπος ως τώρα δεν έχει καθίσει. Λύστε το και φέρτε το εδώ. ³¹ Αν κάποιος σας ρωτήσει γιατί το λύνετε, να του απαντήσετε ότι το χρειάζεται ο Κύριος". ³² Πήγαν λοιπόν οι μαθητές και βρήκαν το πουλάρι να στέκεται όπως τους είχε πει ο Ιησούς. ³³ Όταν το έλυναν, οι κάτοχοί του τους ρώτησαν: "Γιατί λύνετε το πουλάρι;" ³⁴ Εκείνοι απάντησαν: "Το χρειάζεται ο Κύριος". ³⁵ Το έφεραν, λοιπόν, στον Ιησού, και, αφού έριξαν πάνω στο πουλάρι τα ρούχα τους, τον ανέβασαν σ' αυτό. ³⁶ Καθώς προχωρούσε, έστρωναν κάτω στο δρόμο τα ρούχα τους.

³⁷ Όταν ο Ιησούς πλησίαζε πια στο σημείο που κατηφορίζει ο δρόμος από το όρος των Ελαιών, το πλήθος των μαθητών του άρχισαν χαρούμενοι να δοξάζουν τον Θεό με δυνατή φωνή για όλα τα θαύματα που είδαν. ³⁸ "Ευλογημένος ο βασιλιάς που έρχεται σταλμένος από τον Κύριο!" έλεγαν. "Ειρήνη στον ουρανό, και δόξα στον ύψιστο Θεό!" ³⁹ Μερικοί όμως από τους Φαρισαίους του είπαν μέσα από το πλήθος: "Διδάσκαλε, να επιτιμήσεις τους μαθητές σου". ⁴⁰ Κι εκείνος τους αποκρίθηκε: "Πρέπει να ξέρετε πως, αν αυτοί σωπάσουν, θα κραυγάσουν οι πέτρες".

⁴¹ Όταν πλησίασε και είδε την πόλη, έκλαψε γι' αυτήν. ⁴² "Μακάρι", είπε, "να ήξερες κι εσύ, έστω κι αυτή την ημέρα, τι θα μπορούσε να σου χαρίσει την ειρήνη. Τώρα όμως αυτό μένει κρυφό από τα μάτια σου. Θα 'ρθούν για σένα μέρες που οι εχθροί σου θα σε ζώσουν με χαρακώματα, θα σε περικυκλώσουν και θα σε

πολιορκήσουν από παντού. Θα αφανίσουν κι εσένα και τα παιδιά σου και δε θα αφήσουν πέτρα πάνω στην πέτρα. Κι όλα αυτά, γιατί δεν έδωσες σημασία την ημέρα που σ' επισκεφθηκε ο Θεός".

⁴⁵ Ο Ιησούς μπήκε στο ναό κι άρχισε να διώχνει από 'κει τους πωλητές και τους αγοραστές. ⁴⁶"Η Γραφή λέει ότι ο οίκος μου θα είναι οίκος προσευχής· εσείς όμως τον κάνατε σπήλαιο Ληστών", τους έλεγε.

⁴⁷Κάθε μέρα δίδασκε στο ναό, οι αρχιερείς, οι γραμματείς και οι προύχοντες του λαού ζητούσαν ευκαιρία να τον καταδικάσουν σε θάνατο. ⁴⁸ Δεν έβρισκαν όμως τον τρόπο, γιατί όλος ο λαός ακούγοντάς τον, κρεμόταν από τα χείλη του.

Κεφ. 20

¹ Μια μέρα που ο Ιησούς δίδασκε το λαό στο ναό και τους μιλούσε για το χαρμόσυνο άγγελμα, πήγαν ξαφνικά οι αρχιερείς και οι γραμματείς μαζί με τους πρεσβυτέρους ² και του είπαν: "Πες μας, με ποια εξουσία τα κάνεις αυτά, ή ποιος είναι αυτός που σου έδωσε αυτή την εξουσία;" ³ Τους αποκρίθηκε: "Θα κάνω κι εγώ σ' εσάς μια ερώτηση: πέστε μου, ⁴ το βάπτισμα του Ιωάννη προερχόταν από το Θεό ή από τους ανθρώπους;" ⁵ Αυτοί το συζήτησαν μεταξύ τους και είπαν: "Αν πούμε ότι προερχόταν από το Θεό, θα μας πει, "γιατί λοιπόν δεν πιστέψατε σ' αυτόν;" ⁶ Αν πάλι πούμε ότι προερχόταν από τους ανθρώπους, όλος ο λαός θα μας λιθοβολήσει, γιατί είναι απόλυτα βέβαιοι πως ο Ιωάννης είναι προφήτης". ⁷ Γι' αυτό η απάντησή τους ήταν ότι δεν ξέρουν από πού προέρχεται. ⁸ Κι ο Ιησούς τους είπε: "Ούτε κι εγώ σας λέω με ποια εξουσία τα κάνω αυτά".

⁹ Ο Ιησούς άρχισε να διηγείται στο λαό την ακόλουθη παραβολή: "Κάποιος άνθρωπος φύτεψε ένα αμπέλι, το νοίκιασε σε γεωργούς κι έφυγε σε άλλον τόπο για πολλά χρόνια. ¹⁰ Όταν ήρθε ο καιρός, έστειλε στους γεωργούς ένα δούλο, για να πάρει το μερίδιο απ' τον καρπό του αμπελιού. Οι γεωργοί όμως τον έδειραν και τον έστειλαν πίσω με άδεια χέρια. Συνέχισε στέλνοντας κι άλλον δούλο, αλλά εκείνοι τον έδειραν κι αυτόν και τον κακοποίησαν, και τον έστειλαν πίσω με άδεια χέρια.

Ύστερα έστειλε και τρίτον, αλλά κι αυτόν τον τραυμάτισαν και τον έδιωξαν. ¹³ Τότε ο ιδιοκτήτης του αμπελιού είπε: "τι να κάνω; Θα στείλω τον αγαπημένο μου γιο· ίσως όταν τον δουν να τον σεβαστούν". ¹⁴ Όταν τον είδαν οι γεωργοί, είπαν μεταξύ τους: αυτός είναι ο κληρονόμος· ας τον σκοτώσουμε, για να γίνει δική μας η

κληρονομιά". ¹⁵ Κι αφού τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι, τον σκότωσαν. Τι θα τους κάνει, λοιπόν, αυτούς ο ιδιοκτήτης του αμπελιού; ¹⁶Θα έρθει και θα εξολοθρέψει αυτούς τους γεωργούς, και θα δώσει το αμπέλι σε άλλους". Όταν το άκουσαν, είπαν: "Μή γένοιτο ποτέ τέτοιο πράγμα!" ¹⁷ Εκείνος όμως τους κοίταξε και τους είπε: "Τι σημαίνουν, λοιπόν, τα λόγια της Γρα-φής:

Ο λίθος που τον πέταξαν σαν άχρηστον οι οικοδόμοι αυτός έγινε ακγωνάρι;

¹⁸ Όποιος πέσει πάνω σ' αυτόν το λίθο θα τσακιστεί, και σ' όποιον, ο λίθος αυτός πέσει πάνω του θα τον συντρίψει". ¹⁹ Τότε οι αρχιερείς και οι γραμματείς κατάλαβαν ότι αυτές τις παραβολές τις είπε γι' αυτούς και θέλησαν να τον συλλάβουν εκείνη την ώρα· φοβήθηκαν όμως το λαό.

²⁰ Γι' αυτό καιροφυλακτούσαν και έστειλαν κατασκόπους, που προσποιούνταν τους ευσεβείς, για να τον πιάσουν από κάποια απάντηση, ώστε να τον παραδώσουν στο Ρωμαίο διοικητή. ²¹ Του έκαναν λοιπόν την εξής ερώτηση: "Διδάσκαλε, ξέρουμε ότι μιλάς και διδάσκεις σωστά. Δεν επηρεάζεσαι από πρόσωπα, αλλά διδάσκεις πραγματικά το θέλημα του Θεού. ²² Πες μας λοιπόν, επιτρέπεται να πληρώνουμε φόρο στον αυτοκράτορα ή όχι;" ²³ Εκείνος κατάλαβε την πανουργία τους και τους είπε: "Γιατί με βάζετε σε πειρασμό;! ²⁴ Δείξτε μου ένα δηνάριο· ποιανού είναι η εικόνα και η επιγραφή που έχει;" Εκείνοι του απάντησαν: "Του αυτοκράτορα". ²⁵ Εκείνος τότε τους είπε: "Δώστε, λοιπόν, στον αυτοκράτορα, ό,τι ανήκει σ' αυτόν, και στο Θεό ό,τι ανήκει στο Θεό". ²⁶ Κι έτσι δεν κατάφεραν να τον πιάσουν από κάποιο λόγο μπροστά στο λαό. Έμειναν κατάπληκτοι απ' την απάντησή του και σώπασαν.

²⁷ Τον πλησίασαν τότε μερικοί από τους Σαδδουκαίους, οι οποίοι δε δέχονται ότι υπάρχει ανάσταση, και τον ρώτησαν: "Διδάσκαλε, ο Μωυσής μάς έδωσε γραπτή εντολή: αν κάποιου πεθάνει ο αδερφός του, που ήταν παντρεμένος αλλά άτεκνος, να πάρει αυτός την χήρα και να γεννήσει απογόνους για τον νεκρό αδερφό του. ²⁹Ήταν λοιπόν, επτά αδερφοί. Ο πρώτος παντρεύτηκε μια γυναίκα αλλά πέθανε άτεκνος. ³⁰Την πήρε κι ο δεύτερος τη γυναίκα, και πέθανε κι αυτός άτεκνος. ³¹Επίσης την πήρε και ο τρίτος. Το ίδιο και οι επτά: πέθαναν χωρίς ν' αφήσουν παιδιά. ³²Τελευταία απ' όλους πέθανε και η γυναίκα. ³³Αυτή λοιπόν, στην ανάσταση σε ποιον απ' όλους αυτούς θα ανήκει; Αφού την είχαν πάρει γυναίκα τους και οι επτά". ³⁴Ο Ιησούς τό-τε τους απάντησε: "Οι άνθρωποι που ζουν σ' αυτόν τον κόσμο, παντρεύονται. ³⁵Όσοι όμως αξιωθούν ν' αναστηθούν από τους νεκρούς και να ζήσουν στον καινούριο κόσμο, αυτοί δεν θα παντρεύονται. ³⁶Ού-τε θα υπάρχει γι' αυτούς θάνατος. Σαν αναστη-μένοι άνθρωποι που θα είναι, θα είναι ίσοι με τους αγγέλους και παιδιά του Θεού, όντας υιοί της Αναστάσεως. ³⁷Ότι θα αναστηθούν βέβαια οι νεκροί, αυτό το φανερώνει κι ο Μωυσής, όταν μιλάει στην βάτο, και λέει ότι ο Κύριος είναι Θεός του Αβραάμ, Θεός του Ισαάκ και Θεός του Ιακώβ. ³⁸Ο Θεός δεν είναι Θεός νεκρών αλλά των ζώντων, αφού γι' αυτόν όλοι είναι ζωντανοί". ³⁹Μερικοί τότε από τους γραμματείς του είπαν: "Καλά τα είπες, Διδάσκαλε". ⁴⁰Από τότε δεν τολμούσαν πια να τον ρωτήσουν τίποτε.

⁴¹ Τότε τους ρώτησε κι ο Ιησούς: "Πώς λένε ότι ο Μεσσίας είναι απόγονος του Δαβίδ; ⁴² Ο ίδιος ο Δαβίδ λέει στο βιβλίο των ψαλμών:

*Είπε ο Κύριος στον Κύριό μου:
κάθισε στα δεξιά μου*

⁴³ *ώσπου να υποτάξω τους εχθρούς σου
κάτω απ' τα πόδια σου.*

⁴⁴ Αφού, λοιπόν, ο Δαβίδ τον ονομάζει "Κύριο", πώς μπορεί να είναι απόγονός του;"

⁴⁵ Την ώρα που όλος ο λαός τον άκουγε, είπε στους μαθητές του: ⁴⁶ "Να φυλάγεστε από τους γραμματείς, που τους αρέσει να περπατούν με τις επίσημες στολές τους και θέλουν να τους χαιρε-τούν στις αγορές με σεβασμό. Τους αρέσουν οι πρωτοκαθεδρίες στις συναγωγές και οι καλύτερες θέσεις στα δείπνα. ⁴⁷ Για να φανούν καλοί, κάνουν μεγάλες προσευχές, κατατρώνουν όμως τις περιουσίες των χηρών. Αυτοί θα τιμωρηθούν με ιδιαίτερη αυστηρότητα".

Κεφ. 21

¹ Ο Ιησούς έριξε μια ματιά και είδε τους πλουσίους που έριχναν τις εισφορές τους στο "ταμείο" του ναού. ² Είδε και κάποια φτωχή χήρα να ρίχνει σ' αυτό δύο λεπτά, ³ και είπε: "Σας βεβαιώνω πως αυτή η χήρα, η φτωχή, έριξε περισσότερα απ' όλους: ⁴ γιατί όλοι οι άλλοι έριξαν απ' το περισσευμά τους στις εισφορές, ενώ αυτή απ' το υστέρημά της: έριξε όλη την περιουσία που είχε".

⁵ Καθώς μερικοί έλεγαν για το ναό ότι είναι στολισμένος με εκλεκτούς λίθους κι αφιερώματα, είπε: ⁶ "Αυτά που βλέπετε όλα θα γκρεμιστούν· θα έρθουν μέρες κατά τις οποίες δεν θα μείνει "λίθος επί λίθον"".

⁷ Τον ρώτησαν τότε: "Διδάσκαλε, πότε θα γίνουν αυτά, και ποιο θα είναι το σημάδι όταν έρθει η ώρα να γίνουν;" ⁸ Εκείνος απάντησε: "Προσέξτε μην ξεγελαστείτε, γιατί θα έρθουν πολλοί που θα χρησιμοποιούν το όνομά μου και θα ισχυρίζονται "εγώ είμαι ο Μεσσίας" και "ο καιρός έφτασε".

να μην τους ακολουθήσετε. ⁹ Όταν πάλι ακούσετε για πολέμους κι αναστατώσεις, μην τρομοκρατηθείτε, γιατί αυτά πρέπει να προηγηθούν· δε θα ακολουθήσει όμως αμέσως το τέλος!". ¹⁰ Τότε τους έλεγε: "Θα ξεσηκωθεί το ένα έθνος εναντίον του άλλου, και το ένα βασίλειο εναντίον του άλλου. ¹¹ Θα γίνουν μεγάλοι σεισμοί σε διάφορα μέρη και επιδημίες και πείνες. Θα συμβούν φοβερά πράγματα, και θα φανούν μεγάλα "σημάδια" από τον ουρανό. ¹² Πριν όμως γίνουν όλα αυτά, θα σας συλλάβουν, θα σας καταδιώξουν, θα σας παραδώσουν στις συναγωγές θα σας κλείσουν στις φυλακές και θα σας οδηγήσουν μπροστά σε βασιλείς και ηγεμόνες εξαιτίας μου. ¹³ Όλα αυτά θα γίνουν για σας ευκαιρία μαρτυρίας για μένα. ¹⁴ Βάλτε το βαθείά στο μυαλό σας, πως δε χρειάζεται να ετοιμάζετε από πριν την απολογία σας, ¹⁵ γιατί εγώ θα σας δώσω λόγο και σοφία, που δεν θα μπορέσουν να αντισταθούν ή να τα αντικρούσουν οι αντίπαλοί σας. ¹⁶ Θα παραδοθείτε από γονείς και αδέρφια, από συγγενείς και φίλους, και μερικούς από σας θα σας φονεύσουν. ¹⁷ Θα σας μισούν οι πάντες εξαιτίας μου. ¹⁸ Δεν θα χαθεί όμως ούτε τρίχα απ' το κεφάλι σας. ¹⁹ Με την υπομονή σας θα κερδίσετε την ψυχή σας".

²⁰ "Όταν θα δείτε την Ιερουσαλήμ να κυκλώνεται από στρατεύματα, τότε να ξέρετε ότι είναι κοντά η καταστροφή της. ²¹ Τότε, όσοι βρεθούν στην Ιουδαία να φύγουν στα βουνά, κι όσοι βρίσκονται στην Ιερουσαλήμ να φύγουν αμέσως, κι όσοι είναι στα χωριά να μην μπουκ στην πόλη, ²² γιατί αυτές θα είναι μέρες εκδικήσεως, για να εκπληρωθούν όλα όσα λέει η Γραφή. ²³ Αλίμονο στις γυναίκες που θα εγκυμονούν εκείνες τις μέρες και θα θηλάζουν. Γιατί τότε θα έρθει μεγάλη δυστυχία σ' όλη τη χώρα. Και η οργή εναντίον αυτού του λαού. ²⁴ Πολλοί θα

θανατωθούν με ξίφος κι άλλοι θα οδηγηθούν αιχμάλωτοι σ' όλο τον κόσμο, και η Ιερουσαλήμ θα καταπατείται από τους ειδωλολάτρες μέχρις ότου συμπληρωθούν "οι καιροί των Εθνών".

²⁵ "Θα παρουσιαστούν σημάδια στον ήλιο, στο φεγγάρι και στ' αστέρια. Στη γη οι λαοί θα αναστατωθούν και θα ζουν σε αγωνία, εξαιτίας της βοής και των μεγάλων κυμάτων της θαλάσσης. ²⁶ Οι άνθρωποι θα πεθαίνουν από το φόβο και την αγωνία γι' αυτά που πρόκειται να συμβούν στην οικουμένη· και οι ουράνιες δυνάμεις θα "σαλευθούν".

²⁷ Τότε θα δουν τον Υιό του Ανθρώπου να έρχεται πάνω σε νεφέλες με δύναμη και με δόξα μεγάλη. ²⁸ Όταν αυτά αρχίσουν να γίνονται αναθαρρείστε και σηκώστε τα κεφάλια σας, γιατί πλησιάζει η ώρα της απολύτρωσής σας".

²⁹ Τους είτε τότε και μια παραβολή: "Προσέξτε τι συμβαίνει με την συκιά και με όλα τα δέντρα. ³⁰ Όταν

δείτε ότι έχουν ήδη βλαστήσει, καταλαβαίνετε από μόνοι σας ότι πλησιάζει πια το καλοκαίρι. ³¹ Με τον ίδιο τρόπο,

όταν δείτε να γίνονται όλα αυτά που είπαμε, να καταλάβετε ότι πλησιάζει η Βασιλεία του Θεού. ³² Σας βεβαιώνω πως

όλα αυτά θα γίνουν όσο ακόμα ζουν οι άνθρωποι αυτής της γενιάς. ³³ Ο ουρανός και ο γη θα πάνουν να υπάρχουν, τα

λόγια μου όμως ποτέ".

³⁴ "Προσέξτε καλά τους εαυτούς σας. Μη παραδοθείτε στην κραιπάλη και στη μέθη και στις βιοτικές ανάγκες, και

σας αιφνιδιάσει η μέρα εκείνη. ³⁵ Γιατί θα επέλθει σαν παγίδα σε όλους τους ανθρώπους της γης. ³⁶ Να είστε

λοιπόν σε πνευματική επαγρύπνηση πάντοτε και να προσεύχεστε να αξιωθείτε να περάσετε όλα όσα είναι να

συμβούν, και να παρουσιαστείτε έτοιμοι μπροστά στον Υιό του Ανθρώπου".

³⁷ Την ημέρα ο Ιησούς δίδασκε στο ναό και τα βράδια

πήγαινε και έμενε στο βουνό που ονομάζεται όρος των Ελαιών.³⁸ Όλος ο κόσμος ερχόταν πρωί-πρωί στο ναό και τον περιέμενε για να τον ακούσει.

Κεφ. 22

¹ Πλησίαζε η εορτή των Αζύμων, που λέγεται Πάσχα.² Οι αρχιερείς και οι γραμματείς συζητούσαν τον τρόπο θανατώσεως του Ιησού, γιατί φοβόντουσαν τον λαό.³ Τότε μπήκε ο σατανάς στον Ιούδα τον ονομαζόμενο Ισκαριώτη, που ήταν ένας από τους δώδεκα μαθητές.⁴ Αυτός πήγε στους αρχιερείς, στους γραμματείς και στους αξιωματούχους της φρουράς του ναού και συζήτησε μαζί τους με ποιο τρόπο θα τους παρέδιδε τον Ιησού.⁵ Αυτοί χάρηκαν και συμφώνησαν να του δώσουν χρήματα.⁶ Εκείνος δέχτηκε, και ζητούσε να βρει την κατάλληλη ευκαιρία να τον παραδώσει, χωρίς να το αντιληφθεί ο όχλος.

⁷ Έφτασε η γιορτή των Αζύμων κατά την οποία έπρεπε να θυσιαστεί ο αμνός του Πάσχα.⁸ Ο Ιησούς έστειλε τον Πέτρο και τον Ιωάννη λέγοντας: "Πηγαίνετε κι ετοιμάστε να φάμε όλοι μαζί το πασχαλινό δείπνο".⁹ Εκείνοι τον ρώτησαν: "Πού θέλεις να ετοιμάσουμε;"¹⁰ Κι ο Ιησούς τους απάντησε: "Μόλις μπίτε στον πόλη, θα σας συναντήσει κάποιος που θα κουβαλάει μια στάμνα με νερό· ακολουθήστε τον στο σπίτι που θα μπει¹¹ και πείτε στον οικοδεσπότη του σπιτιού: "ο Διδάσκαλος σε ρωτάει: πού είναι το κατάλυμα όπου θα φάω μαζί με τους μαθητές μου το πασχαλινό δείπνο;"¹² Εκείνος τότε θα σας δείξει ένα μεγάλο ανώγειο στρωμένο· εκεί να ετοιμάσετε".¹³ Έφυγαν και τα βρήκαν όπως ακριβώς τους τα είχε πει, και ετοίμασαν το πασχαλινό τραπέζι.

¹⁴ Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου, ο Ιησούς κάθισε στο τραπέζι μαζί με τους δώδεκα αποστόλους ¹⁵ και τους είπε: "Πάρα πολύ επιθύμησα να φάω αυτό το πασχαλινό δείπνο μαζί σας, πριν από το θάνατό μου. ¹⁶ Σας βεβαιώνω πως δε θα το ξαναφάω μαζί σας, ωστόσο αυτό βρει την αληθινή πληρότητά του στη βασιλεία του Θεού".

¹⁷ Ύστερα πήρε το ποτήριο, έκανε ευχαριστήρια προσευχή και είπε: "Πάρτε αυτό το ποτήριο και μοιράστε το μεταξύ σας". ¹⁸ Σας πληροφορώ ότι δε θα ξαναπιώ απ' τον καρπό του αμπελιού, ώσπου να έρθει η βασιλεία του Θεού". ¹⁹ Ύστερα πήρε ψωμί και, αφού έκανε ευχαριστήρια προσευχή, το έκοψε σε τμήματα και τους το έδωσε λέγοντας: "Αυτό είναι το σώμα μου, που παραδίνεται για χάρη σας εις θάνατον· αυτό, που κάνω τώρα, να κάνετε εις ανάμνησή μου". ²⁰ Το ίδιο, μετά το δείπνο, πήρε και το ποτήριο λέγοντας: "Αυτό το ποτήριο είναι η καινή διαθήκη, που επισφραγίζεται με το αίμα μου που χύνεται για χάρη σας".

²¹ "Αλλά να, το χέρι αυτού που θα με προδόσει είναι μαζί μου πάνω στο τραπέζι. ²² Ο Υιός του Ανθρώπου, βέβαια, βαδίζει σύμφωνα μ' αυτό που όρισε ο Θεός, αλίμονο όμως σ' εκείνον τον άνθρωπο από τον οποίο θα προδοθεί". ²³ Αυτοί τότε άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους ποιος άραγε απ' όλους να είναι αυτός που πρόκειται να διαπράξει κάτι τέτοιο.

²⁴ Έγινε μεταξύ των μαθητών φιλονικία για το ποιος άραγε απ' αυτούς είναι ο ανώτερος. ²⁵ Ο Ιησούς τους είπε: "Οι βασιλείς των εθνών καταδυναστεύουν τους λαούς τους, και οι εξουσιαστές τους ονομάζονται ευεργέτες! ²⁶ Εσείς όμως δεν πρέπει να κάνετε το ίδιο, αλλά ο μεγαλύτερος ανάμεσά σας πρέπει να γίνει σαν τον μικρότερο, κι ο αρχηγός σαν τον υπηρέτη. ²⁷ Ποιος είναι ανώτερος; Αυτός

που κάθεται στο τραπέζι ή αυτός που τον υπηρετεί; Δεν είναι αυτός που κάθεται στο τραπέζι; Εγώ όμως είμαι σαν τον υπηρέτη ανάμεσά σας.²⁸ Κι εσείς είστε αυτοί που μέινετε κοντά μου στις δοκιμασίες μου.²⁹ Όπως ο Πατέρας μου μου έδωσε βασιλεία, θα σας δώσω κι εγώ το δικαίωμα³⁰ να τρώτε και να πίνετε στο τραπέζι μου στην βασιλεία μου. Θα καθίσετε πάνω σε θρόνους και θα κρίνετε τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ".

³¹ Είπε επίσης ο Κύριος: "Σίμων, Σίμων! Ο σατανάς ζήτησε να σας συνθλίψει σαν το σιτάρι στις μυλόπετρες."³² Εγώ όμως προσευχήθηκα για σένα, να μη σε εγκαταλείψει η πίστη σου. Κι εσύ, όταν ξαναβρείς την πίστη σου, στήριξε τους αδελφούς σου".³³ Εκείνος του είπε: "Κύριε, μαζί σου είμαι έτοιμος να πάω και στη φυλακή και στο θάνατο".³⁴ Ο Ιησούς τότε του είπε: "Πέτρε, σε διαβεβαιώνω ότι πριν να λαλήσει σήμερα ο πετεινός, θα αρνηθείς τρεις φορές ότι με ξέρεις".

³⁵ Και στους άλλους μαθητές του είπε: "Όταν σας έστειλα χωρίς χρήματα και σακίδιο και υποδήματα, στερηθήκατε μήπως τίποτε;" Αυτοί του απάντησαν: "Τίποτε".³⁶ "Τώρα όμως, όποιος έχει χρήματα ας τα πάρει· το ίδιο κι αυτός που έχει σακίδιο. Όποιος δεν έχει ας πουλήσει το πανωφόρι του κι ας αγοράσει μαχαίρι."³⁷ Γιατί σας βεβαιώνω πως πρέπει να εκπληρωθεί για μένα αυτό που είναι γραμμένο στη Γραφή: "και με τους ανόμους συγκαταλέχθηκε". Ό,τι έχει γραφτεί για μένα, εκπληρώνεται".³⁸ Οι μαθητές τού είπαν: "Κύριε, να, υπάρχουν εδώ δύο μαχαίρια". Κι εκείνος τους είπε: "Αρκετά".

³⁹ Ύστερα ο Ιησούς βγήκε και πήγε, όπως συνήθιζε, στο όρος των Ελαιών. Τον ακολούθησαν και οι μαθητές του.⁴⁰ Όταν έφτασε στο συνηθισμένο τόπο τούς είπε: "Να

προσεύχεσθε, ώστε να μην υποκύψετε σε πειρασμό".⁴¹ Εκείνος απομακρύνθηκε απ' αυτούς σε απόσταση "βολής λίθου". γονάτισε κι άρχισε να προσεύχεται⁴² λέγοντας: "Πατέρα, σε παρακαλώ αν θέλεις, απομάκρυνε από μένα αυτό το "ποτήριο". Ας μη γίνει όμως το δικό μου θέλημα αλλά το δικό σου".⁴³ Φανερώθηκε τότε σ' αυτόν άγγελος από τον ουρανό και τον ενίσχυε.⁴⁴ Τον κυρίεψε αγωνία και προσευχόταν εντονότερα. Ο ιδρώτας του γινόταν σαν σταγόνες αίματος και έπεφτε στη γη.⁴⁵ Όταν σηκώθηκε από την προσευχή, ήρθε προς τους μαθητές του και τους βρήκε να κοιμούνται, γιατί ήταν αποκαμωμένοι από τη λύπη.⁴⁶ "Γιατί κοιμάστε;" τους είπε. "Σηκωθείτε και προσευχηθείτε, για να μην υποκύψετε στον πειρασμό".

⁴⁷ Ενώ μιλούσε ακόμα ο Ιησούς, φάνηκε πλήθος ανθρώπων. Τους οδηγούσε ένας από τους δώδεκα μαθητές που ονομαζόταν Ιούδας. Αυτός πλησίασε τον Ιησού για να τον φιλήσει. Γιατί αυτό το σημάδι τούς είχε δώσει: όποιον φιλήσω, αυτός είναι.⁴⁸ Ο Ιησούς όμως του είπε: "Ιούδα, με φίλημα παραδίδεις τον Υιό του Ανθρώπου;"⁴⁹ Όταν είδαν οι μαθητές του τι έμελλε να γίνει, του είπαν: "Κύριε, να τους χτυπήσουμε με μαχαίρι;"⁵⁰ Ένας μάλιστα απ' αυτούς χτύπησε τον δούλο του αρχιερέα και του έκοψε το δεξιό αυτί.⁵¹ Ο Ιησούς γύρισε σ' αυτούς και τους είπε: "Φτάνει, έως εδώ!". Άγγιξε ύστερα το αυτί του δούλου και τον γιάτρεψε.

⁵² Τότε ο Ιησούς είπε στους αρχιερείς, στους αξιωματούχους της φρουράς του ναού και στους πρεσβυτέρους που είχαν έρθει να τον πιάσουν: "Δηστής είμαι και βγήκατε με μαχαίρια και ρόπαλα;⁵³ Κάθε μέρα ήμουν ανάμεσά σας στο ναό, και δεν απλώσατε χέρι να με συλλάβετε. Αυτή όμως είναι η ώρα σας, ώρα που κυριαρχεί το σκοτάδι".

⁵⁴ Αφού συνέλαβαν λοιπόν τον Ιησού, τον έσυραν και τον επήγαν μέσα στο σπίτι του αρχιερέα. Ο Πέτρος ακολουθούσε από μακριά. ⁵⁵ Άναψαν φωτιά στη μέση της αυλής και κάθισαν όλοι γύρω. Ανάμεσά τους κάθισε κι ο Πέτρος. ⁵⁶ Κάποια υπηρέτρια που τον είδε να κάθεται κοντά στη φωτιά, τον κοίταξε και είπε: "Ήταν κι αυτός μαζί του". ⁵⁷ Εκείνος όμως αρνήθηκε λέγοντας: "Δεν τον γνωρίζω αυτόν, κυρά μου". ⁵⁸ Ύστερα από λίγο τον είδε κάποιος άλλος και είπε: "Κι εσύ ένας απ' αυτούς είσαι". Ο Πέτρος όμως είπε: "Άνθρωπέ μου, δεν είμαι". ⁵⁹ Αφού πέρασε περίπου μια ώρα, κάποιος άλλος επέμενε λέγοντας: "Ασφαλώς ήταν κι αυτός μαζί του, γιατί είναι και Γαλιλαίος". ⁶⁰ Είπε τότε ο Πέτρος: "Άνθρωπέ μου, δεν καταλαβαίνω τι λες". κι αμέσως ενώ ακόμα μιλούσε, λάλησε ο πετεινός. ⁶¹ Τότε ο Κύριος γύρισε, έριξε μια ματιά στον Πέτρο, κι ο Πέτρος θυμήθηκε τα λόγια που του είχε πει: "Προτού λαλήσει ο πετεινός, θα αρνηθείς τρεις φορές ότι με ξέρεις". ⁶² Και βγήκε έξω ο Πέτρος και έκλαψε πικρά.

⁶³ Οι άντρες που κρατούσαν τον Ιησού, τον περιγελούσαν δέροντάς τον. ⁶⁴ Του είχαν καλύψει το κεφάλι, τον χτυπούσαν στο πρόσωπο και τον ρωτούσαν: "Μάντεψε· ποιος σε χτύπησε;". ⁶⁵ Κι άλλα πολλά ασεβή και υβριστικά του έλεγαν.

⁶⁶ Όταν ξημέρωσε, συγκεντρώθηκαν οι πρεσβύτεροι του λαού, οι αρχιερείς και οι γραμματείς και τον προσήγαγαν στο συνέδριό τους για να δικαστεί. Εκεί τον ρωτούσαν: ⁶⁷ "Πες μας, εσύ είσαι ο Χριστός;" Εκείνος τους απάντησε: "Αν σας το πω δε θα με πιστέψετε, ⁶⁸ κι αν σας ρωτήσω δε θα μου απαντήσετε, ούτε θα με ελευθερώσετε. ⁶⁹ Από τώρα όμως, ο Υιός του Ανθρώπου θα κάθεται στα δεξιά του παντοδύναμου Θεού". ⁷⁰ Είπαν τότε όλοι: "Εσύ,

λοιπόν, είσαι ο Υιός του Θεού;" Κι αυτός τους αποκρίθηκε: "Εγώ είμαι, όπως ακριβώς το λέτε".⁷¹ Κι εκείνοι είπαν: "Τι μας χρειάζονται πια μάρτυρες; Το ακούσαμε οι ίδιοι από το στόμα του".

Κεφ. 23

¹ Τότε όλοι μαζί σηκώθηκαν και οδήγησαν βίαια τον Ιησού στον Πιλάτο. ² Εκεί άρχισαν να τον κατηγορούν λέγοντας: "Αυτόν εδώ τον πιάσαμε να ξεσηκώνει τον λαό μας, να τον εμποδίζει να πληρώνει τους φόρους στον αυτοκράτορα, και να ισχυρίζεται για τον εαυτό του πως είναι βασιλιάς, καθιερωμένος από τον Θεό". ³ Ο Πιλάτος τότε τον ρώτησε: "Ωστε εσύ είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων;" Κι ο Ιησούς του αποκρίθηκε: "Ναι, όπως το λες". ⁴ Τότε ο Πιλάτος είτε στους αρχιερείς και στον όχλο: "Δε βρίσκω καμιά αιτία καταδίκης αυτού του ανθρώπου". ⁵ Εκείνοι όμως επέμεναν, και έλεγαν ότι αναστατώνει το λαό με όσα διδάσκει σε όλη την Ιουδαία. "Άρχισε από την Γαλιλαία και έφτασε ως εδώ", έλεγαν.

⁶ Όταν ο Πιλάτος άκουσε για Γαλιλαία, ρώτησε να μάθει αν ο άνθρωπος αυτός είναι Γαλιλαίος. ⁷ Κι όταν διαπίστωσε ότι υπαγόταν στη δικαιοδοσία του Ηρώδη, τον παρέπεμψε στον Ηρώδη, που ήταν κι αυτός στα Ιεροσόλυμα εκείνες τις ημέρες.

⁸ Όταν ο Ηρώδης είδε τον Ιησού, χάρηκε πολύ. Γιατί από αρκετό καιρό ήθελε να τον δει, ύστερα από τα πολλά που άκουγε γι' αυτόν· έλπιζε μάλιστα να τον δει να κάνει και κανένα θαύμα. ⁹ Του έκανε πολλές ερωτήσεις, αυτός όμως δεν του έδινε καμιά απάντηση. ¹⁰ Εκεί βρίσκονταν και οι αρχιερείς και οι γραμματείς, οι οποίοι τον κατηγορούσαν πειστωμένα. ¹¹ Τότε ο Ηρώδης με τους

στρατιώτες του, αφού τον εξευτέλισε και τον περιέπαιξε, τον έντυσε με μια μεγαλόπρεπη στολή και τον έστειλε πίσω στον Πιλάτο.¹² Μάλιστα εκείνη την ημέρα ο Ηρώδης και ο Πιλάτος συμφιλίωθηκαν μεταξύ τους· όντας πρωτότερα σε έχθρα.

¹³ Ο Πιλάτος κάλεσε μαζί με τους αρχιερείς, τους άρχοντες των Ιουδαίων και το λαό¹⁴ και τους είπε: "Μου φέρατε εδώ αυτόν τον άνθρωπο, επειδή ξεσηκώνει τον λαό. Είδατε, τον ανέκρινα μπροστά σας και δεν τον βρήκα ένοχο για τίποτε απ' όσα τον κατηγορείτε."¹⁵ Ούτε όμως κι ο Ηρώδης, στον οποίο σας παρέπεμπα. Είναι φανερό ότι δεν έκανε τίποτε που ν' αξίζει την καταδίκη του σε θάνατο.¹⁶ Γι' αυτό, λοιπόν, θα τον βασανίσω και θα τον απολύσω".¹⁷ Αυτό το είπε επειδή υπήρχε το έθιμο κατά την γιορτή να ελευθερώνει έναν φυλακισμένο για χάρη τους.¹⁸ Όλο όμως το πλήθος μαζί, κραύγαζε και έλεγε: "Θανάτωσέ τον αυτόν και ελευθέρωσέ μας το Βαραββά".¹⁹ Ο Βαραββάς ήταν στη φυλακή για κάποια εξέγερση που είχε γίνει στην πόλη και για φόνο.²⁰ Ο Πιλάτος, λοιπόν, επειδή ήθελε να ελευθερώσει τον Ιησού, τους μίλησε ξανά.²¹ αυτοί όμως φώναζαν κι έλεγαν: "Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον!"²² Ο Πιλάτος τους είπε για τρίτη φορά: "Τί κακό έκανε ο άνθρωπος; Δεν του βρήκα τίποτα που να επισύρει θανατική καταδίκη· θα τον βασανίσω, λοιπόν, και θα τον ελευθερώσω".²³ Εκείνοι όμως επέμεναν με δυνατές φωνές ζητώντας να σταυρωθεί ο Ιησούς. Οι φωνές οι δικές τους και των αρχιερέων υπερίσχυαν²⁴ κι έτσι ο Πιλάτος αποφάσισε να κάνει δεκτό το αίτημά τους.²⁵ Τους ελευθέρωσε αυτόν που ζητούσαν, τον Βαραββά, που ήταν φυλακισμένος για εξέγερση και φόνο· και τον Ιησού, τους τον παρέδωσε να τον κάνουν ό,τι ήθελαν.

²⁶ Και καθώς πήγαιναν να τον σταυρώσουν, έπιασαν

κάποιον Σίμωνα Κυρηναίο, που γύριζε από το χωράφι του, και του φόρτωσαν το σταυρό να τον μεταφέρει συμπορευόμενος με τον Ιησού. ²⁷ Τον ακολουθούσε πολύς κόσμος και πολλές γυναίκες, που θρηνούσαν χτυπώντας τα στήθη τους. ²⁸ Ο Ιησούς γύρισε σ' αυτές και τους είπε: "Γυναίκες της Ιερουσαλήμ, μην κλαίτε για μένα· κλάψτε μάλλον για τον εαυτό σας και για τα παιδιά σας, ²⁹ γιατί έρχονται μέρες που θα λένε: "καλότυχες οι άτεκνες, όσες δε γέννησαν κι όσες δε θήλασαν παιδιά". ³⁰ Τότε θ' αρχίσουν να λένε στα βουνά: "πέστε πάνω μας" και στους λόφους: "σκεπάστε μας". ³¹ Γιατί αν αυτά γίνονται στα χλωρά ξύλα, τι θα γίνει στα ξερά;"

³² Μαζί με τον Ιησού πήγαιναν να σταυρώσουν κι άλλους δύο, κακούργους. ³³ Όταν έφτασαν στο μέρος που ονομαζόταν "Κρανίο", σταύρωσαν εκεί τον Ιησού και τους κακούργους, τον ένα στα δεξιά του και τον άλλο στα αριστερά. ³⁴ Ο Ιησούς έλεγε: "Πατέρα, συγχώρησέ τους, δεν ξέρουν τι κάνουν". Εκείνοι μοιράστηκαν τα ρούχα του ρίχνοντας κλήρο. ³⁵ Ο λαός στεκόταν και έβλεπε. Μαζί μ' αυτούς κι οι άρχοντες κορόιδευαν και έλεγαν: "Τους άλλους τους έσωσε, ας σώσει τώρα και τον εαυτό του, αν αυτός είναι ο Μεσσίας ο εκλεκτός του Θεού". ³⁶ Τον χλεύαζαν και οι στρατιώτες· έρχονταν κοντά του, του έδιναν ξύδι ³⁷ και του έλεγαν: "Αν εσύ είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων, σώσε τον εαυτό σου". ³⁸ Υπήρχε μάλιστα και μια επιγραφή από πάνω του στον Σταυρό, γραμμένη στα ελληνικά, στα εβραϊκά και στα ρωμαϊκά: "Αυτός είναι ο βασιλιάς των Ιουδαίων".

³⁹ Ένας από τους κακούργους που ήταν κρεμασμένος στο σταυρό τον βλαστημούσε και του έλεγε: "Εάν εσύ είσαι ο Μεσσίας, σώσε τον εαυτό σου κι εμάς". ⁴⁰ Ο άλλος στράφηκε σ' αυτόν τον επιτίμησε και του είπε: "Ούτε το

Θεό δε φοβάσαι εσύ; Είσαι όπως κι εκείνος καταδικασμένος.⁴¹ Εμείς βέβαια δίκαια, γιατί τιμωρούμαστε γι' αυτά που κάναμε· αυτός όμως δεν έκανε κανένα κακό".⁴² Και έλεγε στον Ιησού: "Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έρθεις στη βασιλεία σου".⁴³ Ο Ιησούς του απάντησε: "Να είσαι βέβαιος, σήμερα κιόλας θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο".

⁴⁴ Ήταν περίπου δώδεκα η ώρα το μεσημέρι, κι έπεσε σκοτάδι σε όλη τη γη ως τις τρεις το απόγευμα.⁴⁵ Ο ήλιος χάθηκε, το καταπέτασμα του ναού σκίστηκε στη μέση.⁴⁶ Τότε ο Ιησούς φώναξε με δυνατή φωνή και είπε: "Πατέρα, στα χέρια σου παραδίνω το πνεύμα μου". Μόλις το είπε αυτό, ξενύχισε.⁴⁷ Όταν ο Ρωμαίος αξιωματικός είδε αυτό που έγινε, δόξασε το Θεό και είπε: "Πραγματικά αυτός ο άνθρωπος ήταν αθώος!"⁴⁸ Κι όλοι όσοι είχαν μαζευτεί εκεί για να δουν το θέαμα, μόλις είδαν αυτά που έγιναν, έφευγαν χτυπώντας μετανιωμένοι τα στήθη τους.⁴⁹ Όλοι οι γνωστοί του Ιησού στέκονταν μακριά. Μαζί τους τα παρακολουθούσαν αυτά και γυναίκες που τον είχαν ακολουθήσει από τη Γαλιλαία.

⁵⁰ Και να, παρουσιάζεται ένας άντρας που τον έλεγαν Ιωσήφ, μέλος του συνεδρίου και άνθρωπος καλοκάγαθος και δίκαιος.⁵¹ αυτός δεν ήταν σύμφωνος με τη γνώμη και τις πράξεις των Ιουδαίων. Καταγόταν από την ιουδαϊκή πόλη Αριμαθαία και πίστευε και αυτός στην βασιλεία του Θεού.⁵² Αυτός πήγε στον Πιλάτο και ζήτησε το σώμα του Ιησού.⁵³ Αφού το κατέβασε από τον Σταυρό, το τύλιξε μ' ένα σεντόνι και το έβαλε σ' ένα λαξευμένο μνήμα, στο οποίο δεν είχαν βάλει ποτέ κανέναν. Ήταν ημέρα Παρασκευή,⁵⁴ και πλησίαζε το Σάββατο.⁵⁵ Παρακολουθούσαν και οι γυναίκες που είχαν έρθει μαζί με τον Ιησού από τη Γαλιλαία, οι οποίες είδαν το μνήμα στο

οποίο τοποθετήθηκε το σώμα του Ιησού. ⁵⁶ Γύρισαν, λοιπόν, πίσω και ετοίμασαν αρώματα και μύρα. Την ημέρα του Σαββάτου δεν έκαναν τίποτε σύμφωνα με την εντολή για την αργία του Σαββάτου.

Κεφ. 24

¹ Την επόμενη όμως μετά το Σάββατο, ημέρα, από τα βαθιά χαράματα ήρθαν οι γυναίκες στον τάφο με τα αρώματα που είχαν ετοιμάσει· μαζί τους ήταν και μερικές άλλες. ² Βρήκαν τότε την πέτρα κυλισμένη από το μνήμα ³ και, όταν μπήκαν σ' αυτό, δε βρήκαν το σώμα του Κυρίου Ιησού. ⁴ Καθώς απορούσαν γι' αυτό, φάνηκαν μπροστά τους δύο άντρες με στολές που άστραφταν. ⁵ Κι ενώ αυτές κατατρομαγμένες είχαν σκυμμένο το πρόσωπό τους στη γη, τις ρώτησαν: "Τι ψάχνετε τον ζώντα ανάμεσα στους νεκρούς; ⁶ Δεν είναι εδώ, αναστήθηκε! Θυμηθείτε τι σας είχε πει, όταν ήταν ακόμα στη Γαλιλαία. ⁷ Σας είπε ότι ο Υιός του Ανθρώπου πρέπει να παραδοθεί στα χέρια των εχθρών του Θεού, να σταυρωθεί και την τρίτη ημέρα ν' αναστηθεί". ⁸ Θυμήθηκαν τότε τα λόγια του. ⁹ Επέστρεψαν λοιπόν απ' το μνήμα και τα ανάγγειλαν όλα αυτά στους έντεκα μαθητές και σ' όλους τους άλλους. ¹⁰ Αυτές που έλεγαν αυτά στους αποστόλους ήταν η Μαρία η Μαγδαληνή, η Ιωάννα, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και οι υπόλοιπες που ήταν μαζί τους. ¹¹ Τα λόγια αυτά τους φάνηκαν σαν φλυαρίες και δεν τις πίστευαν. ¹² Ο Πέτρος όμως σηκώθηκε κι έτρεξε στο μνήμα. Όταν έσκυψε, είδε μέσα μόνο τα σάβανα και γύρισε σπίτι του γεμάτος απορία γι' αυτό που είχε γίνει.

¹³ Την ίδια ημέρα, δύο από τους φίλους-μαθητές πήγαιναν σε ένα χωριό που απέχει από τα Ιεροσόλυμα εξήντα στάδια και που το λένε Εμμαούς ¹⁴ και μιλούσαν μεταξύ τους για όλα όσα είχαν συμβεί. ¹⁵ Ενώ λοιπόν περπατούσαν συζητώντας, πλησίασε και ο Ιησούς και συμπορευόταν μ' αυτούς. ¹⁶ Τα μάτια τους όμως εμποδιζόντουσαν στο να τον αναγνωρίσουν. ¹⁷ Τους λέει

λοιπόν: "Τι είναι αυτά που συζητάτε περπατώντας και είστε σκυθρωποί;".¹⁸ Αποκρίθηκε ο ένας που ονομάζεται Κλεόπας και του είπε: "Καλά εσύ είσαι ο μόνος κάτοικος της Ιερουσαλήμ που δεν ξέρει όσα έγιναν σ' αυτήν αυτές τις ημέρες;"¹⁹ Και ρώτησε ο Ιησούς: "Τι έγινε;". Τότε και οι δύο του είπαν: "Δεν άκουσες για τον Ιησού τον Ναζωραίο που ήταν προφήτης μεγάλος και στα έργα και στα λόγια ενώπιον του Θεού και όλου του λαού;²⁰ Και πως τον παρέδωσαν οι αρχιερείς και οι άρχοντες μας στο δικαστήριο για θάνατο και τον σταύρωσαν;²¹ Εμείς ελπίζαμε ότι αυτός θα είναι ο λυτρωτής του Ισραηλιτικού λαού. Αλλά τί σημασία έχει πλέον; Τρεις ημέρες έχουν περάσει από τότε που έγιναν αυτά."²² Βέβαια, μερικές γυναίκες από το περιβάλλον μας, μας ξάφνιασαν. Πήγαν στο μνημείο νωρίς το πρωί²³ και δεν βρήκαν το σώμα του και ήρθαν και μας είπαν ότι είδαν αγγέλους οι οποίοι τους είπαν ότι ζει!²⁴ Πήγαν μερικοί από εμάς στο μνημείο και το βρήκαν όπως είπαν οι γυναίκες, όμως αυτόν δεν τον είδαν".²⁵ Τότε ο Ιησούς τους είπε: "Είστε αφελείς και σκληρόκαρδοι στο να εμπιστευθείτε όλα όσα δίδαξαν οι προφήτες."²⁶ Αυτά δεν έχουν προφητευθεί ότι θα πάθει ο Χριστός για να δοξασθεί;"²⁷ Και αρχίζοντας από τον Μωσέ και όλους τους προφήτες, ερμήνευσε σ' αυτούς όσα διαλαμβάνουν οι άγιες Γραφές σχετικά μ' αυτόν.

²⁸ Και έφτασαν στο χωριό στο οποίο κατευθυνόντουσαν και αυτός προσποιήθηκε ότι πηγαίνει πιο πέρα.²⁹ Και τον πίεσαν παρακαλώντας τον: "Μείνε μαζί μας, βραδιάζει και θα νυχτώσει". Και δέχθηκε να μείνει μαζί τους.³⁰ Όταν λοιπόν κάθισαν να φάνε όλοι μαζί, πήρε τον άρτο, τον ευλόγησε και κόβοντάς τον μερίδες τούς τον έδινε.³¹ Τότε άνοιξαν τα μάτια τους και τον γνώρισαν (ενθυμούμενοι τον Μυστικό Δείπνο), αλλά

αυτός όμως έγινε άφαντος.

³² Τότε είπαν μεταξύ τους οι δύο μαθητές: "Να γιατί η καρδιά μας ήταν χαρούμενη καθώς μας μιλούσε στον δρόμο και μας εξηγούσε τις άγιες Γραφές". ³³ Και εκείνη την ώρα, σηκώθηκαν και επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ, και βρήκαν μαζεμένους τους έντεκα μαθητές μαζί και με άλλους αδελφούς, ³⁴ οι οποίοι τους είπαν ότι όντως αναστήθηκε ο Χριστός και φανερώθηκε στον Σίμωνα Πέτρο. ³⁵ Και αυτοί τους διηγήθηκαν όσα διαδραματίστηκαν καθ' οδόν και πως τους φανερώθηκε με την Θεία Ευχαριστία.

³⁶ Ενώ μιλούσαν γι' αυτά, στάθηκε ανάμεσά τους ο Ιησού και είπε: "Ειρήνη σ' εσάς!" ³⁷ Από την ταραχή και το φόβο τους νόμιζαν ότι έβλεπαν φάντασμα. ³⁸ Εκείνος τους είπε: "Γιατί είστε τρομαγμένοι και γιατί γεννιούνται στην καρδιά σας αμφιβολίες; ³⁹ Κοιτάζετε τα χέρια μου και τα πόδια μου, για να βεβαιωθείτε ότι είμαι εγώ ο ίδιος. Ψηλαφίστε με και δείτε· το φάντασμα δεν έχει σάρκα και οστά, ενώ εγώ το βλέπετε ότι έχω". ⁴⁰ Και λέγοντας αυτά τους έδειξε τα χέρια και τα πόδια του. ⁴¹ Αυτοί από τη χαρά και την έκπληξή τους δεν πίστευαν στα μάτια τους! Τους ρώτησε τότε ο Ιησούς: "Έχετε τίποτε φαγώσιμο;" ⁴² Του έδωσαν λοιπόν ένα κομμάτι ψητό ψάρι και ένα κομμάτι κηρύθρα με μέλι ⁴³ και τα πήρε και τα έφαγε μπροστά τους.

⁴⁴ Ύστερα τους είπε: "Αυτά εννοούσα με τα λόγια που σας έλεγα όταν ήμουν ακόμη μαζί σας, ότι δηλαδή πρέπει να εκπληρωθούν όλα όσα είναι γραμμένα για μένα στο νόμο του Μωυσή, στους προφήτες και στους Ψαλμούς". ⁴⁵ Τότε τους φώτισε το νου, για να καταλαβαίνουν τις Γραφές, ⁴⁶ και τους είπε: "Οι Γραφές λένε ότι έτσι έπρεπε να γίνει, και έτσι έπρεπε να πάθει ο Μεσσίας. Ν' αναστηθεί από τους νεκρούς την τρίτη μέρα ⁴⁷ και να κηρυχτεί στο

όνομά του μετάνοια και άφεση αμαρτιών σ' όλα τα έθνη, αρχίζοντας από την Ιερουσαλήμ.⁴⁸ Εσείς είστε μάρτυρες όλων αυτών.⁴⁹ Κι εγώ θα σας στείλω αυτό που σας υποσχέθηκε ο Πατέρας μου. Εσείς καθίστε στην Ιερουσαλήμ ωσότου ο Θεός σάς οπλίσει με την δύναμή του".

⁵⁰ Κατόπιν τους οδήγησε έξω από την πόλη ως τη Βηθανία, σήκωσε τα χέρια του και τους ευλόγησε.⁵¹ Καθώς τους ευλογούσε, άρχισε ν' απομακρύνεται απ' αυτούς και ν' ανεβαίνει στον ουρανό.⁵² Αυτοί τότε τον προσκύνησαν και γύρισαν στην Ιερουσαλήμ γεμάτοι χαρά,⁵³ κι έμεναν συνεχώς στον ναό υμνώντας και δοξάζοντας τον Θεό. Αμήν.

